Έτος ΙΓ'

Τεύχος 293ον

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Ὁ μηχανισμὸς τῆς Σοβιετικῆς προπαγάνδας, ὑπὸ τοῦ κ. Τζὼν Κλούζ..... 673

ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΜΙΣΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Ταμάρα, ἡ φόνισσα τῶν Κινέζων, ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. Σπύρου Λεωτσάκου (συνέχεια) 680

Μία ἀπάτη πέρα ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς φαντασίας, ὑπὸ τοῦ τέως Ἀνθυπαστυνόμου κ. Γεωργίου Δουκάκη (συνέχεια καὶ τέλος)..... 686

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἡ ἱστορία τοῦ F.B.I., ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως Ντὸν Χουάϊτχεντ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστασίου Βογιατζῆ (συνέχεια) 689

ΘΕΜΑΤΑ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Σχολὲς ἐπιμορφώσεως προσωπικοῦ λεωφορείων, ὑπὸ τοῦ κ. Νικ. Ἀρχιμανδρίτου 695

5ον Διεθνὲς Συνέδριον Τροχαίας, κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. Ἀναστ. Βογιατζῆ 697

Δεκαπενθήμερο τροχαίας, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 703

ΓΕΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἡ προθυμία πρὸς ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος, ὑπὸ τοῦ κ. Θεμ. Θεοδωροπούλου (συνέχεια καὶ τέλος) 705

ΠΟΙΗΣΙΣ

Στὴν νεογέννητο Διάδοχο Ἀλεξίαν, ὑπὸ τῆς ἐθνικῆς ποιητρίας κυρίας Ζαναντρίς... 708

ΕΠΕΤΕΙΑΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Χαρ. Σταμάτη.... 709

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ

Ἀστυνομικὰ στιγμιότυπα δεκαπενθημέρου, ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Α. 715

ΚΛΑΔΟΣ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

Ἀπολογισμὸς μηνὸς Ἰουνίου 1965..... 716

ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Ἱστορικοὶ περίπατοι στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν καὶ τοῦ Πειραιῶς, ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ἰωάννου Ράϊκου (συνέχεια)..... 717

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ: Χειρόγραφα μελετῶν δημοσιευομένων ἢ μή, δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ
Κεραμεικοῦ 40 - Ἀθῆναι (Τηλ. 522-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΙΣΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ: ΤΜΗΜΑ ΜΕΛΕΤΩΝ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ 12 — ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 627-469

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 60.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 30.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 2.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ ΙΓ'. | ΑΘΗΝΑΙ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1965 | ΤΕΥΧΟΣ 293

ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΠΕΤΑΣΜΑ

Ο ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΟΒΙΕΤΙΚΗΣ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΤΖΩΝ ΚΛΟΥΖ(1)

Πρὶν ἀπὸ 47 ἔτη οἱ μπολσεβῖκοι κατελάμβανον τὴν ἀρχὴν εἰς τὴν Ρωσίαν. Πρὶν ἀπὸ 45 ἔτη ὁ κομμουνισμὸς ἀνεγνωρίζετο ἐπισήμως ὡς διεθνὲς κίνημα ἀπὸ τὸ πρῶτο συνέδριο τῆς Κομίντερν. Ὑπῆρξαν καὶ ἄλλα πολλὰ πολιτικὰ κινήματα εἰς τὴν ἱστορίαν, ἀλλὰ ἦσαν ὡστόσο φύσεως παροδικῆς. Ὁ Ναζισμὸς παρέμεινε εἰς τὴν ἀρχὴν περὶ τὰ δέκα ἔτη, ἀλλὰ ὁ μεγαλύτερος πόλεμος ποὺ ἐγνώρισε ἡ ἀνθρωπότης ἐσήμανε τὸ τέλος του. Στὸ διάστημα αὐτὸ τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς ἐξαπλώθηκε στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη διὰ νὰ φθάσῃ μέχρι τὴν Ἀσία, διέσχισε δὲ τὸν Ἀτλαντικὸ διὰ νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸ προγεφύρωμά του εἰς τὴν Κούβαν. Ἡ ἀποτυχία ποὺ ἐσημείωσε εἰς τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη ἐξηγεῖται ἀπὸ πολλοὺς λόγους, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ὕπαρξις στὴν κατάλληλη στιγμὴ εἰς τὴν Δύσιν τοῦ ΝΑΤΟ καὶ ἄλλων ὀργανισμῶν ἀμοιβαίας βοηθείας ἐπὶ τοῦ πολιτικοῦ, οἰκονομικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ πεδίου.

Τὸ κομμουνιστικὸ καθεστώς, ὅπως ἐμφανίζεται ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας, ὑπέστη βαθειὲς ἀλλαγὲς μετὰ τὸν θάνατο τοῦ Στάλιν. Ὕστερα ἀπὸ μία σύντομη μεσοβασιλεία «συλλογικῆς ἐξουσίας» εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ὁ Κροῦστσεφ ἐπεβλήθη ἐπὶ τῶν λοιπῶν κληρονόμων τοῦ Στάλιν καὶ ἀνέλαβε τὸν πραγματικὸ ἔλεγχο τῆς ἐξουσίας εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσι, ποὺ σήμερα, ὅπως καὶ ἄλλοτε, ἀποτελεῖ τὸν πιὸ ἰσχυρὸ παράγοντα τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Κινέζοι κομμουνισταὶ κατέλαβον τὴν ἐξουσίαν εἰς ὅλην τὴν Ἀσίαν καὶ ἤρχισαν, πρᾶγμα ποὺ ἦτο ἀναπόφευκτον, νὰ ἀμφισβητοῦν τὶς διεκδικήσεις τῶν Σοβιὲτ διὰ τὴν παγκόσμιον ἡγεσίαν.

Ὁ Μάο-Τσὲ-Τούγκ καὶ ὁ Νικήτα Κροῦστσεφ εἶναι σήμερα τὰ δύο σύμβολα τοῦ ἀμείλικτου αὐτοῦ ἀνταγωνισμοῦ εἰς τοὺς κόλπους τῆς κομμουνιστικῆς κινήσεως, ἀνταγωνισμοῦ τόσον ἰσχυροῦ ποὺ τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα ἀνὰ τὸν κόσμον ὑφίστανται τὶς ἐπιδράσεις. Διὰ νὰ ὁμιλήσωμε μὲ σχήματα ἁπλᾶ, τὸ σχίσμα αὐτὸ μέσα εἰς τὴν κομμουνιστικὴ κίνησι μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς διάστασις μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς ἀμέσου ἐπαναστατικῆς δράσεως καὶ τῶν ὑποστηρικτῶν τῶν πιὸ λεπτῶν μεθόδων τῶν διαδόχων τοῦ Στάλιν. Ἡ κατάκτησις γίνεται ἀκόμα πιὸ συγ-

1. Τὸ παρὸν ἄρθρον συνετάγη πρὸ τῆς ἀντικαταστάσεως τοῦ Κροῦστσεφ καὶ τὴν κατάληψιν τῆς ἀρχηγίας τοῦ κόμματος καὶ τῆς πρωθυπουργίας ὑπὸ τῶν κ.κ. Μπρέζιεφ καὶ Κοσύγκιν, ἀντιστοίχως, ἐδημοσιεύθη δὲ εἰς τὸ δελτίον τοῦ ΝΑΤΟ, μηνὸς Δεκεμβρίου 1964.

Ὁ Τζὼν Κλούζ ἔχει ἀσχοληθῇ κατὰ τὴν τελευταία εἰκοσαετία μὲ τὰ προβλήματα τοῦ κομμουνισμοῦ ἀνὰ τὸν κόσμον. Εἶναι διπλωματοῦχος τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Μπίρμινγκαμ καὶ μέλος τῶν Σεμιναρίων διὰ τὶς σοβιετικὲς ὑποθέσεις εἰς τὴν London School of Economics καὶ τὸ St. Anthonyss College τῆς Ὀξφόρδης.

κεχυμένη, διότι καὶ ἡ Μόσχα καὶ τὸ Πεκῖνο διατείνονται ὅτι παραμένουν πιστοὶ ὀπαδοὶ τοῦ Μαρξισμοῦ - Λενινισμοῦ καὶ τοῦ διεθνοῦς προλεταριάτου.

Ἀναπόφευκτα, λοιπόν, ἡ προσοχὴ τοῦ κόσμου στρέφεται γύρω ἀπὸ τὸν ἀδελφοκτόνο αὐτὸν διαλογικὸ ἀγῶνα. Ἡ κατάστασις ὅμως αὐτὴ δὲν εἶναι νέα. Στὴν ἐποχὴ τοῦ Στάλιν — γύρω ἀπὸ τὸ 1930 — τὸ ἀντικείμενο τῆς διχονοίας ἦταν ὁ Τροτσκισμός, ποὺ ἀποτελοῦσε μία ἐξτρεμιστικὴ μορφὴ τῆς ἐπαναστατικῆς ἰδεολογίας τῆς ἀριστερᾶς. Καὶ ναὶ μὲν ἐπέρασαν 25 περίπου χρόνια ἀφ' ὅτου ἀπέθανε ὁ Τρότσκυ, ἐν τούτοις οἱ θεωρίες του ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν καὶ σήμερα καὶ ὁ ὅρος «τροτσκισμὸς» ἀποτελεῖ ὅπως πάντοτε τὴν χειρότερη ὕβρι εἰς τὸ ἰδεολογικὸ ἐπίπεδο, τόσο διὰ τὴν Μόσχαν ὅσον καὶ διὰ τὸ Πεκῖνον.

Πρὶν ἀπὸ 15 ἔτη τὸ κομμουνιστικὸν κίνημα ἦταν καὶ πάλιν διηρημένο—προπαντὸς στὴν Εὐρώπη—μὲ τὴν ἀντίστασι ποὺ προέβαλε ὁ Τίτο κατὰ τῶν προσπαθειῶν τοῦ Στάλιν νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Γιουγκοσλαυΐας. Στὴν Ἀνατολικὴ Εὐρώπη ὑπῆρξε ἡ ἐποχὴ τῶν μαζικῶν ἐκκαθαρίσεων εἰς ὅλα τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα καὶ τῶν ἀναριθμήτων εἰκονικῶν δικῶν καὶ αὐθαιρέτων ἐκτελέσεων. Στὴν Δυτικὴ Εὐρώπη οἱ παραιτήσεις εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα δὲν ὑστέρησαν ἔναντι ἐκείνων ποὺ ἔλαβον χώραν μερικὰ χρόνια ἀργότερα μὲ τὴν καταστολὴ τῆς οὐγγρικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1956.

Ἐσωτερικαὶ ἀναταραχαί.

Ἀποτελεῖ λοιπὸν σφᾶλμα νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ σημερινὴ ἰδεολογικὴ διαφορὰ εἰς τοὺς κόλπους τοῦ παγκοσμίου κομμουνιστικοῦ κινήματος εἶναι φαινόμενο ἐντελῶς νέο καὶ ποὺ ὁδηγεῖ εἰς τὴν αὐτοκαταστροφή. Καὶ εἰς τὸ παρελθὸν ὁ κομμουνισμὸς διῆλθε στιγμὲς ἐσωτερικῶν ἀναταραχῶν. Ἐὰν κρίνῃ κανεὶς ἀπὸ τὸ παρελθόν, δὲν ὑπάρχει λόγος διὰ νὰ μὴ γεφυρωθῇ τὸ χάσμα μεταξὺ Μόσχας καὶ Πεκίνου ὅταν οἱ συνθῆκες τὸ ἐπιτρέψουν. Σταθμίζοντας τὰ λόγια καὶ τὰ ἔργα τῶν κομμουνιστῶν, δὲν πρέπει νὰ λησμονῶμεν τοῦτο, προπαντὸς ποὺ σήμερα περισσότερον παρὰ ποτὲ πολλοὶ ἀπὸ μᾶς θεωροῦν τὸν κομμουνισμὸ σὰν μία ἁπλῆ πολιτικὴ κίνησι. Οἱ κομμουνισταὶ καλλιεργοῦν τὴν ψευδαίσθησι αὐτὴ σὲ ὅλα τὰ κράτη, ὅπου δὲν εὑρίσκονται εἰς τὴν ἀρχήν. Στὰ κράτη ὅμως ἐκεῖνα ποὺ ἔχουν ὑποδουλώσει, ἀλλάζουν ἀμέσως τακτικὴν καὶ προκηρύσσουν ὅτι εἶναι οἱ κύριοι τῆς καταστάσεως καὶ ὅτι θὰ πατάξουν κάθε ἀντίστασι ποὺ δείχνει σημεῖα ἐξελίξεως.

Κατὰ βάσιν ὁ κομμουνισμὸς δὲν μπορεῖ νὰ παραβληθῇ μὲ καμμία ἄλλη πολιτικὴ κίνησι. Εἰς τὴν οὐσίαν ἔχει χαρακτῆρα παγκόσμιο, ζητεῖ νὰ ἐπεκταθῇ παντοῦ, νὰ προσηλυτίσῃ τὶς μάζες καὶ νὰ κάμῃ ὀπαδούς. Ἐπειδὴ προκηρύσσει ὅτι ἀποτελεῖ τὴν μοναδικὴ «ἀλήθεια», δὲν μπορεῖ νὰ ἀνεχθῇ ἐπὶ πολὺ καμμία ἀνταγωνιστικὴ ἰδεολογία, προπαντὸς ὅταν εἶναι ἀριστερᾶς μορφῆς. Δι' αὐτὸ στὰ κράτη ὅπου οἱ κομμουνισταὶ κατέλαβον τὴν ἀρχήν, οἱ ὁμάδες τῶν σοσιαλιστῶν ἢ τῶν σοσιαλδημοκρατῶν ὑπῆρξαν τὰ πρῶτα τους θύματα. Ἡ διατήρησις τῶν ὁμάδων αὐτῶν ὡς ὁμάδων διαδοχῆς θὰ ἀπετέλει ἕνα ἐπικίνδυνο προηγούμενο ἐναλλασσομένων λύσεων. Δὲν πρέπει νὰ λησμονῇ κανεὶς ὅτι ὁ κομμουνισμὸς—ἰδίως κατὰ τὰ πρῶτα στάδια ποὺ διήνυσε διὰ τὴν κατάκτησι τῆς ἐξουσίας—πρέπει νὰ ἔχῃ τοὺς φανατικούς του ὀπαδούς. Ἡ δυναμική του ἐξέλιξις ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξιν ἐξιλαστηρίων θυμάτων, ἰδίως ὅπου ἡ κατάστασις ἐπιδεινώνεται ἐπὶ τοῦ ἐθνικοῦ ἐπιπέδου. Ὁ κομμουνισμὸς καταφεύγει συνεχῶς εἰς φαντασιώδεις ἀπειλὰς ἐπιθέσεων ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ διὰ νὰ λησμονῇ ὁ λαὸς τὶς καθημερινὲς δυσκολίες τῆς ζωῆς ποὺ ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ, συγχρόνως δὲ καταφέρονται κατηγορίες ἐναντίον ἄλλων κρατῶν διὰ νὰ μὴ συγκεντρώνεται ἡ προσοχή του εἰς τὶς καθημερινὲς ἐνέργειες τοῦ κομμουνιστικοῦ ἐπεκτατισμοῦ.

Δυναμισμός.

«Ἡ προπαγάνδα» ἐξηγεῖ τὸ σοβιετικὸ ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικὸ «εἶναι ἡ ἑρμηνεία τῶν ἰδεῶν, διδαγμάτων, πολιτικῶν φρονημάτων καὶ θεωριῶν ποὺ ἀποτελοῦν τὰ διάφορα στοιχεῖα τῆς δραστηριότητος τῶν κομμουνιστικῶν καὶ ἐργατικῶν κομ-

μάτων πρὸς ἐξασφάλισιν τῆς ἰδεολογικῆς διαπαιδαγωγήσεως τῶν μαζῶν καὶ ἐργατῶν». Μὲ ἄλλα λόγια ἡ προπαγάνδα εἶναι ἡ τέχνη διὰ τῆς ὁποίας τὰ γεγονότα καὶ αἱ ἰδέαι ἐμφανίζονται ὑπὸ τὸ πλέον εὐνοϊκὸν πρῖσμα πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν τοῦ κόμματος εἰς μίαν δεδομένην στιγμήν. Ἐκ φύσεως ἡ προπαγάνδα αὐτὴ εἶναι δυναμικὴ ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι σκοπίμως προορίζεται νὰ ἐπενεργῇ ἐπὶ τῶν πνευμάτων, αἰσθημάτων καὶ τελικὰ ἐπὶ τῶν πράξεων συγκεκριμένων ὁμάδων. Ἡ προπαγάνδα δὲν σημαίνει τυχαίαν διάδοσιν πληροφοριῶν, ἀλλὰ ἔντεχνη παρουσίασι γεγονότων καὶ ἰδεῶν διὰ νὰ ἐπιτύχῃ ὡρισμένους ἀντικειμενικοὺς σκοπούς. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου, οἱ ἀντικειμενικοὶ αὐτοὶ σκοποὶ εἶναι ἡ ἐγκαθίδρυσις τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος εἰς ὅλον τὸν κόσμον. Ἡ παγκόσμιος αὐτὴ δυναμικὴ εἶναι ἐκείνη ἡ ὁποία καὶ ἐμψυχώνει συνεχῶς τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα.

Προπαγάνδα καὶ ἀναταραχή.

Οἱ κομμουνισταὶ διακρίνουν τὴν προπαγάνδαν ἀπὸ τὴν ἀναταραχήν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ὅτι ἡ πρώτη ἀποτελεῖ πλέον ἐξελιγμένην ἐκδοχὴν τῆς δευτέρας. Ὁ ταραχοποιὸς παρουσιάζει μεμονωμένες ἰδέες πρὸς τὶς μᾶζες διὰ νὰ τὶς συγκινήσῃ, τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ προπαγανδιστὴς ἐκθέτει τὰ ζητήματα κατὰ τρόπον πλέον περίτεχνον. Πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, σύμφωνα μὲ τὴν ἀντίληψιν τοῦ Λένιν, τὸ ὅπλο τοῦ ταραχοποιοῦ πρέπει νὰ εἶναι ὁ λόγος, τοῦ δὲ προπαγανδιστοῦ ὁ τύπος. Ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ποὺ τὸ ραδιόφωνο, ἡ τηλεόρασις καὶ ἄλλα μέσα ἐπικοινωνίας μὲ τὶς μᾶζες συνεπλήρωσαν τὸ ὁπλοστάσιο τοῦτο, ἡ διάκρισις μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν ἐννοιῶν κατέστη ὀλιγώτερον σαφὴς καὶ πιστεύομεν ὅτι ὁ ὅρος «προπαγάνδα» σημαίνει ἐπίσης καὶ ἀναταραχήν. Σύμφωνα μὲ κάποιο σοβιετικὸ ἄρθρο ποὺ ἐδημοσιεύθη τὸ 1960 γύρω ἀπὸ τὸ θέμα τῆς ἀναταραχῆς, ἡ προπαγάνδα ἀποτελεῖ «τὸν κύριο συνδετικὸ κρῖκο μεταξὺ τοῦ κόμματος καὶ τῶν μαζῶν καθὼς καὶ τὴν δοκιμαζομένην μέθοδον, ποὺ ἐπιτρέπει τὴν κατήχησιν τῶν ἐργατῶν καὶ τὴν διαφώτισίν τους ὡς πρὸς τὴν πολιτικὴ τοῦ κόμματος». Μία ἀπόφασις τοῦ κόμματος διὰ τὴν προπαγάνδαν, ποὺ ἐδημοσιεύθη εἰς τὴν Μόσχαν, εἰς τὶς ἀρχὲς τοῦ 1960, ὑπογραμμίζει ἐκεῖνο ποὺ ἐλέγετο ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Λένιν, ὅτι δηλαδὴ ἡ προπαγάνδα εἶναι «τὸ ἀποφασιστικὸ ὅπλο τοῦ κόμματος». Ἡ προπαγάνδα πρέπει νὰ κρίνεται μὲ πνεῦμα δυναμισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὶς περιστάσεις, τὰ γεγονότα τοῦ παρελθόντος καὶ τὶς τάσεις τοῦ μέλλοντος. Διὰ νὰ σταθμίσῃ κανεὶς ἐπακριβῶς τὴν ἔννοιαν τῆς κομμουνιστικῆς τακτικῆς εἰς δεδομένην στιγμήν, πρέπει νὰ τὴν τοποθετήσῃ εἰς τὰ γενικὰ πλαίσια καὶ ὄχι νὰ τὴν κρίνῃ σὰν ἕνα μεμονωμένο φαινόμενο.

Οἱ κομμουνιστικὲς δηλώσεις διὰ τὴν εἰρηνικὴν συνύπαρξιν, ἀποτελοῦν ἕνα χαρακτηριστικὸ παράδειγμα, ποὺ ἐπανεμφανίζεται περιοδικῶς. Ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Στάλιν μέχρι σήμερα, τόσον τὸ Πεκῖνο ὅσον καὶ ἡ Μόσχα, ἀκολούθησαν αὐτὴ τὴν γραμμή. Οἱ διακηρύξεις αὐτές, ἀντήχησαν παντοῦ κατὰ τὸν πόλεμο τῆς Κορέας, τὸν πόλεμο τῆς Ἰνδοκίνας, τὸν ἀποκλεισμὸ τοῦ Βερολίνου τὸ 1948, καθὼς καὶ ὅταν ἀνηγέρθη τὸ τεῖχος τοῦ Βερολίνου τὸ 1961. Κατὰ συνέπειαν ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις μεταξὺ τῶν κρατῶν, ἀπετέλεσε πάντοτε στοιχεῖον τῆς προοπτικῆς κατακτήσεως τοῦ κόσμου ἀπὸ τὸν κομμουνισμό. Ὁ Μιχαὴλ Σουσλώφ, ἐκπρόσωπος τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος εἰς τὸ 17ον συνέδριον τοῦ Γαλλικοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος, ἐπεβεβαίωσε καὶ πάλιν τὴν θεμελιώδη αὐτὴ θεωρία. Προέβη εἰς τὴν κλασσικὴ ἑρμηνεία τῆς σχέσεως ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἀναπτύξεως τῶν ἀπεργιῶν, ὡς συντελεστοῦ τοῦ ἀγῶνος τῶν τάξεων εἰς Δυτικὴν Εὐρώπην, καὶ κάθε ἀντιδυτικῆς ἐκστρατείας εἰς ἄλλες περιοχὲς τοῦ κόσμου: «Σύμφωνα μὲ τοὺς ὅρους τοῦ ἀγῶνος διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τῆς εἰρηνικῆς συνυπάρξεως, τὸ κίνημα τῆς ἐθνικῆς ἀπελευθερώσεως προχωρεῖ ἀπὸ νίκης εἰς νίκην, καὶ ὁ ἀγὼν τῶν τάξεων εἰς τὰ καπιταλιστικὰ κράτη, λαμβάνει κάθε ἡμέρα καὶ μεγαλυτέραν ἔκτασιν. Ἡ ἐξέλιξις τῆς κινήσεως τῶν ἀπεργιῶν ἀποδεικνύει τοῦτο. Ὁ ἀγὼν διὰ τὴν εἰρήνην ἐνισχύει τὴν θέσιν τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων καὶ εὐνοεῖ τὴν ἐξέλιξιν τῆς τα-

ξικῆς κινήσεως τῶν ἐργατῶν κατὰ τοῦ καπιταλισμοῦ». Εἰς τὰ πλαίσια αὐτὰ ἡ εἰρηνικὴ συνύπαρξις δὲν ἀποτελεῖ μόνον αὐτοσκοπόν, ὅπως πιστεύεται γενικῶς, ἀλλὰ καὶ μέσον τακτικῆς ποὺ ὁδηγεῖ σὲ ἕνα εὐρύτερο ἀντικειμενικὸ σκοπό.

Παρὰ τὸν ὑφιστάμενο ἀνταγωνισμὸ μὲ τὴν Κομμουνιστικὴ Κίνα, ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις παραμένει ἡ κοιτὶς τοῦ κομμουνιστικοῦ συστήματος. Ἡ Μόσχα καὶ τὸ Πεκῖνο, ἀποτελοῦν τὴν πηγὴν τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας ἀνὰ τὸν κόσμον. Καὶ αἱ δύο αὐταὶ πρωτεύουσαι ἔχουν τὸν ἴδιο ἀντικειμενικὸ σκοπό, ἡ δὲ ἰδεολογική τους διένεξις δὲν ἀφορᾶ παρὰ μόνο τὰ μέσα διὰ νὰ φθάσουν εἰς τὸν ἀντικειμενικὸ αὐτὸ σκοπό. Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ λησμονῶμεν ὅτι ὁ ρόλος τοῦ κόμματος καὶ ὁ ρόλος τοῦ κράτους εἶναι συνυφασμένοι σὲ ὅλες τὶς χῶρες ποὺ εὑρίσκονται ὑπὸ κομμουνιστικὴν κατοχήν. Ἡ διχοτόμησις αὐτὴ εἶναι κεφαλαιώδης καὶ δὲν πρέπει νὰ παραγνωρίζεται ἡ σημασία της. Ἔξω ἀπὸ τὸν κομμουνιστικὸ κόσμο ἡ ἀρχὴ τοῦ κράτους ποὺ δὲν ταυτίζεται μὲ ἕνα ὡρισμένο πολιτικὸ κόμμα ἀποτελεῖ συνείδησιν εἰς τέτοιον βαθμόν, ὥστε νὰ εἶναι ἀδύνατον νὰ προσαρμοσθῆ κανεὶς σὲ μία διαφορετικὴ ἀντίληψι τῶν πραγμάτων. Πρέπει νὰ ἔχωμεν τοῦτο συνεχῶς ὑπ' ὄψιν ὅταν ἐξετάζωμεν τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα.

Κόμμα καὶ Κράτος.

Εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κράτη τὸ κόμμα εἶναι ἡ ἀνωτάτη ἀρχή, τὸ δὲ κράτος ἔρχεται σὲ δεύτερη μοῖρα. Τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως ἔχει μία Γραμματείαν, τῆς ὁποίας τὰ μέλη ἔχουν ἐπίσημα καθήκοντα ποὺ ἀντιστοιχοῦν εἰς τὰ καθήκοντα τῶν μελῶν τῶν διαφόρων ὑπουργείων ἢ κρατικῶν διοικήσεων, εἴτε τοῦτο συμβαίνει εἰς τὸ ἐπίπεδο τῆς κεντρικῆς ἐξουσίας εἰς Μόσχαν, εἴτε ἐκείνου τῶν κυβερνήσεων τῶν 15 σοβιετικῶν σοσιαλιστικῶν δημοκρατιῶν. Ὁ παραλληλισμὸς αὐτὸς τῆς διαρθρώσεως κόμματος καὶ κράτους, ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ μέχρι καὶ εἰς τὰ κατώτερα ἐπίπεδα τῶν τοπικῶν ἀρχῶν. Οἱ μεγάλες ἀποφάσεις λαμβάνονται ἀπὸ τὸ Κόμμα διὰ μέσου τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ τοῦ συνεδρίου τοῦ κόμματος, οἱ δὲ κρατικὲς ὀργανώσεις ἀκολουθοῦν τὴν γραμμὴν ποὺ χαράσσει τὸ Κόμμα. Ὁ δυναμισμὸς πηγάζει ἀπὸ τὸ Κόμμα, τόσον διὰ τὰ ἐσωτερικὰ ὅσον καὶ διὰ τὰ διεθνῆ ζητήματα, τὸ κόμμα δὲ εἶναι ἐκεῖνο ποὺ κατευθύνει τὴν προπαγάνδαν καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ἐφαρμογὴ τῶν ἀντικειμενικῶν σκοπῶν, μὲ ὅλα τὰ μέσα ποὺ διαθέτει. Ἡ τελευταία αὐτὴ ἀποστολὴ ἀνήκει εἰς τὴν Agitprop, ποὺ εἶναι ἡ διεύθυνσις διὰ τὴν προπαγάνδαν καὶ ἀναταραχὴν καὶ ποὺ ἱδρύθηκε μετὰ ἀπὸ τὴν Ὀκτωβριανὴν ἐπανάστασιν. Ἡ Agitprop διαθέτει σήμερα μία Γραμματεία, ἡ ὁποία καταστρώνει τὰ σχέδια διὰ τὴν διεξαγωγὴ τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας εἰς τὸ ἐσωτερικὸ καὶ ἐξωτερικό, μὲ ὅλα τὰ ὑπάρχοντα μέσα καὶ ποὺ φροντίζει διὰ τὴν ἐκτέλεσίν τους. Εἰς τὰ πλαίσια τῆς δραστηριότητος αὐτῆς, κάθε τύπος ὀργανώσεως πρέπει νὰ ἐκτελῆ τὴν συγκεκριμένην ἀποστολὴν ποὺ τοῦ ἔχει ἀνατεθῆ. Οἱ τύποι αὐτοὶ ὀργανώσεως εἶναι τρεῖς: εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς πυραμίδος εὑρίσκεται τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα ποὺ χαράσσει τὴν πολιτικὴν γραμμήν, ἔπειτα εἶναι τὸ Κράτος, καὶ εἰς τὸ τέλος ἔρχονται οἱ ὁμάδες τῶν διαφόρων «κοινωνικῶν ὀργανώσεων», συνδικάτων, ἑνώσεων γυναικῶν καὶ νέων, ἑταιριῶν διὰ τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀνάπτυξιν φιλικῶν σχέσεων, ἐπιστημονικῶν ὀργανώσεων κ.ο.κ. Εἴτε δροῦν εἰς τὸ ἐξωτερικό, εἴτε εἰς τὸ ἐσωτερικό, ἔχουν ὡς ἀποστολὴ νὰ ἐφαρμόσουν τὴν προπαγανδιστικὴ γραμμὴ ποὺ χαράσσει κάθε φορὰ τὸ Κόμμα.

Ἐπὶ τοῦ διεθνοῦς ἐπιπέδου, τὸ κομμουνιστικὸ κίνημα χρησιμοποιεῖ διὰ τὴν διάδοσιν τῶν προπαγανδιστικῶν του συνθημάτων ἕνα δίκτυο ἀμέσου καὶ ἐμμέσου μεταδόσεως. Ἡ ἄμεσος μετάδοσις πραγματοποιεῖται διὰ τῶν ἐθνικῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῶν χωρῶν ὅπου ἐπισήμως ἀναγνωρίζονται τὰ κόμματα αὐτά. Εἰς τὶς χῶρες αὐτὲς τὰ κομμουνιστικὰ κόμματα δροῦν ἐπὶ τοῦ ἐμφανοῦς, ὅπως θὰ ἔκαμε κάθε ἄλλο πολιτικὸ κόμμα, ἀλλὰ ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς κανονικῆς των δραστηριότητος, διευθύνουν παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, βιβλιοπωλεῖα, εἰδικευμένα τουριστικὰ γρα-

φεῖα διὰ ταξίδια εἰς τὶς χῶρες τοῦ παραπετάσματος, μορφωτικὲς ὀργανώσεις ποὺ ἔχουν ὡς κυρίαν ἀποστολὴν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν σχέσεων μὲ τὰ κομμουνιστικὰ κράτη καὶ τὶς ἐμπορικὲς ἑταιρεῖες εἰσαγωγῆς προϊόντων ἀπὸ τὰ κράτη αὐτά. Πολὺ συχνά, οἱ παροκομμουνιστικὲς αὐτὲς ὀργανώσεις, εὑρίσκονται σὲ ἀπ' εὐθείας ἐπαφὴ μὲ τὶς ἀντίστοιχες ὀργανώσεις τῶν χωρῶν τοῦ κομμουνιστικοῦ κόσμου.

Ἐπαφαὶ μὲ τὸ ἐξωτερικό.

Οἱ κομμουνιστικὲς κρατικὲς ὀργανώσεις ἐκτελοῦν τὴν ἀποστολήν τους μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῶν συναλλαγῶν ποὺ ἔχουν μὲ τὶς ἀντίστοιχες ὀργανώσεις εἰς τὰ ἄλλα κράτη. Ἐπωφελοῦνται τῶν διπλωματικῶν καὶ ἐμπορικῶν ἐπαφῶν ποὺ ἔχουν. Καταλαμβάνουν τὴν ἕδραν εἰς τὶς διεθνεῖς συνεδριάσεις. Οἱ ἐπίσημοί των ἐκπρόσωποι προσπαθοῦν νὰ ἐξεύρουν ὀπαδοὺς εἰς τὴν σφαῖραν τῶν ἁρμοδιοτήτων ποὺ ἔχουν. Οἱ «κοινωνικὲς ὀργανώσεις» πραγματοποιοῦν τὶς βασικές τους ἐπαφὲς εἰς τὸ ἐξωτερικὸν μέσω τῶν διεθνῶν παρακομμουνιστικῶν ὀργανώσεων, τῶν ὁποίων αἱ ὀνομασίαι καθορίζουν τὸ πεδίον μέσα εἰς τὸ ὁποῖον μποροῦν νὰ δράσουν: Παγκόσμιος Συνδικαλιστικὴ Ἕνωσις, Παγκόσμιος Ἕνωσις Δημοκρατικῆς Νεολαίας, Διεθνὴς Φοιτητικὴ Ἕνωσις, Παγκόσμιον Συμβούλιον διὰ τὴν Εἰρήνην, Διεθνὴς Ἕνωσις Νομομαθῶν τοῦ Δημοκρατικοῦ Κόσμου, Παγκόσμιος Συνομοσπονδία τῶν Ἐπιστημόνων Ἐργατῶν, Διεθνὴς Δημοκρατικὴ Συνομοσπονδία Γυναικῶν, Διεθνὴς Ὀργάνωσις Δημοσιογράφων, Διεθνὴς Ὀργάνωσις τῶν Ὀπαδῶν τῆς Ἀντιστάσεως. Τὸ εὐρὺ αὐτὸ σύμπλεγμα ἱδρύθηκε ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Στάλιν κατὰ τὰ ἔτη ποὺ ἐπηκολούθησαν τὸν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Ἐν τούτοις, ἂν καὶ οἱ διεθνεῖς παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις, ὅπως εἶναι γνωσταὶ σήμερα, συνεστήθησαν μετὰ τὸν πόλεμο, ἡ ἀρχὴ τῆς ὑπάρξεώς των χρονολογεῖται ἀπὸ τὸ 1920. Ὁ Λένιν ποὺ ὑπῆρξε πάντοτε ὁ ὑποστηρικτὴς τοῦ «ὀπορτουνισμοῦ» εἰς τὴν πολιτικήν, ὑπεγράμμισε τὴν ἀνάγκη τοῦ προσωρινοῦ συμβιβασμοῦ, ὅπου μποροῦσε νὰ ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ἐκπλήρωσι τῶν σκοπῶν τοῦ Κόμματος.

Μία ἄλλη κλασσικὴ ἀρχὴ τοῦ Λένιν, ποὺ διατυπώθηκε διὰ πρώτη φορὰ τὸ 1920 καὶ ποὺ τὴν υἱοθέτησαν οἱ διάδοχοί του, καθορίζει μίαν τακτικὴν διὰ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ ἰσχύῃ ὕστερα ἐπὶ 40 ἔτη συνεχοῦς ἐφαρμογῆς: «Γιὰ νὰ νικήσῃ κανεὶς ἕναν ἰσχυρότερο ἐχθρὸ πρέπει νὰ μὴ διστάσῃ πρὸ οὐδεμιᾶς προσπαθείας καὶ νὰ ἐπωφεληθῇ, ὅπως μπορεῖ, κάθε διαφορᾶς ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐχθρικῶν κρατῶν, ὅσο ἀσήμαντη κι ἂν εἶναι, κάθε ἀνταγωνισμοῦ συμφερόντων τῶν ἀστικῶν τάξεων τῶν διαφόρων χωρῶν, νὰ ἐπωφεληθῇ ἐπίσης κάθε παραμικρῆς δυνατότητος νὰ προσεταιρισθῇ ἕναν σύμμαχο, ἀκόμη κι ἂν ὁ σύμμαχος αὐτὸς εἶναι ἀναποφάσιστος, ἀσταθής, ἀμφίβολος καὶ προσωρινός. Ὅσοι δὲν καταλαβαίνουν τὴν ἀξίαν τῆς ἀρχῆς αὐτῆς, δὲν γνωρίζουν τί θὰ πῇ μαρξισμὸς καὶ σύγχρονος ἐπιστημονικὸς σοσιαλισμός». Εἰς τὸ σημεῖο αὐτό, οἱ παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις (ἢ κομμουνιστικὰ μέτωπα), ἔρχονται νὰ παίξουν τὸν ρόλο τους. Ἐπειδὴ ἐμφανίζονται ὡς μὴ κομμουνιστικαὶ ὀργανώσεις, ἡ ἀποστολή τους συνίσταται εἰς τὸ νὰ κερδίσουν ὀπαδοὺς εἰς τὰ κράτη ἐκεῖνα, ὅπου αἱ πολιτικαὶ κομμουνιστικαὶ μέθοδοι θὰ ἐκινδύνευον νὰ ἀπορριφθοῦν ἐὰν ἐνεφανίζοντο ὑπὸ τὴν πραγματικὴν ὁρολογίαν τοῦ κόμματος τὸ ὁποῖον ὑπηρετοῦν.

Εὐρύτερες δυνατότητες.

Τὸ πρῶτο ἀξιόλογο μέτωπο ὑπῆρξε ἡ «Διεθνὴς Ἀρωγὴ πρὸς τοὺς ἐργάτας», ποὺ ἱδρύθηκε ἐντὸς τῆς δεκαετίας 1920—30. Στὴν ἀρχὴ ἦταν πράγματι μία ὀργάνωσις βοηθείας ποὺ ἀπέβλεπε εἰς τὴν συλλογὴν πόρων εἰς τὴν Εὐρώπην καὶ Ἀμερικὴν διὰ τὸν ἄμεσο ἀνεφοδιασμὸ εἰς τρόφιμα κ.λπ., τῆς λιμοκτονούσης Ρωσίας. Ὡστόσο ὁ ἱδρυτής της, Γερμανὸς κομμουνιστὴς Willi Muenzenberg, ποὺ διέβλεπε εὐρύτερες δυνατότητες διὰ τὴν ὀργάνωσιν αὐτήν, ἔσπευσε νὰ τονίσῃ τὸν παράγοντα τῆς πολιτικῆς ἀλληλεγγύης, τοποθετώντας σὲ δεύτερη μοῖρα τοὺς ἀνθρωπιστικοὺς σκοποὺς τῆς ὀργανώσεως. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ἡ «κίνησις» αὐτὴ θὰ μποροῦσε νὰ προσελκύσῃ

ὀπαδοὺς διὰ τὴν σοβιετικὴν ἰδεολογίαν εἰς ὅλα τὰ κλιμάκια καὶ νὰ διεξαγάγῃ τὴν προπαγάνδαν της δίχως νὰ φέρῃ τὴν σφραγίδα τοῦ κόμματος. Γύρω ἀπὸ τὸ 1925 ἡ «Διεθνὴς Ἀρωγὴ πρὸς τοὺς Ἐργάτας», μὲ τὴν ὥθησιν ποὺ τῆς εἶχε δώσει ὁ Muenzenberg, διεξήγαγε μίαν σημαντικὴν πολιτικὴν ἐκστρατείαν στὴν Γερμανία ποὺ ὑπέφερε ἀπὸ πληθωρισμό, στὴν Ἰαπωνία ποὺ ἀντιμετώπιζε σοβαρὲς δυσκολίες στὸν τομέα τῆς βιομηχανίας καὶ κατόπιν στὴν Ἀγγλία, τὴν ἐποχὴ τῆς γενικῆς ἀπεργίας τοῦ 1926. Ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τοῦ κομμουνιστικοῦ αὐτοῦ ὀργανισμοῦ, ὁ Muenzenberg ἐγκατέστησε στὴν Ἰαπωνία ἕνα εὐρὺ δίκτυο ἐκδοτικῶν ἑταιριῶν, μίαν λέσχην διὰ τὸ ἀναγνωστικὸ κοινό, μίαν ἑταιρία προβολῆς ταινιῶν καὶ μία ἄλλη διὰ τὴν ἔκδοσιν ἐφημερίδων. Μετὰ τὸ 1930, ὅταν κατέφυγε στὴν Γαλλία, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴν σύλληψιν ἀπὸ τοὺς Ναζιστάς, ὁ Muenzenberg ἵδρυσε καὶ ἄλλες «μετωπικὲς ὀργανώσεις» κάτω ἀπὸ ἀντιφασιστικὰ συνθήματα.

Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς «ἀθώους συλλόγους», ὅπως συνήθιζε νὰ τοὺς ἀποκαλῇ ὁ Muenzenberg, ὑπῆρχον καὶ μερικὰ ἄλλα «μέτωπα», ὅπως ἡ Διεθνὴς τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας καὶ ἡ Ἐρυθρὰ Συνδικαλιστικὴ Διεθνὴς (Profintern) ποὺ ἦσαν παρόμοιες σὲ πολλὰ σημεῖα μὲ τὴν Κομμουνιστικὴ Διεθνῆ (Comintern). Ἡ Profintern δὲν ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν, διαλυθεῖσα τελικὰ τὸ 1937. Ἡ Διεθνὴς τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας διελύθη καὶ αὐτὴ τὸ 1943 μαζὶ μὲ τὴν Κομίντερν, εἰς ἔνδειξιν δῆθεν ἀλληλεγγύης πρὸς τοὺς συμμάχους κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου.

Ἡ παγκόσμιος Συνδικαλιστικὴ Συνομοσπονδία ἔχει ἀναλάβει τὴν δραστηριότητα τῆς Profintern, ἐνῶ ἡ Παγκόσμιος Συνομοσπονδία τῆς Δημοκρατικῆς Νεολαίας καὶ ἡ Διεθνὴς Ἕνωσις Φοιτητῶν ἔχουν ἀναλάβει πολλὲς ἀπὸ τὶς δραστηριότητες τῆς Διεθνοῦς τῆς Κομμουνιστικῆς Νεολαίας.

Οἱ ἀναρίθμητες ἐσωτερικὲς ὀργανώσεις εἰς τὰ κομμουνιστικὰ κράτη, καθὼς καὶ οἱ διάφοροι ὀργανισμοὶ καὶ τὰ διάφορα «μέτωπα» ποὺ δροῦν ἀνὰ τὸν κόσμον, ἔχουν ὡς ἀποστολὴν τὴν διάδοσιν τοῦ κομμουνιστικοῦ συνθήματος τῆς στιγμῆς. Ὑπερασπίζονται τῶν κομμουνιστικῶν συμφερόντων καὶ ἐπιτίθενται κατὰ τῆς πολιτικῆς γραμμῆς, τῶν ἐνεργειῶν καὶ τῶν προσώπων ποὺ φέρουν ἐμπόδια εἰς τὴν ἐξάπλωσιν, τοῦ κομμουνισμοῦ. Ὅλα γίνονται ἐν ὀνόματι τῆς εἰρήνης, ἀλλὰ τῆς εἰρήνης ἐκείνης ἐννοεῖται, ποὺ μόνον ἡ κομμουνιστικὴ κατάκτησις, μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ. Κατὰ τὴν λογικὴν τοῦ κόμματος, κάθε ἀντίδρασις εἰς τὴν ἐπέκτασιν τοῦ κομμουνισμοῦ εἶναι ἰμπεριαλιστική, καὶ ὁ ἰμπεριαλισμὸς ἔχει ἐκ φύσεως μέσα του τὸ στοιχεῖο τῆς βίας. Μόνο ὁ κομμουνισμὸς μπορεῖ ν' ἀναχαιτίσῃ ἀποτελεσματικὰ τὸν ἰμπεριαλισμό, δηλαδὴ τοὺς ὀπαδοὺς τῆς βίας, ἡ δὲ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἡμέρα μόνο ποὺ οἱ κομμουνισταὶ θὰ ἔχουν καταλάβει τὴν ἐξουσίαν εἰς ὁλόκληρον τὴν ὑφήλιον.

Δίκτυο ἐπικοινωνιῶν.

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα μεταδίδεται διὰ τοῦ εὐρυτέρου δικτύου ἐπικοινωνιῶν ποὺ ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμο. Ἡ παραγωγὴ βιβλίων καὶ ἐντύπων εἰς τὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι ἀντιπροσωπεύει τὸ τέταρτον τῆς παγκοσμίου παραγωγῆς. Τὸ 1963 οἱ σοβιετικοὶ ἐκδόται ἐδημοσίευσαν 77.625 ἔργα σὲ 1.262 ἑκατομμύρια ἀντίτυπα συνολικῶς. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἐκδοτικοὶ οἶκοι τελοῦν ὑπὸ τὸν ἔλεγχο τῆς Κρατικῆς Ἐπιτροπῆς διὰ τὸν Τύπον ποὺ ἱδρύθηκε τὸ 1963 διὰ νὰ ἐλέγχῃ εἰς τὸ κρατικὸ ἐπίπεδο τὸ περιεχόμενο καὶ τὸν ἰδεολογικὸ προσανατολισμὸ τῶν πάσης φύσεως δημοσιευμάτων. Ἡ Ἐπιτροπὴ αὐτὴ φροντίζει ὥστε τὸ δημοσιευόμενο ὑλικὸ νὰ διευκολύνῃ τὴν δημιουργία τῆς ὑλικῆς καὶ τεχνικῆς βάσεως στὴν ὁποία στηρίζεται ὁ κομμουνισμός, ἐνῶ σὺν τῷ χρόνῳ, προσπαθεῖ ν' ἀποκαλύψῃ τὴν οὐσία τῆς μὴ κομμουνιστικῆς ἰδεολογίας.

Εἰς τὴν δραστηριότητα τοῦ τύπου καὶ τῶν ἐκδοτικῶν οἴκων ἔρχονται νὰ προστεθοῦν οἱ δραστηριότητες τῶν κυβερνητικῶν γραφείων πληροφοριῶν, κυριώτερα

τῶν ὁποίων εἶναι τὸ Πρακτορεῖον Τάς. Ὅπως ὅλα τὰ ἐπίσημα πρακτορεῖα εἰδήσεων τῶν ἄλλων κομμουνιστικῶν χωρῶν, ἔτσι καὶ τὸ Πρακτορεῖον Τὰς λειτουργεῖ ὑπὸ τὸν αὐστηρὸ ἔλεγχο τοῦ κόμματος, τόσον εἰς τὸ ἐσωτερικὸ ὅσον καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικό. Τὰ διάφορα αὐτὰ πρακτορεῖα παίζουν ἕνα διπλὸ ρόλο μὲ τὸ νὰ μεταδίδουν τὰ νέα πρὸς τὰ κράτη τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καὶ νὰ ἐφοδιάζουν τὸν ἐθνικὸ κομμουνιστικὸ τύπο μὲ ἀνταποκρίσεις τῶν γεγονότων ποὺ λαμβάνουν χώραν εἰς τὸ ἐξωτερικό. Καὶ πρὸς τὶς δύο αὐτὲς κατευθύνσεις ἀκολουθοῦν κατὰ γράμμα τὶς ὁδηγίες τοῦ κόμματος. Πρὶν ἀπὸ πολλὰ χρόνια ἡ Σοβιετικὴ Ἕνωσις ἵδρυσε τὸ πρακτορεῖον ΑΡΝ, ποὺ δὲν εἶναι κρατικὸ γραφεῖο ἀλλὰ «ὀργάνωσι κοινωνική». Τὸ τελευταῖο αὐτὸ πρακτορεῖο, τοῦ ὁποίου οἱ ὑπηρεσίες ἀνταποκρίσεων καὶ περιοδικῶν ἀνὰ τὸν κόσμον συμπληρώνουν τὸ ἔργον τοῦ πρακτορείου Τάς, ἔχει περίπου 4.000 πελάτας εἰς τὰ κράτη τοῦ ἐλευθέρου κόσμου καὶ ἐκδίδει περισσότερες ἀπὸ 30 ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ καθὼς καὶ βιβλία καὶ ἄλλο ἔντυπο ὑλικό.

Κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία τὸ καταπληκτικώτερο φαινόμενο ὑπῆρξε ἡ διάδοσις τῆς κομμουνιστικῆς προπαγάνδας διὰ τοῦ ραδιοφώνου. Τὸ 1948 οἱ κομμουνιστικοὶ ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ στὴν Σοβιετικὴ Ἕνωσι, στὰ δορυφόρα κράτη καὶ στὴν κομμουνιστικὴ Κίνα, ἀφιέρωσαν εἰς τοὺς ἀκροατὰς τοῦ ἐξωτερικοῦ 600 ὥρες ἐκπομπῶν τὴν ἑβδομάδα. Σήμερα στὸ αὐτὸ χρονικὸ διάστημα οἱ ὧρες τῶν ἐκπομπῶν αὐτῶν, ὑπερβαίνουν τὶς 4.000 μὲ κατεύθυνσι κυρίως πρὸς τὴν Ἀφρικὴ καὶ Λατινικὴ Ἀμερική. Οἱ ἐκπομπὲς αὐτές, ἀπὸ τὴν Μόσχα πρὸς τὸ ἐξωτερικό, γίνονται τώρα σὲ 48 γλῶσσες. Σ' αὐτὲς δὲν περιλαμβάνονται οἱ ἐκπομπὲς τῶν σταθμῶν τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας ποὺ προορίζονται διὰ τοὺς ἀκροατὰς ποὺ εὑρίσκονται πέραν τῶν ἀσιατικῶν συνόρων τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.

Κατὰ τὴν τελευταία δεκαετία, αἱ μέθοδοι ποὺ χρησιμοποιεῖ ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα, γίνονται ὅλο καὶ πλέον ἐπιτήδειοι. Ὁ θάνατος τοῦ Στάλιν βεβαίως ἔφερε ἀρκετὲς ἀλλαγές, ἀπὸ τὸ 1955 ὅμως καὶ μετά, οἱ κομμουνισταὶ ἰθύνοντες ἄρχισαν νὰ λαμβάνουν πραγματικὰ ὑπ' ὄψιν τὸν παράγοντα τῶν σχέσεων μετὰ τοῦ κοινοῦ. Ὁ Στάλιν σπάνια ἐγκατέλειπε τὸ Κρεμλῖνον ποὺ ἦτο στὴν ἐποχή του ἕνα κλειστὸ ὀχυρό, ἐνῶ οἱ διάδοχοί του ἄνοιξαν τὶς πῦλες του καὶ ἄρχισαν νὰ ἐπισκέπτωνται συστηματικὰ τὸν ἔξω κόσμο (τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη, Β. Ἀμερική, Ἀσία, καὶ τελευταίως τὴν Ἀφρική). Ἐπὶ τοῦ διπλωματικοῦ πεδίου, ἀντὶ τῆς παγερᾶς στάσεως ποὺ ἐκρατοῦσαν ἕως τότε, οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν ἄρχισαν νὰ ἐφαρμόζουν τὴν τακτικὴ τῶν χαμογέλων. Τὰ κομμουνιστικὰ κράτη ἔλαβον μέρος σὲ διεθνεῖς διασκέψεις καὶ τὰ προϊόντα τους ἐξετέθησαν σὲ διεθνεῖς διαγωνισμούς. Ἐπ' εὐκαιρία ὡρισμένων ἱπποδρομιῶν στὴν Ἀγγλία μετέσχον αὐτῶν (ἀλλὰ ἀνεπιτυχῶς) καὶ ρωσικοὶ ἵπποι. Διεθνῆ ἀθλητικὰ ἀγωνίσματα ὠργανώθηκαν μὲ συμμετοχὴ ἀθλητῶν ἀπὸ τὴν Δύσιν εἰς τὴν Μόσχαν καὶ σὲ ἄλλα πολλὰ κομμουνιστικὰ ἀθλητικὰ κέντρα, ποὺ ὁ κόσμος μπόρεσε νὰ παρακολουθήσῃ ἀπὸ ἐκπομπὲς τηλεοράσεως σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπη. Ὅσο οἱ κομμουνισταὶ προχωροῦσαν εἰς τὴν ὁδὸ τῆς διεθνοῦς αὐτῆς συνεργασίας, οἱ παρακομμουνιστικὲς ὀργανώσεις ἔχαναν ἀπὸ τὴν σημασίαν τους. Ἡ διένεξις Μόσχας-Πεκίνου ὑπῆρξε καὶ αὐτὴ ἕνα μεγάλο πλῆγμα διὰ τὶς ὀργανώσεις αὐτές. Εἰς τοὺς κόλπους ἄλλωστε τῶν «μετώπων» αὐτῶν ἐκδηλώνεται τὸ σχίσμα ἐντονώτερα ἀπὸ ὁπουδήποτε ἀλλοῦ.

Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα ἐξακολουθεῖ νὰ κυβερνᾶται ἀπὸ τρεῖς βασικὲς ἔννοιες, τὴν ἰδεολογία, τὴν οὐτοπία καὶ τὸν μῦθο. Ἡ ἰδεολογία ἀποτελεῖ τὴν βάσι, τὴν ἀρχὴ ποὺ ἐπαναλαμβάνεται συνεχῶς, ὅτι δηλαδὴ ἡ εἰρήνη θὰ βασιλεύσῃ εἰς τὸν κόσμο τὴν ἡμέρα μόνο ποὺ θὰ θριαμβεύσῃ παντοῦ ὁ κομμουνισμός. Ἡ οὐτοπία εἶναι ἡ τελικὴ ἡμέρα τοῦ θριάμβου τοῦ κομμουνισμοῦ, ἕνας παράδεισος ἀόριστος ποὺ τοποθετεῖται σὲ κάποιο ἀκόμα πιὸ ἀόριστο μέλλον. Κατὰ τὸν ἰδεολόγο κομμουνιστή, οἱ περιορισμοὶ καὶ οἱ κακουχίες τῆς σήμερον εἶναι κάτι τὸ ἀναγκαῖον ὅσο ὑπάρχει ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ. Ὁ μῦθος παραμένει ἀναλλοίωτος καὶ

ΤΑΜΑΡΑ

Η ΦΟΝΙΣΣΑ ΤΩΝ ΚΙΝΕΖΩΝ

Ὑπὸ τοῦ Δημοσιογράφου κ. **ΣΠΥΡΟΥ ΛΕΩΤΣΑΚΟΥ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ μάρτυς Χ. Καπετανίδης, ἐτῶν 50, ἔνοικος στὸ σπίτι ποὺ ἔμενε ἡ Ταμάρα, ἐρωτώμενος ἀπὸ τὸν συνήγορο κ. Ἀριστείδη Πουλαντζᾶ, ὑποστηρίζει ὅτι ἡ Ταμάρα δὲν τσακωνότανε ποτὲ μὲ τὸν Μίσα καὶ ὅτι αὐτὸς ποτὲ δὲν τὴν εἶχε δείρει γιατὶ ἂν γινότανε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα αὐτὸς θὰ τὸ ἔπαιρνε ἀμέσως κάβο. Λέγει ἐπίσης ὅτι ἡ Ταμάρα τὸν ἔπλενε καὶ τοῦ σιδέρωνε καὶ τοῦ μπάλωνε τὰ ροῦχα γιὰ νὰ κερδίζῃ λεπτά. Εἰς ἐρώτησιν ἄλλου συνηγόρου, τοῦ κ. Γ. Βασιλάτου, ἂν φαντάζεται ὅτι ἡ Ταμάρα μποροῦσε ποτὲ νὰ σκοτώσῃ τὸν Μίσα μὲ πέτρα, ἀπαντᾶ χαρακτηριστικά :

—Ἄπαγε τῆς βλασφημίας.

Ὁ μάρτυς κατηγορίας Κουμπιάδης, ἄλλος σύνοικος, ἀποκάλυψε ὅτι ἡ Ταμάρα ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴ χωρὶς τὸν Μίσα καὶ ἠρωτήθη ποῦ ἦταν ὁ ἐρωμένος της, εἶπε ὅτι εἶχε πάει ταξίδι σ' ἐπαρχίες. Ἀλλὰ ὕστερα ἀπὸ λίγο παρουσίασε τὸ γράμμα ποὺ ἔγραφε δῆθεν ὅτι ὁ Μίσα πέθανε ἀπὸ αἱμορραγία στὴν Πάτρα καὶ μαυροφορέθηκε.

Ἡ μάρτυς Ἀφράτη Μαγειράκη, δευτέρα σπιτονοικοκυρὰ τῆς Ταμάρας, εἶπε ὅτι ἡ Ταμάρα, ὁ Μίσας καὶ ὁ Κόλιας κοιμώντουσαν σ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ δωμάτιο.

Εἰσαγγελεύς: Ὁ Μίσας ἢ ὁ Κόλιας ἦταν ὡραιότερος ;

Μάρτυς: Ὁ Κόλιας.

Ἡ Ταμάρα καὶ πάλιν ἐξανίσταται καὶ φωνάζει :

—Λέει ψέματα. Ὁ Μίσας ὁ ἄντρας μου ἦταν πιὸ ὡραῖος. Ὁ Κόλιας ἦταν καμπούρης καὶ βλογιοκομμένος.

Ἡ μάρτυς διαμαρτύρεται καὶ λέγει :

—Ἀφοῦ ἤμουνα σπιτονοικοκυρὰ κ. Πρόεδρε γνώρισα καὶ τοὺς δύο. Ὁ Μίσα ἦταν πιὸ γέρος καὶ ἔδειχνε ἄρρωστος, ἐνῶ ὁ Κόλιας ἦταν νέος καὶ δυνατός.

Τὰ ἴδια περίπου ἐπαναλαμβάνει ὡς πρὸς τὴν ὡραιότητα τοῦ Μίσα καὶ τοῦ Κόλια καὶ ἡ σύνοικος τῆς Ταμάρας Σοφία Χριστοφορίδου καὶ ἐρωτωμένη ἀπὸ τὸν κ. Πουλαντζᾶ, λέγει :

—Καὶ μαλαματένιο νὰ μοῦ τὸν δίνανε, δὲν τὸν ἤθελα ἐγὼ γιὰ ἄντρα μου.

Ἡ ἐξέτασις τῶν μαρτύρων ἐτερματίσθη καὶ καλεῖται νὰ ἀπολογηθῇ πρώτη ἡ Ταμάρα, ἡ ὁποία εἶπε :

—Οὐρκίζουμι στὸ ἰβαγγέλιο. Ὄχι ἐγὼ σκότωσα. Κόλιας μόνος του σκότωσε. Πῆρε πέτρα σπάση κεφάλι Μίσα μου.

ὑπενθυμίζει ὅτι ἐπίκειται πάντοτε ἕνα καταστρεπτικὸς πόλεμος ἐφ' ὅσον οἱ ἱμπεριαλισμὸς δὲν παταχθῇ σὲ ὁλόκληρο τὸν κόσμο. Ἡ κομμουνιστικὴ μυθολογία ἔχει ἀνάγκη νὰ προβάλῃ ἕνα φόβητρο διὰ νὰ τρομοκρατῇ τοὺς πιστούς της τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ ὁ δαίμων πρέπει νὰ τὸν ἐφεύρῃ. Ἡ κομμουνιστικὴ προπαγάνδα εἶναι μοναδικὴ εἰς τὸν κόσμον, τίποτε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραβληθῇ μαζί της. Ἡ ἐκτίμησίς μας τοῦ περιχομένου της, τῶν ἐπιδιώξεών της κλπ., δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι καθαρῶς προσωπική. Ἡ προπαγάνδα πάντως εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ ὅπλα τοῦ κομμουνιστικοῦ ὁπλοστασίου καὶ ἡ ἀποτελεσματικότης της ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν κριτικήν μας ἐκτίμησιν.

ΤΖΩΝ ΚΛΟΥΖ

Καὶ ὅταν λέει τὸ «Μίσα μου» ξεσπάει σὲ κροκοδείλια δάκρυα. Ταράζεται ὁλόκληρο τὸ κορμί της ἀπὸ τὰ ἀναφιλητὰ καὶ μόλις συνῆλθε κάπως μέσα στὴν θρησκευτικὴ ἡσυχία ποὺ ἐπικρατοῦσε, στὴν αἴθουσα τοῦ κακουργιοδικείου, ἀφοῦ δικασταί, ἔνορκοι καὶ ἀκροαταὶ κρεμόντουσαν ἀπὸ τὰ χείλη της, ἐξακολούθησε τὴν ἀφήγησι τοῦ πρώτου ἐγκλήματος, ὅπως φυσικὰ τὴν συνέφερε :

—Πήγαμε ἀπάνω Αὐγό. Κάτσαμε Αὐγό..... Φάγαμε ἐκεῖ, παίξαμε χαρτιὰ ἐκεῖ. Καὶ οἱ τρεῖς μας. Παίξαμι τὸ 66 (εἶδος προφανῶς χαρτοπαικτικοῦ παιγνίου). Μετὰ Κόλιας ἔφυγε καὶ τριγυρνοῦσε. Μίσα ξάπλωσε καὶ κοιμήθηκε. Κι' ἐγὼ ξάπλωσα δίπλα στὸ Μίσα, τὸν ἄντρα μου, δυὸ βήματα ψηλότερα καὶ μακρύτερα. (Τὸ μακρύτερα καὶ τὸ ψηλότερα ἐλέχθησαν γιὰ πρώτη φορὰ στὴν δίκη). Πρὶν φόνο ὁ Κόλιας τραγουδοῦσε κινέζικα.

Ἐπαναλαμβάνει ἀκριβῶς ὅπως εἶπε καὶ στὴν ἔγγραφη ἀπολογία της τὴν ἀνατριχιαστικὴ σκηνὴ τοῦ φόνου καὶ τὸ «ντοὺπ» ποὺ ἄκουσε στὸν ὕπνο της, ὅταν ὁ Κόλιας ἔσπαζε μὲ τὴν πέτρα τὸ κεφάλι τοῦ δύστυχου τοῦ Μίσα.

Πρόεδρος: Καὶ γιατὶ ἔκανε τὸ φονικό ; Ὁ Κόλιας σοῦ εἶχε πῆ ἀπὸ πρὶν ὅτι σὲ ἀγαποῦσε ;

—Μοῦ ἔλεγε ν' ἀφήσω τὸν ἄντρα μου καὶ νὰ πάω μαζί του, ἀλλὰ ἐγὼ ἀρνήθηκα καὶ τοῦ εἶπα : «Δὲν ντρέπεσαι νὰ λὲς τέτοια λόγια ἀφοῦ σὲ μαζέψαμε καὶ σὲ τρέφουμε ;

Πρόεδρος : Τὰ εἶπες αὐτὰ ὅλα στὸν Μίσα ; Ὅτι δηλαδὴ σοῦ εἶχε ριχθῆ ὁ Κόλιας ;

Ταμάρα : Ὄχι γιατὶ φοβήθηκα.

Καλεῖται καὶ πάλιν ἡ Ταμάρα νὰ περιγράψη ἄλλη μιὰ φορὰ τὴν σκηνὴ τοῦ φόνου. Ξεσπάει ὅμως σὲ φοβεροὺς λυγμούς. Καταλαμβάνεται ἀπὸ μιὰ φοβερὴ ὑστερικὴ κρίσι καὶ ὁ Πρόεδρος ἀναγκάζεται νὰ διακόψη τὴν ἀπολογία της καὶ νὰ καλέση τὸν ἐρωμένο τῆς Ἀναστασίας Καραγλάνη καὶ συγκατηγορούμενο τῆς Ταμάρας, Τσὰν-Κοὺ-Λὶν ἢ Νῖκο Κοράκη, νὰ ἀπολογηθῆ.

—Δὲν ξέρω τίποτε, λέγει ὁ Κοράκης. Δὲν συνεννοηθήκαμε μὲ τὸν Κόλια. Ἡ Ἀναστασία μοῦ εἶπε μετὰ τὸ ἔγκλημα ὅτι ὁ Μίσα εἶχε σκοτωθῆ ἀπὸ τὸν Κόλια κι' ἐγὼ δὲν τὸ πίστευα στὴν ἀρχή. Ὕστερα ἡ Ταμάρα πῆρε τὸ γράμμα ὅτι πέθανε ὁ Μίσα στὴν Πάτρα καὶ μαυροφορέθηκε καὶ τὸ πίστεψα κι' ἐγὼ ὅτι ἔτσι πραγματικὰ εἶχε γίνει καὶ ὅτι πέθανε ἀπὸ αἱμορραγία.

Πρόεδρος : Γιατὶ ἄφησες τὴν Τασία ;

Κοράκης : Τὴν ἄφησα καὶ ἦταν καλύτερα νὰ τὴν ἀφήσω, γιατὶ ἡ Ταμάρα μοῦ ἔλεγε νὰ τὴν σκοτώσω γιὰ νὰ μὴν ἔχη ἕνα μάρτυρα γιὰ τὰ ἐγκλήματά της. Τομάρα κακιὰ γυναίκα. Ἐμένα μοῦ ἔκοψε τὰ μαλλιά μου καὶ μοῦ ἔκανε μάγια. Ἀφοῦ μάγεψε μένα μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ μὴν φύγω ἀπὸ τὴν Ἀναστασία ; (γέλωτες).

Πρόεδρος : Ἀγαπᾶς τὴν Ταμάρα λοιπόν ;

Κοράκης: Τώρα ὄχι πιά.

Πρόεδρος: Μὰ ἀφοῦ καθὼς λὲς σοῦ ἔχει κάνει μάγια ; Πῶς τότε δὲν τὴν ἀγαπᾶς ;

Κοράκης: Ναὶ μὰ ἐξ αἰτίας της τώρα μένω ἕνα ὁλόκληρο χρόνο στὴν Παληὰ Στρατώνα, τὴν φοβερὴ αὐτὴ φυλακὴ ποὺ μ' ἔχουν μέσα.

Πρόεδρος: Ἔλα Νικόλα Κοράκη πές μας τὴν ἀλήθεια. Ποιοὶ σκοτώσανε τὸν Μίσα ;

Δείχνει μὲ θυμὸ ὁ Κοράκης τὴν Ταμάρα καὶ δείχνει καὶ τὸν συγκατηγορούμενό του Βάνια, ὁ ὁποῖος δὲν φαίνεται νὰ εἶχε καμμιὰ ἐνεργὸ ἀνάμιξι στὴν δολοφονία τοῦ Μίσα ποὺ δικαζότανε, ἀλλὰ στὸν φόνο τοῦ Κόλια ποὺ δὲν εἶχε γίνει ἀκόμη ἡ δίκη.

Τὴν ἄλλη μέρα ἐπανελήφθη ἡ συνεδρίασις καὶ ἡ Ταμάρα γιὰ ἄλλη μιὰ φο-

ρὰ καὶ μὲ ἀρκετὲς μικροδιαφορὲς καὶ μικροαντιφάσεις ἐπανέλαβε τὸ πῶς ὁ Κόλιας ἐσκότωσε, στὸ Αὐγό, τὸν Μίσα καὶ ξαναξεσπάει σὲ λυγμούς. Καὶ συνέχισε :

—Μόλις εἶδα τὸν Κόλια νὰ σκοτώνῃ τὸν Μίσα, σπάζοντάς του τὸ κεφάλι μὲ τὴν μεγάλη πέτρα, πετάχτηκα ὄρθια καὶ θέλησα νὰ φύγω..... Ὁ Κόλιας ἐξακολουθοῦσε νὰ πετάῃ στὸν καταματωμένο ἄντρα μου καὶ ἄλλες πέτρες, ἀλλὰ μόλις μὲ εἶδε νὰ φεύγω, παράτησε ἐκεῖνο καὶ ἔτρεξε ξωπίσω μου. Μὲ κυνήγησε καὶ μ' ἔπιασε.

—Δὲν θὰ πᾶς πουθενά, μοῦ εἶπε. Θὰ μείνῃς ἐδῶ μαζί μου καὶ θὰ κάνῃς ὅ,τι σοῦ λέω ἐγώ. Διαφορετικὰ σκοτώνω ἐγὼ καὶ σένα. Ὕστερα ἀπὸ αὐτὰ ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ Αὐγὸ καὶ γυρίσαμε στὸ σπίτι τῆς Ἀναστασίας. Νύχτα πιά. Φώναξα τὸν Τσὰν-Κοὺ-Λίν καὶ τοῦ εἶπα ἀμέσως ὅτι ὁ Κόλιας εἶχε σκοτώσει τὸν Μίσα καὶ τὸν ρώτησα τί νὰ κάνω. Αὐτὸς μοῦ εἶπε νὰ μὴ κάνω ἀπολύτως τίποτε καὶ αὐτὸς θὰ τὸ ἔλεγε στοὺς ἄλλους Κινέζους, ποὺ θὰ ἀποφάσιζαν τί θὰ κάνανε τὸν Κόλια.

Ἡ ἀντίφασις μὲ τὸν Κοράκη εἶναι προφανὴς καὶ ὁ Πρόεδρος φωνάζει αὐτὸν τὸν κατηγορούμενο σὲ μιὰ κατ' ἀντιπαράστασιν ἀπολογία μὲ τὴν Ταμάρα.

Πρόεδρος: Ἔλα δῶ Τσὰν-Κοὺ-Λίν. Σοῦ εἶπε ἡ Ταμάρα ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅτι ὁ Κόλιας σκότωσε τὸν Μίσα ;

Τσὰν-Κοὺ-Λίν: Οὔτε συζητήσαμε, οὔτε τὴν εἶδα. Δὲν ἤμουνα σπίτι.

Ὁ Πρόεδρος ὅμως ἦταν ἀποφασισμένος νὰ ξεδιαλύνῃ ὁλότελα αὐτὸ τὸ κεφαλαιώδους σημασίας γιὰ τὴν ἐνοχὴ καὶ τῆς Ταμάρας καὶ τοῦ Κοράκη ζήτημα καὶ καλεῖ τὴν Ἀναστασία Καραγλάνη, ἡ ὁποία βεβαιώνει ὅτι ὁ Τσὰν-Κοὺ-Λὶν (Κοράκης) ἦταν παρὼν ὅταν ἐγύρισε ἡ Ταμάρα μὲ τὸν Κόλια, ἀπὸ τὸ Αὐγό.

Πρόεδρος: Τ' ἀκοῦς Νικόλα τί λέει ἡ γυναίκα σου ;

Καὶ ὁ Κοράκης συλληφθεὶς ἐπ' αὐτοφώρω ψευδόμενος προσπαθεῖ νὰ τὰ μπαλώσῃ καὶ λέγει.

Κοράκης: Ἄ, ναὶ στὸ σπίτι ἤμουνα καὶ τοὺς εἶδα ποὺ ἤρθαν ἀπὸ τὴν ἐκδρομή, ἀλλὰ δὲν εἴπαμε τίποτε γιὰ φόνο.

Ἡ Ταμάρα ξαναξέσπασε σὲ κλάματα καὶ μέσα στὰ ἀναφιλητά της εἶπε :

—Ἰγὼ εἶπα γιὰ φόνο Μίσα καὶ εἶπα αὐτὰ ἀκριβῶς τὰ λόγια : «Τσὰν-Κοὺ-Λίν, δηλαδὴ ὁ Κόλιας, σκότωσε Αὐγὸ ἀπάνω Μίσα. Τί νὰ κάνω ; Ἰγὼ κοιμώμουνα ; Νὰ καταγγείλωμε τὸν φόνο στὸ Ἀστυνομία» ; Αὐτὸς ὅμως εἶπε, ὄχι.

Πρόεδρος: Τ' ἀκοῦς Κοράκη ;

Κοράκης: Ἐμένα Ταμάρα δὲν εἶπε τίποτε. Τὸν φόνο τὸν ἔμαθα ἀπὸ τὴν γυναίκα μου, τὴν Ἀναστασία.

Ὕστερα ἀπὸ λίγο ὅμως ὁ Κοράκης, συνεχίζοντας τὴν ἀπολογία του, εἶπε ὅτι ἐκεῖνο τὸ βράδυ τοῦ φόνου ἡ Ταμάρα ἐκοιμήθη μαζὶ μὲ τὸν Κόλια. Ἡ Ταμάρα πετάχτηκε ἀμέσως ἀπὸ τὸ ἐδώλιο ὄρθια καὶ ἄρχισε νὰ ξεφωνίζῃ μὲ λυγμούς.

—Ψέματα λέει. Ψέματα ὅλα αὐτά. Τὰ λέει ἐπίτηδες κάψη ἐμένα.

Σ' αὐτὴ τὴν δραματικὴ σκηνὴ τῆς δίκης ἐπεμβαίνει ὁ Εἰσαγγελεὺς Κριτσέλης καὶ λέγει :

—Ἔλα δῶ Ταμάρα. Εἶπες ὅτι ξαναγύρισε ὁ Κόλιας στὸ Αὐγὸ γιὰ νὰ κάψῃ τὸ πτῶμα τοῦ Μίσα. Θυμᾶμαι τὸ πότε ἤτανε ;

Ταμάρα: Δὲν θυμᾶμαι. Μέρα ἤτανε πάντως.

Εἰς ἐρώτησιν τοῦ συνηγόρου κ. Πουλαντζᾶ, ἡ Ταμάρα λέγει ὅτι τὸ ρωσοκινεζικὸ γράμμα γιὰ τὸ «θάνατο» τοῦ Μίσα, στὴν Πάτρα, ἀπὸ αἱμορραγία, τὸ ἔγραψε, κατ' ἐντολὴν τῆς Ταμάρας, ὁ Λιοὺ-Πάου-Χού, ὁ Μιχάλης Πιτσιλῆς. Ὁ Λοὺ-Πάου-Χοὺ ὅμως ἐξανίσταται καὶ φωνάζει μὲ σπασμένα ἑλληνικὰ στὸ δικαστήριο.

—Ψέματα λέει τὸ Ταμάρα. Ντὲν μίλησες ἐγκὼ στὸ Ταμάρα γιὰ γράμμα. Ἐγὼ ἔλειπα ταξίδι. Γύρισα δὲν εἶδα Μίσα. Ρώτησα γιὰ Μίσα καὶ Κόλια μοῦ εἶπε ὅτι Μίσα ἔλειπε Πάτρα. Ἐγὼ ὕστερα πῆγα ἐκεῖ Πάτρα δῶ τί γίνεται Μίσα.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ὅμως ἐπεμβαίνει ἡ Ταμάρα καὶ κάτι λέει κινέζικα στὸν Λοὺ-Πάου-Χού.

Πρόεδρος (μὲ θυμὸ) : Νὰ λείπουν οἱ μυστικὲς συνεννοήσεις μεταξύ σας καὶ μάλιστα σὲ κινέζικα ποὺ δὲν τὰ ξέρει κανένας ἄλλος ἐκτὸς ἀπὸ σᾶς.

Ὁ Λοὺ-Πάου-Χού ἐξανίσταται καὶ σηκώνεται καὶ λέγει :

—Αὐτὴ μὲ ἀπειλεῖ κύριος δικαστές. Βρίζει ἐμένα, βρίζει γονεῖς μου.

Ταμάρα (διακόπτουσα) : Ὄχι γονεῖς του. Αὐτὸν εἶπα εἶναι γουρούνι.

Ἐπακολουθεῖ διαλογικὴ συζήτησις μεταξὺ Ταμάρας καὶ Λιοὺ-Πάου-Χού καὶ ὁ τελευταῖος ὅταν καταλαβαίνη ὅτι πρόκειται νὰ γίνη ἐξέτασις καὶ παραβολὴ τοῦ γραφικοῦ του χαρακτῆρος μὲ τὸν χαρακτῆρα ποὺ ἐστάλη ἀπὸ τὴν Πάτρα καὶ ποὺ ἔγραφε ὅτι τάχα ὁ Μίσα πέθανε ἀπὸ αἱμορραγία ὁμολογεῖ, ὅτι στὴν Πάτρα ἔβαλε ἕναν κάποιο Περάκη νὰ γράψη γράμμα ὅτι ὁ Μίσα πέθανε φυσιολογικὰ ἀπὸ αἱμορραγία καὶ ὅτι αὐτὸς μόνο τὸ ὑπέγραψε.

Πρόεδρος : Ἐπὶ τέλους! Μᾶς ἔσκασες μέχρι ποὺ νὰ τὸ πῆς. Ἂς δοῦμε ἐπὶ τέλους τί γράφει τὸ περίφημο αὐτὸ γράμμα.

Κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Προέδρου, ὁ γραμματεὺς τοῦ δικαστηρίου διαβάζει τὸ γράμμα αὐτό, ποὺ τὸ διέσωσα στὸ ἀρχεῖο μου. Καὶ νὰ πῶς εἶχε τὸ παραπλανητικὸ ἐκεῖνο γράμμα.

«Χαίρετε Ταμάρα,

Ἐγὼ εἶμαι ὁ γνωστὸς φίλος τοῦ συζύγου σας Λία-Μού. Ἐγὼ θὰ σᾶς εἴπω ὅτι τὸν ἄντρα σας νὰ μὴν τὸν περιμένετε. Μοῦ μετέδωσαν ὅτι ὁ σύζυγός σας ἐπέθανε εἰς ἀτμόπλοιον ὅταν ἦτο μόνος μετά τινος φίλου του Πέρσου. Οὗτος ὁ Πέρσης μοῦ μετέδωσεν ὅτι αὐτὸς ὁ ἄντρας σας ἐπέθανε ἀπὸ αἱμορραγίαν ἀπὸ τὴν ὁποίαν οὗτος ἔπασχε. Διὰ τὴν ἀσθένειάν του ταύτην κανεὶς δὲν γνωρίζει. Ἐγὼ συμπεραίνω ὅτι ὀλίγον κατ' ὀλίγον, διότι τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ θανάτου του συνεζήτει καλὰ καὶ δὲν ἦτο καταφανὴς ἡ ἀσθένειά του. Ναὶ ἐγὼ σοῦ γράφω τὸ γράμμα τοῦτο διότι ἤμουν φίλος του καὶ ἴσως σεῖς Ταμάρα ἀμφιβάλλετε περὶ τούτου, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον θὰ ἔλθη εἰς Πειραιᾶ ἀποστολεύς, ὁ ὁποῖος καὶ θὰ σοῦ τὰ εἴπη λεπτομερῶς περὶ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου σου. Οὗτος μοῦ ἔλεγε ὅτι εὑρίσκετο παρ' αὐτῶ, τοὐτέστι τῶ συζύγω σας μὲ ἐπίσκεψιν εἰς Κωνσταντινούπολιν πρὶν καὶ φίλος του. (Προφανῶς θέλει νὰ πῆ ὅτι ὁ φίλος του ποὺ τοῦ ἀνήγγειλε τὸν θάνατο τοῦ Μίσα τὸν εἶχε γνωρίσει ἀπὸ τὴν Κωνσταντινούπολι). Τώρα θὰ φροντίσω πιὰ περὶ τῆς καταστάσεώς του, ἀλλὰ μὲ τὸ ταχυδρομεῖο τίποτα δὲν δύναμαι καὶ ἐγὼ Ταμάρα ὅλα σοῦ καθιστῶ γνωστὰ ὅσα γνωρίζω ἐκ βεβαίας πηγῆς.

Πάτραι Ἰουνίου 21.19.26

Λιοὺ-Πάου-Χού.

Καὶ ὁ Πρόεδρος τὸν ρώτησε :

—Τί λὲς λοιπὸν γιὰ τὸ γράμμα ;

Κατηγορούμενος : Ἐγὼ δὲν ξέρω καλὰ καλὰ τί ἔγραψε ὁ Πέρσης...

Πρόεδρος : Γιὰ κουτοὺς μᾶς περνᾶς ; Ποιὸς τοῦ τὰ εἶχε πῆ αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ; Ἂν ἔγραφε ὅτι ἐσὺ τοῦ χρωστοῦσες ἕνα χιλιάρικο θὰ τὸ πλήρωνες ;

Ὁ Λιοὺ-Πάου-Χού θεώρησε περιττὸ νὰ δώση ἀπάντησι. Τί ἄλλως τε νὰ πῆ γιὰ δικαιολογία ; Οἱ ἔνορκοι ζητοῦν ἀπὸ τὸν Πρόεδρο νὰ ἐξακριβώση μήπως τὸ γράμμα αὐτὸ ἔχει γραφῆ μὲ τὸ χέρι τῆς Ταμάρας, παραδόθηκε στὸ Λιοὺ-Πάου-Χού καὶ πῆγε αὐτὸς καὶ τὸ ταχυδρόμησε στὴν Πάτρα. Ἡ Ταμάρα ἀπαντᾶ ἀρνητικῶς. Τότε κατὰ τὴν συνεδρίασι τῆς ὑπαγορεύουν ὅσα λέει τὸ γράμμα καὶ διαπιστώνεται ἔτσι ὅτι δὲν ἔχει πραγματικὰ γραφῆ μὲ τὸ χέρι της, ἀλλὰ ἀπὸ κάποιο ἄλλο. Μὲ τὴν εὐκαιρία αὐτή, ὁ πρόεδρος τὴν ρωτᾶ :

—Ἔλα δῶ Ταμάρα. Ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς σὲ κατηγορεῖ ὅτι ἤσουνα συνεννοη-

μένη ἀπὸ πρὶν μὲ τὸν Κόλια, τὸν ἐρωμένο σου, νὰ σκοτώσετε τὸν Μίσα, τὸν ἄντρα σου, καὶ ὅτι γι' αὐτὸ τὸν σκοπὸ τὸν πήγατε στὸ Αὐγό ;

Ἡ Ταμάρα σηκώνεται καὶ ἀφήνοντας πάλι τὰ ὡραῖα κατάμαυρα μάτια της νὰ δακρύσουν, παίρνει καὶ πάλι τὸ ὕφος ἁγίας, τὸ ὕφος ἑνὸς θύματος καὶ λέει :

—Ὄχι ἐγὼ δὲν ἤξερα τέτοιου πρᾶγμα ὅτι θὰ γίνη. Ὀρκίζουμι στὸ βαγγέλιο. Κοιμώμουνα ὅταν ἄκουσα τὸ «ντούπ» τῆς πέτρας καὶ ξύπνησα γιὰ νὰ δῶ Κόλια κοπανάει μὲ πέτρα κεφάλι ἄντρα μου. Θειὸς βλέπει ἰμένα κι' ἀκούει καὶ ξήρει ὅτι Ταμάρα λέει ἀλήθεια.

Πρόεδρος : Γιατὶ νὰ τὸν σκοτώση ἐκείνη τὴν μέρα μπροστά σου καὶ ὄχι κάποια ἄλλη μέρα, ὅταν ἦταν καὶ οἱ δυό τους μόνοι ; Ἤσουνα καὶ σὺ ἀνακατεμένη.....

Ταμάρα : Ὄχι, Ὄχι, ξεφωνίζει μὲ ἔμφασι. Τὴν ἀλήθεια εἶπα. Δὲν ἤξερα.

Πρόεδρος : Ἂν καὶ σήμερα δὲν σὲ δικάζομαι γι' αὐτό, πές μας ἀπὸ τώρα γιὰ νὰ ξέρουμε, στὸ δεύτερο ἔγκλημα κτύπησες καὶ σὺ τὸν Κόλια ;

Ταμάρα : Καὶ βέβαια. Κόλιας ἔμαθε ὅτι οἱ ἄλλοι Κινέζοι θὰ λέγανε γιὰ φόνο τοῦ Μίσα στὴν Ἀστυνομία καὶ ἦρθε σκοτώση ὅλους μας. Μόλις μπῆκε καὶ ἔβγαλε μπιστόλι ἐγὼ τ' ἅρπαξα ἀπὸ πίσω του καὶ ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ τοῦ ἔδωσα μιὰ στὸ κεφάλι. Μόλις ἔπεσε, τοῦ ρίχτηκαν ἀπάνω του οἱ ἄλλοι Κινέζοι καὶ μὲ κλωτσιές, καὶ χτυπήματα μὲ ξύλα καὶ πέτρες στὸ κεφάλι τὸν ἀποτελείωσαν. Μετὰ τὸν ἔρριξαν στὴν θάλασσα.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ξαναλέει ἡ Ταμάρα σὰν νὰ ἐπαναλαμβάνη στερεότυπα ἕνα μαθηματάκι καὶ ἀφηγεῖται ὅλη ἐκείνη τὴν συγκλονιστικὴ σκηνὴ χωρὶς ἴχνος ἀπὸ συγκίνησι ἢ ταραχή.

Ἕνας ἔνορκος: Δὲν μοῦ λὲς Ταμάρα. Ἀφοῦ καθὼς λὲς μισοῦσες καὶ συχαινόσουνα τὸν Κόλια ποὺ σκότωσε τὸν καλὸ ἄντρα σου, τὸν Μίσα, πῶς ἔζησες τόσους μῆνες ὕστερα μὲ τὸν φονηά ;

Εὐστοχωτάτη ἡ παρατήρησις τοῦ κ. ἐνόρκου, ἀλλὰ ἡ Ταμάρα δὲν ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ πιάνονται ἔτσι. Ξαφνιάστηκε γιὰ μιὰ στιγμή, ἀλλὰ ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀποστομωτικὴ ἀπάντησι :

—Γιατὶ τὸ Κόλια φοβέριζε σκοτώση ἐμένα ἂν δὲν γίνου δικιά του. Αὐτοὶ Κινέζοι κακοὶ ἄνθρωποι. Φονιάδες μαστόροι. Ἐγὼ ἀγάπαγα καλό μου ἄντρα Μίσα καὶ ἔλεγα σ' αὐτὸν διώξη κακὸ Κόλια ἀπὸ κοντά μας. Ἀλλ' αὐτὸς καλὸς ἄνθρωπος δὲν ἤθελε καὶ μοῦ ἴλεγε: «Ντὲν κάνει Ταμάρα μου διώξουμε. Πατριώτης μου εἶναι, σὲ ξένο μέρος βρισκόμαστε. Ποῦ νὰ πᾶνε ἄλλοι Κινέζοι. Οὔτε Βούδας οὔτε Χριστὸς θέλει νὰ κάνουμε κακὸ σὲ ἄνθρωπο. Ζητᾶνε ἐλεημοσύνη, δώση ἐλεημοσύνη. Ζητάει φαί, δώση φαί».

Ἔνορκος : Ἀλλὰ δὲν ἀκούσατε Χριστὸ καὶ Βούδα καὶ τὸν σκοτώσατε στὸν ὕπνο του τὸν κακομοίρη τὸν Μίσα.

Ταμάρα : Κόλιας κακός. Μίσα καλός. Κόλιας κακὸς ἔκανε φόνο. Ἐγὼ τίποτε δὲν ἔκανα. Φέρε σταυρό, φιλήσω σταυρό.

Γέλια καὶ χάχανα ἀκούγονται ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο.

Ὁ Λιού-Πάου-Χού, στὴν ἀπολογία του, παριστάνει τὴν ἀθῶα περιστερά. Αὐτὸς δὲν ἔκανε τίποτε. Ἡ Ταμάρα τὰ ἔκανε ὅλα. Αὐτὴ πρέπει νὰ σκότωσε καὶ τὸν Μίσα καὶ αὐτὴ κτύπησε ὕστερα καὶ σκότωσε καὶ τὸν Κόλια. Αὐτὸς δὲν ἔκανε τίποτε.

Ὁ κ. Βασιλᾶτος, συνήγορος τῆς Ταμάρας, ἐξανίσταται. Τὸν διακόπτει καὶ παρατηρεῖ χαρακτηριστικά : Ἡ Ταμάρα τοῦ κοπανοῦσε τὸ κεφάλι τοῦ Κόλια καὶ σὺ καὶ οἱ ἄλλοι Κινέζοι καθόσαστε καὶ τὴν κοιτούσατε ; Καὶ ὕστερα τὴν ἀφήσατε πάλι μόνοι νὰ τυλίξη τὸ πτῶμα τοῦ Κόλια στὴν κουβέρτα ἢ στὶς κουβέρτες, νὰ τὸ κουβαλήση στὴν θάλασσα καὶ νὰ τὸ ρίξη μέσα. Τὰ τσαμενάκια μου ποὺ δὲν κάνανε τίποτε....

Γέλωτες ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο.

Οἱ ἀπολογίες ἐτελείωσαν καὶ ἔλαβε τὸ λόγο ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς ποὺ ἄρχισε ἔτσι, πάνω κάτω, τὴν ἀγόρευσί του :

—Σὲ λυγμοὺς ἀνελύθη ἡ Κίρκη, ἡ μάγισσα, ὅταν περιέγραψε τὸν πρῶτο φόνο γιὰ νὰ σᾶς σαγηνεύσῃ καὶ νὰ σᾶς συγκινήσῃ κύριοι ἔνορκοι. Αὐτὴ ἡ κακούργα, ἡ φόνισσα τῶν Κινέζων. Καὶ δὲν σηκώθηκε μὲ τὰ νύχια της καὶ μὲ τὰ δόντια της της νὰ ξεσχίσῃ τὸν Κόλια ὅταν, καθὼς λέει, τὸν ἔβλεπε νὰ κοπανάῃ τὸν Μίσα, τὸν ἄντρα της, μὲ τὴν πέτρα στὸ κεφάλι. Καὶ καμάρωνε καὶ περίμενε τὴν δολοφονία τοῦ ἄντρα της, τοῦ ἄντρα ἐκείνου ποὺ τὴν ἔβγαλε μέσα ἀπὸ τὰ χαμαιτυπεῖα τῆς πατρίδος της, τοῦ Χαρκόβου. Τὴν θηριωδία της στὸ πρῶτο ἔγκλημα θὰ τὴν συμπεράνουμε ἀπὸ τὴν θηριωδία ποὺ ἔδειξε στὸ δεύτερο ἔγκλημα, ποὺ κοπάνισε τὸ κεφάλι τοῦ Κόλια μὲ τὸ πιστόλι του. Βλέπετε τὴν θηριωδία της καὶ ἀπὸ τὸν τρόπο ποὺ πακετάρισε καὶ ἐξηφάνισε τὸ δεύτερο πτῶμα. Αὐτὴ ὕστερα ἔβαλε τὸν Κόλια νὰ κάψῃ καὶ τὸ πτῶμα τοῦ Μίσα μὲ πετρέλαιο. Μετὰ τὸ δεύτερο ἔγκλημα τραγουδοῦσε. Καὶ στὸ πρῶτο τὸ ἴδιο θὰ ἔκανε, δίπλα ἀπὸ τὸ αἱμόρφυτο πτῶμα. Τέτοια εἶναι αὐτὴ ἡ μάγισσα ἡ Κίρκη, ἡ ὁποία ἀλλάζει τοὺς ἐρωμένους συχνότερα ἀπὸ τὰ βρώμικα πουκάμισά της καὶ βάζει τὸν τελευταῖο ἐρωμένο νὰ σκοτώσῃ τὸν προηγούμενο. Τὸ ἔγκλημα εἶναι προμελετημένο, κύριοι ἔνορκοι, καὶ δὲν πρέπει νὰ δείξετε καμμιὰ ἐπιείκεια. Ζητῶ νὰ κηρυχθῇ ἡ Ταμάρα συναυτουργὸς τοῦ φόνου τοῦ Μίσα, τοῦ ἄντρα της καὶ οἱ συγκατηγορούμενοί της ἔνοχοι συνεργείας χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικό.

Ἠγόρευσαν ὕστερα ὧρες ὁλόκληρες οἱ ἄλλοι συνήγοροι καὶ παρουσίασαν τόσο σοβαρὰ ἐπιχειρήματα εἰς τοὺς ἐνόρκους, ὥστε ὁ Εἰσαγγελεύς, παρὰ τὴν κόπωσι καὶ μολονότι εἶχαν περάσει τὰ μεσάνυχτα, ἀναγκάστηκε νὰ δευτερολογήσῃ καὶ νὰ τονίσῃ ὅτι μονάχα ἡ Ταμάρα εἶχε συμφέρον νὰ κάνῃ τὸ ἔγκλημα καὶ αὐτὴ πρέπει νὰ τὴν καταδικάσουν ὡς συναυτουργὸ χωρὶς κανένα ἐλαφρυντικὸ καὶ τοὺς ἄλλους Κινέζους ὡς ἁπλοῦς συνεργούς.

—Εἶμι μιὰ ξένη γυναίκα. Χωρὶς μαμά, χωρὶς μπαμπᾶ, εἶπε ἡ Ταμάρα, ἐνῶ οἱ ἔνορκοι ἀπεσύροντο σὲ διάσκεψι. Πατέρας μου, ἀδέρφια μου σκουτοθήκανε στοὺ Ρουσία. Ἀλήθεια εἶπα..... Λυπηθεῖτι μοι.

Καὶ βρύσι τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ ὄμορφα μάτια της.

Οἱ ἔνορκοι, εἴτε γιατὶ εἶχαν πεισθῆ, εἴτε γιατὶ συγκινήθηκαν ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τὰ καμώματα τῆς μάγισσας Ταμάρας, δὲν ἔμειναν καὶ πολὺ στὴν διάσκεψι. Γύρω στὶς 4 τὰ χαράματα γύρισαν πίσω στὴν αἴθουσα καὶ ὁ προϊστάμενος διάβασε τὴν ἐτυμηγορία. Μὲ αὐτὴ παραδέχτηκαν ὅτι τὸν Μίσα-Τσὰ-Μπὰ σκότωσε μονάχα ὁ Κόλιας καὶ ἀπήντησαν ἀρνητικῶς γιὰ τὴν Ταμάρα. Τὴν Ταμάρα καὶ τοὺς ἄλλους Κινέζους ἐκήρυξαν ἐνόχους ἀποκρύψεως κακουργήματος διαπραχθέντος παρ' ἄλλων καὶ ὅτι πρίν, κατὰ καὶ μετὰ τὸ ἔγκλημα παρεχώρησαν ἄσυλο στὸν δράστη Κόλια. Γιὰ τοὺς Κινέζους μάλιστα παραδέχθηκαν ὅτι ἡ ἀπόκρυψις ἔγινε χωρὶς ἰδιοτέλεια. Ἔφριξαν ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ οἱ σύνεδροι. Ἀλλά, ὅπως τὸ ἔχουμε πῆ, ἡ παληὰ Ποινικὴ Δικονομία καὶ ὁ παληὸς Ποινικὸς Νόμος δὲν ἔδιναν κανένα δικαίωμα, ὅπως τώρα, νὰ κηρύξουν πεπλανημένη τὴν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων. Ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ κινηθοῦν καὶ νὰ ἐφαρμόσουν πιστὰ τὴν ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων. Καὶ σύμφωνα μ' αὐτήν, ἡ Ταμάρα καταδικάστηκε μονάχα δυὸ χρόνια φυλακὴ καὶ οἱ Κινέζοι μονάχα 14 μῆνες. Ἀστεῖα πράγματα δηλαδή.

—Δὲν πειράζει. Ἔχουμε καὶ τὸ ἄλλο ἔγκλημα, εἶπε ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς πρὶν λήξῃ ἡ συνεδρίασις. Καὶ νὰ δοῦμε τί θὰ ποῦν γι' αὐτὸ οἱ ἄλλοι ἔνορκοι.

(Συνεχίζεται)

ΜΙΑ ΑΠΑΤΗ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ ΤΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ τ. Ἀνθυπαστυνόμου κ. **Γ. ΔΟΥΚΑΚΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

—Νάτην, εἶπε μόλις τοῦ ἔδειξα τὸ ἀπόκομμα μὲ τὴν φωτογραφία.

—Λάθος κάνετε κ. Κρέμο, αὐτὴ ἐδῶ λέγεται Καραγιάννη καὶ ὄχι Μπαρμπουνάκη.

—Ὄχι, ὄχι δὲν κάνω λάθος, ἡ ἴδια εἶναι, μᾶς ἔλεγε μὲ βεβαιότητα καὶ φανερὴ ἱκανοποίησι.

Ἐπὶ τέλους, τὸ φῶς στὸ σκοτάδι ἄρχισε νὰ ἁπλώνεται. Κρατούσαμε φωτογραφία ποὺ ὁριστικὰ ἀνῆκε σ' ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ πρόσωπο καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴν Ἀθήνα ὁλοταχῶς, νὰ μᾶς τὸ βεβαιώσουν καὶ ἄλλοι παθόντες.

Στὸ χρηματιστήριο ἀμέσως ἀναγνωρίσθηκε ἀπὸ τὸν Γεράνη, ὅπως καὶ τὸν Πάλλη, τὸ γκαρσόνι τοῦ καφενείου «Κρυστάλ» καὶ ὁ ὁποῖος χωρὶς νὰ τὸ περιμένωμε, ἀπὸ καλή του πρόθεσι νὰ μᾶς ἐξυπηρετήσῃ, μᾶς ἔδωσε μιὰ τόσο σημαντικὴ καὶ πολύτιμη πληροφορία ποὺ ἀπ' αὐτὴ ξεκαθαρίσαμε μέσα σὲ λίγο διάστημα τὴν ὑπόθεσι.

—Βλέπετε, μᾶς εἶπε, αὐτὸν τὸν μεσόκοπο, κοντόσωμο κύριο ποὺ κάθεται στὸ γωνιακὸ τραπεζάκι ; Εἶναι τακτικὸς πελάτης τοῦ καφενείου, δὲν ξέρω πῶς τὸν λένε, μὰ θυμοῦμαι καλὰ πῶς ἡ κοπέλα συναντήθηκε ἐδῶ πολλὲς φορὲς μαζί του, καὶ μάλιστα εἶμαι βέβαιος πῶς αὐτὸς τὴν ἔστειλε σὲ μένα καὶ μὲ ρώτησε ἂν γνωρίζω κανέναν ποὺ νὰ ἐνδιαφέρεται νὰ ἀγοράσῃ τσέκς καὶ τότε τῆς συνέστησα τὸν Γεράνη.

Εὐχαριστήσαμε τὸν Πάλλη καὶ φύγαμε κατενθουσιασμένοι γιὰ νὰ στηθοῦμε κολῶνες στὴ γωνιὰ τοῦ μικροῦ ἀδιεξόδου δρόμου «Κρυστάλ» καὶ τῆς ὁδοῦ Σοφοκλέους, περιμένοντας τὴν ἔξοδο τοῦ μεσόκοπου ποὺ μᾶς ἔδειξε.

Κοντὰ τὸ μεσημέρι τὸν ἀντιλαμβανόμαστε νὰ κατευθύνεται ἀργὰ-ἀργὰ πρὸς τὴν ὁδὸ Σταδίου. Τὸν πήραμε στὸ κατόπιν ἀπὸ ἀπόστασι καὶ μετὰ ἀπὸ λίγη ὥρα μαθαίναμε τὸ σπίτι του καὶ τὸ ὄνομά του. Ἦταν ἡ παλιὰ ἁμαρτία, ὁ Κατζόλας Χρῆστος, ὁ «δυναμικὸς ἀπατεών», ὅπως διαβάσαμε ἀργότερα στὸν φάκελό του, στὴν Σήμανσι.

Κι' ἔτσι τὸ ἀπόγευμα ὑπέβαλα καὶ δεύτερο δελτίο στὸν προϊστάμενό μας. Τὴν ἑπομένη κιόλας ὁ ὑπαστυνόμος Ράπτης, ἀφοῦ συνέταξε ἐκτεταμένη ἀναφορὰ ἀπὸ τὰ δελτία μας καὶ μ' ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ εἴχαμε συγκεντρώσει, παρουσιάσθηκε καὶ τὴν παρέδωσε στὸν διοικητὴ τῆς Ὑπηρεσίας Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος, ἀστυνόμο κ. Νικόλαο Ἀρχιμανδρίτη. Ὁ διοικητὴς ἀφοῦ ἐμελέτησε τὴν ἀναφορά, ἐσχημάτισε ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς καὶ τρεῖς ἀκόμα ὁμάδες μὲ ἐπὶ κεφαλῆς ἐπιλέκτους ἀξιωματικοὺς καὶ ἀνοιχτομάτες ἀστυφύλακες, παλιὰ λαγωνικὰ τῆς Ἀσφαλείας, γιὰ τὴν συστηματικὴ καὶ ἐντατικὴ παρακολούθησι.

Ἀπὸ τότε ὅλες μαζὶ οἱ ὁμάδες ἐξωρμούσαμε γιὰ νὰ ἀνακαλύψωμε τὴν κρυφὴ σφηκοφωλιὰ τῶν ἀπατεώνων καὶ πλαστογράφων, ποὺ μὲ ἀφάνταστη μαεστρία κυκλοφοροῦσαν τὰ μὲ τόση τελειότητα ψεύτικα τσέκς ποὺ ἀνεστάτωσαν τὴν χρηματαγορά.

Ἡ παρακολούθησις ἀπ' ὅλες τὶς ὁμάδες συνεχιζόταν ἀδιάκοπα, καὶ καθημερινὰ ὑποβάλλαμε δελτία στὸν ἀστυνόμο κ. Νικόλαο Ἀρχιμανδρίτη καὶ ἀπὸ τὴν ὁποία σὲ ἐλάχιστο χρονικὸ διάστημα ξεκαθαρίσαμε ὅλες τὶς ὑποπτες ἐπαφὲς τοῦ Κατζόλα Χρήστου, μὲ τοὺς δυναμικοὺς καὶ γνωστοὺς ἀπατεῶνες Πῆτερ, Κανέλλη, Μουσακίδη, Ἰωάννη Ἐφραιμίου ἢ Jean Efre, ὅπως καὶ μὲ τὴν μυστηριώδη κοπέλα μὲ τὸ ψευδώνυμο Ἄννα Περίκου. Καὶ στὶς 30 Μαρτίου τοῦ 1943,

τὸ ἀπόγευμα, κατόπιν διαταγῆς τοῦ διοικητοῦ, συγκεντρωθήκαμε ὅλες οἱ ὁμάδες στὸ γραφεῖο του.

—Σᾶς ἐκάλεσα, μᾶς εἶπε ὁ ἀστυνόμος, γιατὶ ὕστερα ἀπὸ τὰ δελτία ποὺ ἔχετε ὑποβάλει νομίζω πὼς εἶσθε ἕτοιμοι πλέον γιὰ τὶς συλλήψεις.

—Βεβαίως ἕτοιμοι κ. ἀστυνόμε, ἀπάντησαν οἱ ἐπικεφαλῆς ἀξιωματικοὶ καὶ περιμένομε διαταγάς σας.

—Νὰ ἐξορμήσετε, εἶπε ὁ διοικητής, αὔριο τὴν αὐγή, ὅπως εἶσθε οἱ ὁμάδες καὶ γιὰ τὴν σύλληψι ἐκείνων ποὺ θὰ ὁρίσουν οἱ προϊστάμενοι. Σᾶς εὔχομαι καλὴ ἐπιτυχία.

Ξημερώματα 31 Μαρτίου ὅλες οἱ ὁμάδες ξεκινήσαμε ἀπὸ τὰ τμήματά μας γιὰ τὸν προορισμό μας, κουβαλώντας ἀργότερα στὸ γραφεῖο τῆς ὁδοῦ Ὁμήρου, στὴν Ὑπηρεσία Προστασίας Ἐθνικοῦ Νομίσματος, ἡ κάθε μιὰ καὶ τὸ θήραμά της.

Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Σακελλαρίου Βασίλειος, μὲ τοὺς ἀστυφύλακες Ρέντιο Γεώργιο, Δημουλᾶ Γεώργιο, καὶ Σκεμνέλη Κωνσταντῖνο, συνέλαβαν τὸν Κανέλλη Ἀντώνιο, ποὺ μᾶς τὸν εἶχαν στείλει γιὰ «σουβενὶρ» πρὶν λίγα χρόνια οἱ ἀμερικανικὲς ἀρχές, στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Παρασίου 156 καὶ τὸν Κατζόλα Χρῆστο, στὴν ὁδὸ Ἰωάννου Δροσοπούλου 213.

Ὁ ὑπαστυνόμος κ. Γαλανόπουλος Θεράπων, μὲ τοὺς ἀστυφύλακες Φωτόπουλο Ἀναστάσιο, Δουλάμη Δημοσθένη καὶ Ποῦλο Στέφανο, συνέλαβαν τὸν παραχαράκτη Μουσακίδη, στὸ σπίτι του, στὴν ὁδὸ Δαιδάλου 104, καὶ τὴν Ἄννα Περίκου, στὴν Καισαριανή, Πλατεία Ἀναγεννήσεως 158.

Ὁ ἀρχιφύλακας κ. Μπαρδόπουλος Δημήτριος μὲ τοὺς ἀστυφύλακες Ντουφεξῆ Πέτρο, Γεωργακάκο Κυριάκο καὶ Ἀλεξανδρόπουλο Κωνσταντῖνο, συνέλαβαν τὸν διεθνῆ ἀριστοκράτη ἀπατεώνα Ἰωάννη Ἐφραιμίου ἢ Jean Efrem, στὴν ὁδὸ Ἀριστοτέλους 237.

Τέλος ὁ ὑπαστυνόμος κ. Ράπτης Ἀριστείδης, καὶ οἱ ἀστυφύλακες Πυργάκης Παναγιώτης, Χατζίνης Ἐμμανουήλ, κι' ἐγώ, ἀφοῦ συνελάβαμε τὸν ἀρχηγό τους Πῆτερ Γεώργιο, στὴν ὁδὸ Ξενοφῶντος ἀριθ. 118, δεύτερο τετράγωνο, στὶς Τζιτζιφιές, ἀσχοληθήκαμε κατόπιν γιὰ τὴν σύλληψι τοῦ Λυράκη Κυριάκου, ποὺ ἀργότερα τὸν βρήκαμε νὰ κάθεται ἀμέριμνος στὸ γραφεῖο του, στὴν στοὰ Δημοσίων Ὑπαλλήλων.

Δὲν τὸν ξάφνιασε ἡ παρουσία μας, ἦταν συνηθισμένος ἀπὸ κάτι τέτοιες ἀνεπιθύμητες ἐπισκέψεις. Ὅταν ὅμως ἄκουσε γιὰ ἔρευνα τοῦ γραφείου ἐξανέστη. Ἐμεῖς ὅμως τὴ δουλειά μας, εὐθὺς ἀρχίσαμε νὰ ψάχνουμε καὶ νὰ ξεφυλλίζουμε ἕνα-ἕνα τὰ χαρτιὰ ποὺ βρήκαμε πάνω στὸ γραφεῖο του καὶ στὰ συρτάρια του.

—Μὰ γιὰ πέστε μου, μᾶς εἶπε ὁ Λυράκης, γιὰ ποιὸ λόγο κάνετε τὴν ἔρευνα ;

—Μπάρμπα-Κυριάκο μὴ παριστάνης τὴν ἀθῶα περιστερά, αὐτὴ τὴν φορὰ σὲ κρατᾶμε. Ἔχομε στὰ χέρια μας τὸ ψεύτικο τσὲκ ποὺ πούλησες στὸν Ἀνεστόγλου.

—Δὲν ἔχω ἰδέα, εἶπε, κι' ἐγὼ τὸ ἀγόρασα ἀπὸ μιὰ κοπέλα. Ὁρίστε καὶ ἡ ἐξοφλητικὴ ἀπόδειξις.

—Νὰ τὸ πιστέψωμε μπάρμπα-Κυριάκο, πὼς κι' ἐσύ, ὁ ἄσσος τῆς ἀπάτης, ἔπεσες θῦμα σὰν ἄλλους ἀνίδεους ;

—Σᾶς ὁρκίζομαι, ἔλεγε μὲ ἀγανάκτησι, δὲν ἔχω καμμιὰ ἀνάμιξι στὴν ὑπόθεσι.

—Αὐτὸ θὰ τὸ ἀποδείξῃ ἡ ἀνάκρισις κ. Λυράκη καὶ σὲ παρακαλοῦμε νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃς.

Ὅταν ἀργότερα στὸ Τμῆμα εἶδαν οἱ ἄλλοι ἀνάμεσά τους τὸν Λυράκη, ἀπόρησαν.

—Καὶ τί ζητᾶς ἐσὺ γέρο-Κυριάκο στὴν συντροφιά μας; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχηγός.

—Αὐτὸ λέω κι' ἐγώ, ἀπάντησε, ἀφοῦ εἶμαι παθών, κι' ἀναγνωρίζω τὴν ἦττα μου, μὰ δὲν μὲ πιστεύουνε.

—Τὰ βλέπετε, εἶπε στοὺς συνεργάτες του ὁ Πῆτερ, πόσο τέλειο ἦταν τὸ σχέδιό μου, ἀφοῦ τὴν ἔπαθε καὶ ὁ παποῦς τῆς ἀπάτης;

—Ναί, ναὶ ὅλα καλὰ μὰ ἐγὼ θυμᾶσαι, τὸ εἶπα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή, πετάχθηκε ὁ Κανέλλης, πὼς δὲν τὶς ἤξερες καλὰ τοῦτες ἐδῶ τὶς τσιμπίδες. Ἄντε τώρα νὰ δοῦμε πῶς θὰ ξεμπλέξουμε.

— Εἶναι καιρὸς ποὺ ἄρχισα νὰ καταστρώνω κόλπα καὶ σχέδια ποὺ νὰ ἔχουν πέρασι αὐτὴ τὴν ἄσχημη ἐποχὴ γιὰ νὰ μπορέσω νὰ τὰ βολέψω. Διάλεξα γιὰ πιὸ σίγουρο τὸ κόλπο αὐτό, μὰ δὲ μποροῦσα νὰ τὸ βάλω μπροστὰ μόνος μου, γι' αὐτὸ μάζεψα αὐτοὺς ἐδῶ ἕνα πρωὶ τοῦ περασμένου Γενάρη, τοὺς ἔκανα πρότασι, κι' ὅπως ἦταν κι' αὐτοὶ ξελιγωμένοι, δέχθηκαν μὲ ἐνθουσιασμό. Τοὺς εἶπα τὸ σχέδιο, τὸ βρήκανε τέλειο, πρωτότυπο καὶ τὴν ἴδια μέρα κι' ὅλας τὸ βάλαμε μπροστά. Τὸ σχέδιό μου ἦταν κ. ἀστυνόμε, συνέχισε ὁ Πῆτερ, νὰ φτιάξουμε ψεύτικες ἐπιστολὲς καὶ ψεύτικα τσὲκς σταλμένα δῆθεν ἀπὸ θείους ἐγκατεστημένους στὴν Ἀμερική, σὲ ἀνηψιές τους ἐδῶ, λίγο πρὶν τὸν πόλεμο. Γι' αὐτὸ τοὺς εἶπα πὼς ἐκτὸς ἀπὸ μᾶς, θὰ χρειαστοῦμε κι' ἕνα κορίτσι κατάλληλο, καλοβαλμένο κι' ἔξυπνο. Τότε ὁ Μουσακίδης ἐπρότεινε τὴν ὄμορφη καὶ τετραπέρατη φιλενάδα του, τὴν Ἄννα. Ἐν τάξει λοιπὸν κι' ἀπ' αὐτὴ τὴν πλευρά. Ὕστερα εἶπα στὸν Κανέλλη τὸν Ἀμερικάνο νὰ διαθέσῃ ὅλα τὰ λευκὰ τσὲκς ποὺ ἤξερα πὼς εἶχε στὴν κατοχή του καὶ στὸν παραχαράκτη Μουσακίδη ἀνέθεσα τὴν παραποίησι τῶν σφραγίδων τῶν ταχυδρομείων Ἀμερικῆς καὶ Ἑλλάδος, ὅπως καὶ τὴν πλαστογράφησι τῶν ὑπογραφῶν τῶν ὑπαλλήλων λογοκρισίας ἐλέγχου συναλλάγματος. Δουλέψαμε ὅλοι μὲ τὴν ψυχή μας, μέσα σὲ δυὸ ἑβδομάδες τὰ εἴχαμε ὅλα ἕτοιμα κι' ἀρχίσαμε τὴ δουλειά. Ἀπ' ἐδῶ ἡ Ἀννούλα, κι' ἔδειξε τὴν Περίκου, ὅπως τὴν εἶχα δασκαλέψει, ἔπαιξε θαυμάσια τὸ ρόλο της καὶ πέτυχε ἀπὸ τὸ πρῶτο πλασάρισμα. Ὕστερα πιὰ δὲν πιανόταν, τὰ κατάφερνε μιὰ χαρά, μέχρι ποὺ νὰ τὴν πῶ ἀτυχία, κάναμε τὸ σφάλμα νὰ μεταχειρισθοῦμε τὴν ψεύτικη ταυτότητα ποὺ εἶχε βγάλει πρὶν ἀπὸ καιρὸ στὴν Νέα Πεντέλη ποὺ ἔμεινε ὁ φυματικὸς ἀδελφός της γιὰ νὰ ἔχῃ περισσότερα δελτία ψωμιοῦ. Καὶ πήγαιναν ὅλα τόσο καλά, συνέχισε ὁ γέρο-Πῆτερ. Ποτὲ δὲ περίμενα νὰ πιαστοῦμε καὶ τόσο γρήγορα.

Τότε ὁ ἀστυνόμος ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ ἔκδηλη κατάπληξι, τοῦ εἶπε :

—Ἔτσι εἶναι Πῆτερ, ἄλλαι αἱ βουλαὶ ἀνθρώπων, ἄλλα ὁ θεὸς κελεύει. Οἱ ψεύτικες ἀστυνομικὲς ταυτότητες σᾶς ἔφαγαν.

Στὸ μεταξὺ ὁ ἀρχιφύλακας Μπαρδόπουλος μὲ τοὺς ἀστυφύλακές του, μετὰ τὴν σύλληψι τοῦ Ἰωάννου Ἐφραιμίου ἢ Jean Efrem, εἶχαν τραβήξει γιὰ τὴν Νέα Πεντέλη ἀπ' ὅπου λίγο πρὶν ἀρχίσῃ ὁ ἀστυνόμος τὴν ἀνάκρισι, ἔφεραν τὸν Βύρωνα Περίκο στὸν ὁποῖο βρῆκαν τὴν ψεύτικη ταυτότητα ποὺ ἀνέφερε ὁ διοικητής.

Κατόπιν πλέον ἐπηκολούθησε ἐξονυχιστικὴ ἀνάκρισις, ἡ ὁποία ἀπέδειξε πλήρως τὴν ἐνοχὴ ὅλων, ἐκτὸς τοῦ Κυριάκου Λυράκη, ποὺ πράγματι αὐτὴ τὴν φορὰ ἦταν παθὼν καὶ ἀφέθη ἐλεύθερος.

Οἱ ἄλλοι προεφυλακίσθηκαν καὶ ὕστερα ἀπὸ ἕνα χρόνο καταδικάσθηκαν ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο Ἀθηνῶν, ἀνάλογα μὲ τὴν δρᾶσι τους ὁ καθένας, σὲ βαρειὲς ποινές.

Γ. ΔΟΥΚΑΚΗΣ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΦ·ΜΠΙ·ΑΪ

Ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἀμερικανοῦ συγγραφέως **Ντὸν Χουάιτχεντ «Ἡ Ἱστορία τοῦ F.B.I.»**, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ἐπίθεσις κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ

14 Ὀκτωβρίου 1949, ὥρα 11.20 π.μ. Ἕνας ψίθυρος διατρέχει τὴν μεγάλη αἴθουσα τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ δικαστηρίου, στὴ Φόλυ Σκουέαρ τῆς Νέας Ὑόρκης: «Βγαίνουν οἱ ἔνορκοι, ἑτοίμασαν τὴν ἐτυμηγορία τους!».

Ὁ δικαστὴς Μεντίνα βγῆκε κι' αὐτὸς ἀπὸ τὸ ἰδιαίτερο γραφεῖο τῶν δικαστῶν φορώντας τὴν μαύρη τήβεννο καὶ προχώρησε πρὸς τὴν ἕδρα του. Ἀπὸ τὴν θέσι του κοίταξε κάτω τοὺς ἕνδεκα κατηγορουμένους, ποὺ ἐκάθηντο στὸ ἐδώλιο-τοὺς ἡγέτες τοῦ κομμουνιστικοῦ κόματος Ἀμερικῆς, ποὺ ἐδικάζοντο μὲ τὴν κατηγορία ὅτι ἐργάζονταν γιὰ τὴν ἀνατροπὴ διὰ τῆς βίας τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως.

Ἡ δίκη τους κράτησε ἐννέα μῆνες. Ἦταν μιὰ ἀπὸ τὶς δίκες διαρκείας στὰ χρονικὰ τῶν ὁμοσπονδιακῶν δικαστηρίων. Οἱ συνήγοροι εἶχαν σκοπίμως προσπαθήσει νὰ περιαγάγουν σὲ ἀδιέξοδο τὸ δικαστήριο, χρησιμοποιώντας πολλὲς φορὲς ὕβρεις, τακτικὴ κωλυσιεργίας καὶ ἐκδηλώνοντας κάθε εἴδους ἀπειθαρχία πρὸς τὸ δικαστήριο. Τώρα ὅμως κι' αὐτοὶ ἐκάθηντο σιωπηλοὶ στὶς θέσεις τους καὶ περίμεναν τὴν ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου.

—Μπορεῖτε νὰ καλέσετε τοὺς ἐνόρκους, εἶπε ὁ δικαστὴς Μεντίνα στὸ δικαστικὸ κλητῆρα.

Οἱ ἔνορκοι ἐμφανίσθηκαν καὶ κατέλαβαν τὶς θέσεις τους, τὰ ψηλὰ κόκκινα καθίσματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐπὶ τόσες ἑβδομάδες παρακολουθοῦσαν τὴν ἐξέλιξι τῆς δίκης.

—Μπορῶ νὰ προχωρήσω ἐξοχώτατε; ρώτησε ὁ κλητήρας.

—Μάλιστα.

Φώναξε ἕνα-ἕνα τὰ ὀνόματα τῶν ἐνόρκων, ποὺ ἀπαντοῦσαν μὲ ἕνα «παρών». Μετὰ ἐστράφη πρὸς τὴν κυρία Τέλμα Ντάϊαλ, τὴν νέγρο πρόεδρο τῶν ἐνόρκων καὶ τὴν ρώτησε.

—Κυρία πρόεδρος, ἔχετε τὴν ἐτυμηγορία σας;

—Μάλιστα.

—Τί ἀποφασίσατε;

—Οἱ ἔνορκοι κρίνουν ἐνόχους ὅλους τοὺς κατηγορουμένους.

Ὁ κλητήρας ρώτησε μετὰ ξεχωριστὰ τὸν κάθε ἔνορκο: «Εἴπατε ὅτι κρίνετε τοὺς κατηγορουμένους Εὐγένιο Ντενίς, Τζὼν Γουίλλιαμσον, Τζάκομπ Στάχελ, Ρόμπερτ Τόμσον, Μπένζαμιν Ντέηβις, Χένρυ Γουίνστον, Τζὼν Γκέητς, Ἴρβινγκ Ποτάς, Τζίλμπερτ Γκρήην, Κὰρλ Γουίντερ καὶ Γκὰς Χὼλλ ἐνόχους γιὰ τὴν κατηγορία ποὺ δικάζονται;»

Ὅλοι οἱ ἔνορκοι ἀπάντησαν καταφατικά. Ὁ δικαστὴς Μεντίνα εὐχαρίστησε τοὺς ἐνόρκους καὶ τοὺς ἐπήνεσε γιὰ τὴν ὑπομονή τους καὶ τὴν προσοχὴ ποὺ κατέβαλαν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς δίκης. Ἐν συνεχείᾳ οἱ ἔνορκοι ἀπεχώρησαν.

— Καὶ τώρα, εἶπεν ὁ δικαστὴς Μεντίνα, ἐπανέρχομαι σὲ ἕνα μισοτελειωμένο ἔργο μου.

Φώναξε τὰ ὀνόματα τῶν ἕξι συνηγόρων—Χάρυ Σάχερ, Εὐγένιο Ντενίς, Ἀβραὰμ Ἴσερμαν, Ρίτσαρντ Γκλάντστάϊν, Τζὼρτζ Κρόκετ καὶ Λιούϊς Μὰκ Κάμπε—καὶ τοὺς εἶπε νὰ σηκωθοῦν ὄρθιοι.

«..... Διεπίστωσα, εἶπεν ὁ δικαστής, ὅτι οἱ πράξεις, οἱ καταθέσεις καὶ ἡ ἐν γένει συμπεριφορὰ ὅλων τῶν συνηγόρων, ἀποτελοῦσαν μιὰ ἐσκεμμένη καὶ ἠθελημένη ἐπίθεσι κατὰ τῆς δικαστικῆς ἀρχῆς, μιὰ προσπάθεια ὑπονομεύσεως τῆς λειτουργίας τοῦ ὁμοσπονδιακοῦ δικαστικοῦ συστήματος καὶ τὴν παραπλάνησι τοῦ δικαστηρίου σὲ μιὰ τόσο σπουδαία ὑπόθεσι, ὥστε νὰ μὴ ἐπιβληθῆ ἡ ἁρμόζουσα ποινὴ στοὺς κατηγορουμένους.....»

Στοὺς Σάχερ, Γκλάντστάϊν καὶ Ντενὶς ἐπεβλήθη ἡ ποινὴ φυλακίσεως ἕξι μηνῶν, στοὺς Ἴσερμαν καὶ Κροκὲτ ἡ ποινὴ φυλακίσεως τεσσάρων μηνῶν καὶ στὸν Μὰκ Κάμπε ἡ ποινὴ φυλακίσεως τριάντα ἡμερῶν γιὰ ἀσέβεια πρὸς τὸ δικαστήριο.

Θόρυβος καὶ διαμαρτυρίες ἀκούσθηκαν ἀπὸ τοὺς ἕξι ἄνδρες, ποὺ ἄρχισαν νὰ φωνασκοῦν ὠργισμένοι, ἀπευθυνόμενοι πρὸς τὸν δικαστὴ Μεντίνα, ὅπως ἀκριβῶς φωνασκοῦσαν ἐπὶ μέρες καὶ ἑβδομάδες, χρησιμοποιώντας προσβλητικὰ λόγια κατὰ τοῦ δικαστηρίου, λέγοντες ὅτι τὸ δικαστήριο ἦταν ἔνοχο γιὰ φυλετικὲς διακρίσεις, γιὰ βία, διαφθορά, μεροληψία καὶ συνεργασία μὲ τὸ ὑπουργεῖο δικαιοσύνης.

Ὁ δικαστὴς Μεντίνα τοὺς διέκοψε καὶ εἶπε:

—Ἡ καταδίκη σας γιὰ περιφρόνησι πρὸς τὸ δικαστήριο ἂς γίνῃ μάθημα καὶ σὲ σᾶς καὶ σὲ ὅσους ἄλλους θελήσουν νὰ ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμά σας. Πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ὑπάρχει ἰσχυρὴ δικαστικὴ ἀρχή, ποὺ στηρίζεται στὸ σύνταγμα, ὑπάρχουν νόμοι ποὺ προστατεύουν καὶ τηροῦν τὴν ἀξιοπρέπεια τοῦ δικαστηρίου καὶ τὴν ὁμαλὴ διαδικασία γιὰ τὴν ἀπόδοσι τῆς δικαιοσύνης.

Τότε ὁ Ντενὶς ἀπηύθυνε τὴν τελευταία του ὕβρι:

— Βεβαιώνω στὴν ἐξοχότητά σας ὅτι καὶ στὴν ναζιστικὴ Γερμανία καὶ στὴν Ἰταλία τοῦ Μουσολίνι ὑπῆρχαν ἄνθρωποι ποὺ ἦσαν μέλη ἀνωτάτων δικαστηρίων, φοροῦσαν ἐπίσης μαύρη τήβεννο καὶ ἐξέδιδαν ἀποφάσεις. Ἐπιθυμῶ νὰ ὑπενθυμίσω στὸ δικαστήριο ὅτι ὁ λαὸς ἀνέτρεψε τὶς ἀποφάσεις τῶν δικαστῶν αὐτῶν, ὅπως ἀκριβῶς καὶ ὁ λαὸς μας θὰ ἀνατρέψῃ τὶς ἀποφάσεις καὶ τὴν ἐτυμηγορία τῆς δίκης αὐτῆς. Μόνο ἡ ἐτυμηγορία τοῦ λαοῦ ἔχει ἀφετηρία της τὴν εἰρήνη, τὴν δημοκρατία καὶ τὴν σοσιαλιστικὴ πρόοδο».

Ἔτσι τελείωσε ἡ δίκη αὐτὴ ποὺ εἶχε προκαλέσει τὸ παγκόσμιο ἐνδιαφέρον.

Τὸ δρᾶμα εἶχε ἀρχίσει δέκα χρόνια ἐνωρίτερα, ὅταν τὸ FBI εἶχε ἀρχίσει νὰ ἀσχολῆται μὲ τὴν συλλογὴ στοιχείων γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι οἱ ἡγέτες τοῦ Κ.Κ. Ἀμερικῆς δὲν ἀκολουθοῦσαν εἰρηνικὴ πολιτικὴ μέσα στὰ πλαίσια τοῦ συντάγματος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, ἀλλὰ συνωμοτοῦσαν γιὰ νὰ ἀνατρέψουν βιαίως τὴν ἀμερικανικὴ κυβέρνησι.

Κατὰ τὴν δεκαετία 1930—1940 τὸ FBI παρακολουθοῦσε τὴν δρᾶσι τῶν κομμουνιστῶν, ὅπως ἀκριβῶς παρακολουθοῦσε καὶ τὶς κινήσεις τῶν ναζί. Καὶ οἱ δύο ὀργανώσεις ἐθεωροῦντο ἀπὸ τὸν Χοῦβερ καὶ τοὺς συνεργάτας του ὡς ἐπικίνδυνοι γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ δυναμικοὶ πράκτορες ξένων δυνάμεων. Πληροφοριοδότες τοῦ FBI εἶχαν εἰσχωρήσει στὸ κόμμα, ἐνῶ μεταμελημένοι κομμουνισταὶ συνέβαλαν στὴν ἀποτελεσματικὴ μυστικὴ ἔρευνα ποὺ ἐσυνεχίζετο μέρα καὶ νύκτα ἐπὶ ἔτη σὲ ὅλη τὴν Ἀμερική. Καὶ ἐπειδὴ τὸ FBI εἶχε νὰ κάνῃ μὲ μιὰ μυστικὴ συνωμοτικὴ ὀργάνωσι, ἦταν ὑποχρεωμένο νὰ χρησιμοποιῆ κι' αὐτὸ μυστικὲς καὶ ἀπατηλὲς μεθόδους γιὰ νὰ μπορῆ νὰ εἰσχωρῆ στὶς τάξεις της καὶ νὰ ἐνημερώνεται γιὰ τὴν δρᾶσι τοῦ κόμματος.

Τὸ 1940 τὸ Κογκρέσσο ἐψήφισε τὸ νόμο «Σμὶθ», ποὺ ἐν μέρει ἔλεγε: «Κάθε ἄτομο ποὺ ἐν γνώσει του καὶ ἐσκεμμένα συμβουλεύει, παρωτρύνει ἢ παρακινεῖ ἄλλους πρὸς ἀνατροπὴν διὰ τῆς βίας τῆς κυβερνήσεως τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, διαπράττει ἔγκλημα προδοσίας κατὰ τῆς χώρας».

Οἱ πρῶτες δικαστικὲς ἀποφάσεις βάσει τοῦ νόμου «Σμίθ», ἐξεδόθησαν τὸ 1941, ὅταν τὸ FBI προσεκόμισε ἐνοχοποιητικὰ στοιχεῖα κατὰ τῶν μελῶν τοῦ Σοσια-

λιστικοῦ Ἐργατικοῦ Κόμματος, μιᾶς τροτσκιστικῆς ὀργανώσεως, ποὺ ἐκατηγοροῦντο γιὰ παραβίασι τῆς παραγράφου τοῦ ἀνωτέρω νόμου «περὶ παρανόμου συνωμοσίας». Ἀπὸ τοὺς δέκα ὀκτὼ κατηγορουμένους οἱ ἕξι κατεδικάσθησαν σὲ φυλάκισι ἑνὸς ἔτους καὶ μιᾶς ἡμέρας καὶ οἱ ἄλλοι δώδεκα σὲ 16 μῆνες φυλάκισι.

Μερικοὶ ἐθεώρησαν ἄφρονα τὴν ἐνέργεια αὐτὴ τῆς κυβερνήσεως, ὡς ἀντιβαίνουσα τὶς διατάξεις τοῦ Συντάγματος. Οἱ κομμουνισταὶ ὅμως, ἐνῶ ἐθρήνουν γιὰ τὸ νόμο «Σμίθ», ἐπικροτοῦσαν τὴν χρησιμοποίησί του κατὰ τῶν τροτσκιστῶν. Ἕνας συγγραφεὺς κομμουνιστὴς ἔγραφε: «Τὸ νὰ ἀποκαλέσωμε τὴν ὑπόθεσί τους (τῶν τροτσκιστῶν) ὑπόθεσι πολιτικῶν ἐλευθεριῶν, εἶναι ἐμπαιγμὸς τοῦ χειρίστου εἴδους, γιὰ τὴν δημοκρατία. Εἶναι τὸ ἴδιο σὰν νὰ ταυτίζωμε τὶς πολιτικὲς ἐλευθερίες μὲ τὸν φασισμό.....». Τὴν γραμμὴ αὐτὴ τὴν ἐπεκρότησαν πολλοὶ παράγοντες τοῦ κομμουνισμοῦ.

Ὅταν οἱ κομμουνισταὶ ἐτάχθησαν κατὰ τῆς «εἰρηνικῆς συνεργασίας» τοῦ Ἔρλ Μπρόουντερ τὸ 1945, διέλυσαν τὸν Κομμουνιστικὸ Πολιτικὸ Σύνδεσμο καὶ ἐπανίδρυσαν τὸ Κομμουνιστικὸ Κόμμα Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τὸ FBI ἀντελήφθη τότε ὅτι τὸ κόμμα αὐτό, φανερὰ ἢ μυστικά, ἐκήρυσσε τὸ δόγμα τοῦ μαρξισμοῦ—λενινισμοῦ, δηλαδὴ τὴν διὰ τῆς βίας ἀνατροπὴ καὶ ἐξαφάνισι τῶν μὴ κομμουνιστικῶν καθεστώτων.

Τὸ 1946—1947 τὸ FBI συνέταξε μιὰ ἔκθεσι ἀποτελουμένη ἀπὸ 1350 σελίδες ποὺ περιεῖχε μαρτυρικὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα συνέλεγε ἐπὶ ἔτη, εἰς βάρος τοῦ Κόμματος καὶ τῶν ἡγετῶν του. Δύο συμπληρωματικὲς ἐκθέσεις προσέθεταν ἄλλες 500 σελίδες. Οἱ 1850 αὐτὲς σελίδες ἦταν τὸ προϊὸν ἀναριθμήτων ὡρῶν καὶ ἡμερῶν ἐρεύνης καὶ παρακολουθήσεως καὶ ἐσχημάτιζαν, ἴσως, τὴν πληρεστέρα περίληψι τῆς δράσεως καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ Κ.Κ. στὴν Ἀμερική. Πράγματι ἦταν μιὰ γιγαντιαία βελτιωμένη ἐπανέκδοσις τῆς ἐκθέσεως ποὺ εἶχε συντάξει ὁ Χοῦβερ γιὰ τὸ ἴδιο τὸ Κ.Κ. 27 χρόνια πρίν.

Ἡ ἔκθεσις ὑπεβλήθη στὸν ὑπουργὸ δικαιοσύνης, Τὸμ Κλάρκ, τὸν Φεβρουάριο τοῦ 1948. Τὸ ὑπουργεῖο ἀπεφάσισε τότε νὰ στραφῇ κατὰ τῶν δώδεκα μελῶν τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Κ.Κ. Ὕστερα ἀπὸ πάροδο εἴκοσι πέντε ἐτῶν, ἐπὶ τέλους ἡ Κυβέρνησις κατέφερε ἕνα μαζικό, καίριο πλῆγμα κατὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ κομμουνισμοῦ.

Στὶς 20 Ἰουλίου 1948, τὸ μεγάλο ὁρκωτὸ ὁμοσπονδιακὸ δικαστήριο τῆς Νέας Ὑόρκης, ἐξέδωσε ἀπόφασι σύμφωνα μὲ τὴν ὁποία ἐπερρίπτετο κατηγορία στὴν ἡγεσία τοῦ κόμματος γιὰ παραβίασι τοῦ νόμου «Σμίθ».

Ὁ ὁμοσπονδιακὸς δικαστὴς Βενσὲλ Λέμπελ, ὑπέγραψε τὰ ἐντάλματα συλλήψεως τῶν κατηγορουμένων καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ FBI ἄρχισαν νὰ προβαίνουν στὶς συλλήψεις, τὶς ὁποῖες ἡ « Νταίηλυ Γουῶρκερ» ἐχαρακτήρισε ὡς «τεράστια πλεκτάνη».

Ὁ Χοῦβερ ἔκρινε ὅτι ἦταν ἀπολύτως ἀπαραίτητο νὰ ἀποκαλύψῃ μερικοὺς ἀπὸ τοὺς ἐμπίστους πληροφοριοδότες του, τοὺς ὁποίους τὸ FBI εἶχε τοποθετήσει, ἀπὸ πολλὰ χρόνια πρίν, μέσα στὸ Κόμμα καὶ νὰ τοὺς χρησιμοποιήσῃ ὡς μάρτυρες κατηγορίας. Ἔτσι, ἀπὸ τὸν Αὔγουστο τοῦ 1948 μέχρι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 1949, οἱ ὑπάλληλοι τοῦ FBI ἀσχολήθηκαν μὲ τὸ θέμα ἐξευρέσεως ἕξι μαρτύρων, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἔμπιστοι πληροφοριοδότες ἢ μεταμεληθέντες κομμουνισταὶ καὶ ἤθελαν νὰ καταθέσουν.

Ἡ δίκη ἄρχισε στὶς 17 Ἰανουαρίου 1949. Ἡ ἐμφάνισις τοῦ νεαροῦ Χέρμπερτ Φίλμπρικ ὡς μάρτυρος κατηγορίας, ἴσως νὰ ἦταν τὸ πιὸ καίριο πλῆγμα γιὰ τοὺς κατηγορουμένους, καὶ τοὺς συντρόφους τους στὴν ὅλη ὑπόθεσι. Ἦταν πράγματι συντριπτικὸ τὸ πλῆγμα, γιατὶ ὁ Φίλμπρικ ἦταν γνωστὸς στὴν Βοστώνη ὡς ἔμπιστο μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος. Κανένας, οὔτε ἀκόμα ἡ σύζυγός του, δὲν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ Φίλμπρικ ἦταν πράκτωρ τοῦ FBI.

Τὸ 1940, σὲ ἡλικία 25 ἐτῶν, ὁ Φίλμπρικ ἐπρωτοστάτησε στὴν ἵδρυσι μιᾶς κομμουνιστικῆς ὀργανώσεως στὴν Βοστώνη, τῆς ὁποίας ἐξελέγη καὶ πρόεδρος. Συνέχισε νὰ ἐργάζεται στὴν ὀργάνωσι καὶ νὰ ἀποκαλύπτη στὸ FBI τὶς κομμουνιστικές της ἐνέργειες. Μὲ τὸν τρόπον αὐτὸν εἶχε εἰσδύσει βαθειὰ στὸ Κόμμα. Στὴν διπλῆ αὐτὴ ζωὴ ὁ Φίλμπρικ ἔπαιζε τὸ ρόλο τοῦ ἀφωσιωμένου κομμουνιστοῦ, ἐνῶ ταυτοχρόνως ἐνημέρωνε τὸ FBI μὲ τὶς κινήσεις τοῦ κόμματος, μέχρις ὅτου ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου γι' αὐτὸν νὰ ἀποκαλυφθῆ καὶ νὰ καταθέση ὡς μάρτυς κατηγορίας στὸ δικαστήριο τῆς Φόλυ Σκουέαρ. Ἦταν κι' αὐτὸς ἕνας ἀπὸ τοὺς ἕξι ἐμπίστους πληροφοριοδότες τοῦ FBI ποὺ κατέθεσαν ὡς μάρτυρες κατηγορίας.

Ὁ κάθε μάρτυς παρουσιάζετο μὲ τὴν σειρά του καὶ κατέθετε ἐνώπιον τῶν ἐνόρκων γιὰ τὶς κομμουνιστικὲς θεωρίες, οἱ ὁποῖες συγκεφαλαιοῦντο στὸ δόγμα τοῦ Στάλιν, ὅτι ἡ σοσιαλιστικὴ ἐπανάστασις στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες ἦταν «ἀδύνατη χωρὶς τὴ βιαία καταστροφὴ τῆς μηχανῆς τοῦ κράτους τῶν μπουρζουά». Ἀπὸ τὶς καταθέσεις προέκυπτε ὅτι οἱ κατηγορούμενοι κατέβαλαν κάθε προσπάθεια γιὰ νὰ κάνουν τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ Στάλιν πραγματικότητα. Οἱ σκιὲς τοῦ Μὰρξ καὶ τοῦ Λένιν ἐπλανῶντο μέσα στὴν αἴθουσα τοῦ δικαστηρίου, ὅπου ἀντηχοῦσαν συνεχῶς οἱ λέξεις μιᾶς ἰδεολογίας, ποὺ εἶχε ὁδηγήσει πολλὰ ἔθνη, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, στὴν δουλεία.

Στὴν δίκη αὐτὴ ἐδόθη σκληρὴ μάχη, κατὰ τὴν ὁποία οἱ συνήγοροι ἰσχυρίσθηκαν ὅτι οἱ ἕνδεκα ἄνθρωποι ποὺ ἐκάθηντο στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, εἶχαν κάμει χρῆσιν μόνον τοῦ δικαιώματός των περὶ ἐλευθερίας λόγου καὶ ἐλευθερίας σκέψεως.

Οἱ ἔνορκοι ὅμως ἐσχημάτισαν ἀντίθετη γνώμη. Ἡ ἐτυμηγορία, ποὺ ἔκρινε ἐνόχους τοὺς κατηγορουμένους καὶ ἀνεκοινώθη ἀπὸ τὸν δικαστὴ Λὲρντ Χάντ, ἔλεγε ἐν μέρει:

«..... Δὲν γνωρίζομε καμμιὰ ἄλλη χώρα, στὴν ὁποία οἱ κατηγορούμενοι θὰ εἶχαν τόση ἐλευθερία ὅση ἐδῶ, ἐκτὸς μόνον τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. Τὸ μόνο τους παράπονο ποὺ δύναται νὰ ληφθῆ σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν, εἶναι ἡ ἐλευθερία τοῦ λόγου, ἡ ὁποία τοὺς ἀρνήθηκε, γιατὶ αὐτοὶ εἶναι οἱ πρῶτοι ποὺ θὰ τὴν κατέστρεφαν. Ἀναγνωρίζομε ὅτι ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι πάντοτε εὔκολο νὰ προστατευθῆ, καὶ ὅτι ὑπάρχουν ὡρισμένα ὅρια ἀνοχῆς. Προσπαθήσαμε νὰ καταδείξωμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐκινήθησαν πέραν τῶν ὁρίων αὐτῶν.....»

Τὸ ἀναθεωρητικὸ δικαστήριο τῶν ΗΠΑ ἔκρινε ὁμοφώνως τὸ νόμο «Σμὶθ» ὡς ὁμοσπονδιακὸ νόμο.

Στὶς 4 Ἰουνίου 1951, τὸ ἀνώτατο δικαστήριο τῶν ΗΠΑ ἐπεκύρωσε τὴν καταδίκη τῶν κομμουνιστῶν ἡγετῶν σύμφωνα μὲ τὸ νόμο «Σμίθ». Ἡ ἀπόφασις αὐτὴ τοῦ ἀνωτάτου δικαστηρίου ἔδωσε στοὺς καταδικασθέντας νὰ ἐννοήσουν ὅτι τὸ ἐπίσημο κράτος δὲν εἶχε διάθεσι νὰ ἀστειευθῆ μαζί τους. Κατέβαλαν τότε τὴν χρηματικὴ ἐγγύησι τῶν 20.000 δολλαρίων καὶ ἔσπευσαν νὰ ἐξαφανισθοῦν. Τὸ F.B.I. ἄρχισε νὰ τοὺς ἀναζητῆ.

Ὁ Γκὰς Χώλλ, γραμματεὺς τοῦ κόμματος, διέφυγε στὸ Μεξικὸ μὲ τὴν βοήθεια τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ τοῦ κόμματος. Ἔβαψε ξανθὰ τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ φρύδια του. Ἐξύρισε τὸ μουστάκι καὶ ἀδυνάτισε κατὰ 40 πάουντς. Τὸ κόλπο ὅμως τῆς μεταμφιέσεως δὲν ἔπιασε. Ἡ μεξικανικὴ ἀστυνομία ἀνεκάλυψε τὸν Χώλλ σ' ἕνα τουριστικὸ περίπτερο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι τοῦ Μεξικοῦ. Τὰ χαρτιά του δὲν βρέθηκαν ἐν τάξει καὶ ὡδηγήθη συνοδεία στὸ Λαρέντο, στὰ σύνορα τοῦ Τέξας, ὅπου παρελήφθη ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ F.B.I., στὶς 10 Ὀκτωβρίου 1951.

Ὁ Ρόμπερτ Τόμσον ξέφευγε ἀπὸ τὸ FBI ἐπὶ δύο χρόνια. Τελικὰ ἀνεκαλύφθη σὲ μιὰ καλύβα, σ' ἕνα κρησφύγετο ψηλὰ πάνω στὰ ὄρη Σιέρα, κάπου 120 μίλλια ἀνατολικὰ τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Εἶχε ἀφήσει τὰ μαλλιὰ καὶ τὸ μουστάκι του νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ εἶχε βάψει ξανθά. Ἔφερε τὸ ψευδώνυμο Τζὼν Φράνσις Μπρέναν—ἑνὸς ἀτόμου ποὺ εἶχε πολεμήσει μὲ τὴν ταξιαρχία τοῦ Ἀβραὰμ Λίνκολν

στὸν ἱσπανικὸ ἐμφύλιο πόλεμο καὶ μετὰ αὐτοκτόνησε τὸ 1938 στὴ Νέα Ὑόρκη.

Ὁ Τόμσον ἦταν ἐφωδιασμένος μὲ πιστοποιητικὸ γεννήσεως τῆς Πενσυλβανίας, μὲ ἄδεια ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου ἐκδόσεως Ἰλλινόϊς, μὲ δελτίο κοινωνικῆς ἀσφαλείας καὶ ἄλλα πιστοποιητικὰ ποὺ ἔφεραν τὸ ὄνομα Μπρέναν. Στὴν ἀρχὴ ἀρνήθηκε νὰ μιλήσῃ στοὺς ὑπαλλήλους τοῦ FBI. Ἡ σιωπή του ὅμως δὲν ἔφερε ἀποτέλεσμα. Ἡ ἀναγνώρισίς του ἐπεβεβαιώθη μὲ τὴν παραβολὴ τῶν δακτυλικῶν του ἀποτυπωμάτων μὲ τὰ ὑπάρχοντα στὸ φάκελο τοῦ ἀρχείου τοῦ FBI.

Ἡ σύλληψις τοῦ Τόμσον συνεκλόνισε τοὺς κομμουνιστὰς καὶ τὸ κόμμα ἄρχισε μιὰ δραστήρια ἔρευνα γιὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὸν «προδότη» ποὺ εἶχε καταδώσει τὸ κρησφύγετο. Ποτὲ ὅμως οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἔμαθαν τὸν μυστικὸ αὐτὸ πράκτορα τοῦ FBI.

Μετὰ τὴν καταδίκη τοῦ ἡγέτου τοῦ κόμματος, τὸ FBI ἐτέθη εἰς δίωξιν καὶ ἄλλων δέκα ἑπτὰ ὑπαρχηγῶν τοῦ κόμματος, προσεκόμισε καὶ πάλι στοιχεῖα ὅτι ὁ μαρξισμὸς-λενινισμὸς δὲν εἶναι ἁπλῶς μιὰ κοινωνικὴ θεωρία, ἀλλὰ μιὰ θεωρία ποὺ ὁδηγεῖ στὴ βιαία ἐπανάστασι, μὲ τὴν ὁποία οἱ κομμουνισταὶ ἀποσκοποῦν τὴν διάλυσι τοῦ ἀστικοῦ καθεστῶτος. Ἡ δίκη κράτησε ἑνάμισυ μῆνα. Δέκα τρεῖς ἀπὸ τοὺς δέκα ἑπτὰ κατηγορουμένους κατεδικάσθησαν.

Ἡ δίκη τῶν κομμουνιστῶν ἡγετῶν ἀποτελοῦσε ἕνα μέρος μιᾶς ἐκτεταμένης ἐπιθέσεως τῆς ἀμερικανικῆς κυβερνήσεως κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ψυχροῦ πολέμου, ποὺ ἐπηκολούθησε μετὰ τὸν Β΄ παγκόσμιο πόλεμο. Καὶ ὅταν τὸ ἀνώτατο δικαστήριο ἐπεκύρωσε τὴν συνταγματικότητα τοῦ νόμου «Σμίθ», οἱ κομμουνισταὶ ἄρχισαν νὰ ἐργάζωνται πλέον μὲ τὸν παράνομο μηχανισμό.

Μιὰ μελέτη τοῦ FBI τὸ 1952 περὶ τοῦ παρανόμου κομμουνιστικοῦ μηχανισμοῦ, ἔλεγε:

«... Ὁ σημερινὸς παράνομος κομμουνιστικὸς μηχανισμὸς εἶναι ἕνας πραγματικὰ μεγάλος κίνδυνος γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῆς χώρας καὶ ὡς ἐκ τούτου πρέπει νὰ θεωρῆται ὡς ἐχθρικὴ δύναμις, ποὺ πρέπει νὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψιν κατὰ τὴν μελέτη τῶν ἐθνικῶν καὶ ἀμυντικῶν μας σχεδίων. Οἱ κίνδυνοι ποὺ μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ ὁ παράνομος κομμουνιστικὸς μηχανισμὸς εἶναι : α) κατασκοπεία, β) σαμποτὰζ καὶ γ) συνεργασία του μὲ τοὺς πράκτορες τῶν κομμουνιστικῶν χωρῶν σὲ περίπτωσι ἐμπλοκῆς τῆς χώρας μας εἰς πόλεμο».

Τὸ FBI, μὲ τὴν πάροδο τοῦ χρόνου, εἶχε διαπιστώσει ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες—ἀλλὰ καὶ σὲ ἄλλες χῶρες—ἀπεκάλυπτε ἕνα μέρος μόνο τῆς δυνάμεώς του εἰς τὸ κοινόν. Ὑπῆρχε πάντοτε καὶ ἡ μυστικὴ ὀργάνωσις, ποὺ ἦταν γνωστὴ στοὺς κομμουνιστὰς ὡς «παράνομος μηχανισμός», ποὺ δούλευε μυστικὰ καὶ δὲν ἀπεκάλυπτε τὶς ταυτότητες τῶν μελῶν του. Ἄλλα μέλη τοῦ κόμματος ἐργάζονταν στὸν παράνομο μηχανισμό, ἄλλα στὸ φανερὸ νόμιμο κόμμα καὶ ἄλλα καὶ στοὺς δύο μηχανισμούς. Ἡ «γραμμὴ» ὅμως καὶ τῶν δύο ὀργανώσεων ἦταν ἑνιαία.

Σὲ δημόσια συζήτησι γιὰ τὴν «νόμιμη» καὶ τὴν «παράνομη» δρᾶσι, ὅπως τὴν ἀπαιτοῦσε ἡ Τρίτη Διεθνής, τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῶν ΗΠΑ ἔγραφε :

«... Τὸ κέντρο βαρύτητος τῶν ἐνεργειῶν μας δὲν εἶναι καθωρισμένο. Εἶναι συνεχῶς μεταβλητό, μερικὲς φορὲς μετακινεῖται πρὸς τὸν νόμιμο ὀργανισμό, μερικὲς φορὲς πρὸς τὸν παράνομο μηχανισμό. Τὸ κέντρον βαρύτητος ἀποφασίζεται καὶ ὁρίζεται πάντοτε ἀνάλογα μὲ τὴν συνεχῶς μεταβαλλομένη πραγματικότητα τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνος».

Περὶ τὰ τέλη τοῦ 1946, καθὼς ἡ «πραγματικότητα» τοῦ ταξικοῦ ἀγῶνος ἄρχισε νὰ ἀνάπτύσσεται μὲ τὸν ψυχρὸ πόλεμο, τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα μετακίνησε τὸ κέντρο βαρύτητος πρὸς τὸν παράνομο μηχανισμό. Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1947

τὸ κόμμα συνεπλήρωνε τὶς ἐνέργειές του γιὰ τὴν ὀργάνωσι ἀποτελεσματικοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ, σύμφωνα μὲ τὶς ἀναφορὲς τοῦ FBI. Μέλη τοῦ κόμματος ἄρχισαν νὰ ἐξαφανίζωνται ἀπὸ τὰ παλιά τους κρησφύγετα καὶ νὰ ἐμφανίζωνται σὲ ἄλλες πόλεις μὲ ψευδώνυμα. Σὲ ὁλόκληρη τὴν Ἀμερικὴ ἐλαμβάνοντο δραστήρια προληπτικὰ μέτρα ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς.

Ὅταν οἱ ἡγέτες τοῦ κόμματος καταδικάσθηκαν στὴν δίκη τῆς Νέας Ὑόρκης, οἱ ὑπαρχηγοὶ τοῦ κόμματος ἄρχισαν νὰ ψάχνουν γιὰ κρησφύγετα, γιὰ ἐνοικιαζόμενα γραφεῖα, γιὰ κατοικίες, ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦσαν γιὰ μελλοντικοὺς τόπους συναντήσεως. Ἐρχόντουσαν σὲ ἐπαφὴ μὲ «συμπαθοῦντας», ποὺ μποροῦσαν νὰ τοὺς παράσχουν ἄσυλο στὰ σπίτια τους. Ἕνας ἡγέτης ἔστειλε τὴν σύζυγό του καὶ τὸ παιδί του σὲ κρησφύγετο καὶ μετὰ ἐξαφανίσθηκε καὶ αὐτός, χρησιμοποιώντας ψευδώνυμο.

Οἱ ὑπάλληλοι τοῦ FBI διεπίστωσαν ὅτι κατὰ τὴν προετοιμασία τῆς δράσεως τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ, τὸ κόμμα εἶχε υἱοθετήσει, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ τὰ κατωτέρω μέτρα ἀσφαλείας:

1) Περιορισμὸς ἐκδόσεως ταυτοτήτων μελῶν τοῦ κόμματος.

2) Ἡ βασικὴ μονάδα τοῦ κόμματος, ἡ λέσχη, περιωρίσθηκε σὲ πέντε μέλη μὲ ἕνα ὁμαδάρχη ποὺ ἤλεγχε τὴν δρᾶσι της. Τὰ μέλη μιᾶς ὁμάδος δὲν ἔπρεπε νὰ γνωρίζουν τὶς ταυτότητες ἄλλων μελῶν ποὺ ἀνῆκαν σὲ ἄλλη ὁμάδα.

3) Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ τηλεφώνου γιὰ κομματικὲς ὑποθέσεις περιωρίσθηκε εἰς τὸ ἐλάχιστο καὶ ὑπεδεικνύετο στὰ μέλη νὰ χρησιμοποιοῦν μυστικὸ κώδικα καὶ νὰ ἐλέγχουν τὶς συνδιαλέξεις τους.

4) Ἡ χρησιμοποίησις τοῦ ταχυδρομείου περιωρίσθηκε.

5) Καταργήθηκε τὸ σύστημα τῶν ταχυδρόμων.

6) Οἱ συναντήσεις περιωρίσθηκαν σὲ ἀριθμὸ καὶ ἐκαμουφλάροντο ὡς κοινωνικὲς ἐκδηλώσεις καὶ ἐλάμβαναν χώρα στὶς κατοικίες ὡρισμένων μελῶν.

7) Τὰ ἀρχεῖα τοῦ κόμματος κατεστράφησαν ἢ ἀπεκρύβησαν καὶ ἀπαγορεύθηκε ἡ διατήρησις ἀρχείου, περιέχοντος ὀνόματα τοῦ κόμματος.

8) Μετεφέρθησαν καὶ ἀπεκρύβησαν στὶς κατοικίες ἐμπίστων μελῶν τοῦ κόμματος μηχανὲς πολυγράφου καὶ ποσότητες χάρτου.

9) Ἡ Κεντρικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ κόμματος ἔθεσε σὲ ἐνέργεια τὸ δικό της «νόμιμο μηχανισμό», ὥρισε ἐπιτροπὲς γιὰ ἀναθεώρησι τῆς δράσεως καὶ καταρτισμοῦ νέου ἀρχείου μελῶν. Οἱ πολιτειακὲς ἐπιτροπὲς ἔλαβαν ὁδηγίες σχετικῶς μὲ τὴν ἐντολὴ νὰ ἀναφέρουν στὴν Κεντρικὴ Ἐπιτροπή.

Τὸ FBI, ἀναδιφώντας τὴν ἱστορία τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ, ἐπληροφορήθη ὅτι τὸ 1948 τρεῖς κομμουνισταὶ ἡγέτες εἶχαν ὁρισθῆ γιὰ τὴν ὀργάνωσι καὶ ἐπέκτασι τοῦ παρανόμου μηχανισμοῦ. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἔφτιαχνε ἀχτίδα τῆς ὁποίας τὰ μέλη δὲν ἐγνώριζαν παρὰ μόνο δύο ἄλλα μέλη, μὲ τὰ ὁποῖα συνεδέοντο ἐκ τῶν ἄνω καὶ ἐκ τῶν κάτω. Ἔτσι ἡ διείσδυσις τοῦ FBI στὸν παράνομο μηχανισμὸ καθίσταται περισσότερο δύσκολος.

Περὶ τὰ μέσα τοῦ 1956, τὸ FBI ὑπελόγιζε ὅτι τὸ κομμουνιστικὸ κόμμα στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες εἶχε περιορισθῆ σ' ἕνα σκληρὸ πυρῆνα ἀπὸ 20.000 περίπου μέλη. Αὐτὸ ὠφείλετο στὴν καταδίκη τῶν ἡγετῶν του καὶ τὴν ἐνημέρωσι τῆς κοινῆς γνώμης περὶ τοῦ αὐξανομένου κινδύνου ἐκ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Τὸ Κογκρέσσο συνέσφιξε τὸν κλοιὸ γύρω ἀπὸ τὸν παράνομο μηχανισμό, παρέχοντας τὸ 1950 στὸν πρόεδρο Τροῦμαν τὸν νόμο «περὶ ἐσωτερικῆς ἀσφαλείας», σύμφωνα μὲ τὸν ὁποῖο ὅλες οἱ κομμουνιστικὲς ὀργανώσεις καὶ τὰ μέλη τους ἔπρεπε νὰ καταγράφωνται ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖο δικαιοσύνης, ὡς πράκτορες ξένης δυνάμεως. Ὁ νόμος ἐπίσης ἀπαιτοῦσε καὶ τὴν καταγραφὴ τῶν κομμουνιστικῶν μετώπων καὶ τῶν ἡγετῶν τους.

(Συνεχίζεται)

ΣΧΟΛΕΣ ΕΠΙΜΟΡΦΩΣΕΩΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩΝ

Ὑπὸ τοῦ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

Ἀσφαλῶς, εἶναι λίγοι ἐκεῖνοι πού γνωρίζουν ὅτι ὑπάρχουν καὶ λειτουργοῦν ἀπὸ τὸ 1959 δύο σχολὲς ἐπιμορφώσεως εἰσπρακτόρων λεωφορείων. Μία στὴν Ἀθήνα καὶ μία στὸν Πειραιᾶ.

Τὶς ἵδρυσε τὸ Ὑπουργεῖο Ἐργασίας, σύμφωνα μὲ τὴν ἰσχύουσα νομοθεσία, πού προβλέπει τὴν ἐπιμόρφωσι τῶν ἐργαζομένων.

Οἱ σχολὲς αὐτὲς ἐπιμορφώσεως εἶναι ἕνα εἶδος ἀκαδημιῶν, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸ τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων, ἢ σεμιναρίων, κατὰ τὸν σύγχρονο χαρακτηρισμό. Εἶναι, δηλαδή, μία συγκέντρωσις γιὰ ὡρισμένο χρονικὸ διάστημα ἀνθρώπων, πού θὰ συζητήσουν θέματα τῆς ἁρμοδιότητός τους, καὶ θ' ἀνταλλάξουν γνῶμες, θὰ βγάλουν συμπεράσματα καὶ τελικὰ θ' ἀνανεώσουν τὶς γνώσεις τους, μὲ τὸ σύγχρονο πνεῦμα καὶ τὴν ἀλματώδη πρόοδο τοῦ πολιτισμοῦ. Ἔτσι, ἐπιτυγχάνονται ὁ πλήρης ἐκσυγχρονισμὸς καὶ ἡ ἀνταπόκρισις τῶν ἐργαζομένων κάθε ἐπαγγέλματος στὶς σύγχρονες ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας.

Οἱ βασικὲς ἀρχὲς τῆς ἐκπαιδεύσεως στὶς σχολὲς αὐτὲς τῶν εἰσπρακτόρων λεωφορείων, εἶναι οἱ ἀκόλουθες :

α) Ἡ δημιουργία χαρακτήρων, πού ἐπιδιώκεται μὲ τὴν συνήθεια, στὴν ἐκουσία ἐκδήλωσι τῶν ἀρετῶν πάσης φύσεως (ἀγάπης, εὐθύτητος, εἰλικρινείας, ἀλληλεγγύης, σωφροσύνης, μετριοφροσύνης, λογικότητος κλπ.). Αὐτὸ κατορθώνεται μὲ τὰ μαθήματα τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀγωγῆς, τῆς κοινωνικῆς ψυχολογίας καὶ τῶν ἀσκήσεων αὐτοελέγχου.

β) Ἡ ἀνύψωσις τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος, δηλαδὴ ἡ ἀνάπτυξις στοὺς μαθητὰς τῆς ἱκανότητος γιὰ μάθησι, ἀντικειμενικὴ κρίσι, ἀντιμετώπισι κάθε καταστάσεως, ἀφομοίωσι γνώσεων, παρατήρησι καὶ ἑτοιμότητα πνεύματος, κ.λ.π.

γ) Ἡ ἐπαγγελματικὴ καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴ μέρφωσις, δηλαδὴ ἡ ἀπόκτησις ὑπὸ τῶν μαθητῶν τῶν γνώσεων καὶ τῶν ἱκανοτήτων ἐκείνων, οἱ ὁποῖες εἶναι ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τοῦ ἐπαγγελματικοῦ καὶ κοινωνικοῦ τους προορισμοῦ.

δ) Ἡ ἀνύψωσις τοῦ ἐπιπέδου τῆς ἐπαγγελματικῆς καὶ κοινωνικῆς ἀγωγῆς στὰ πλαίσια τῶν ὁποίων περιλαμβάνονται, ἡ ἄψογη συμπεριφορὰ καὶ ἐμφάνισις τῶν εἰσπρακτόρων παντοῦ καὶ πάντοτε. Ἡ καλλιέργεια τῆς ἡρεμίας, τῆς εἰλικρινείας, τῆς ἁπλότητος καὶ τῆς εὐθύτητος σὲ κάθε περίπτωσι ὑπηρεσιακῆς ἢ κοινωνικῆς ἐνεργείας καὶ ἡ ἀποφυγὴ τῆς ἀπρεποῦς συμπεριφορᾶς πρὸς οἱονδήποτε.

ε) Ἡ ἀπόκτησις τεχνικῶν γνώσεων ἀπὸ τοὺς μαθητὰς καὶ ἡ ἐκμάθησις τῶν συγχρόνων ἐπιστημονικῶν μέσων, πού ἔχουν σχέσι μὲ τὸ αὐτοκίνητο καὶ τὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ ἐπιβατικοῦ κοινοῦ. Πρὸς τοῦτο κατεβλήθη προσπάθεια, ὥστε νὰ ἐφοδιασθοῦν οἱ σχολὲς μὲ ἐποπτικὰ ὄργανα πρὸς ἄσκησι στὶς τεχνικὲς προόδους.

στ) Γενικὰ ὁ κύκλος τῶν μαθημάτων καλύπτει ἕνα εὐρύτατο πεδίο πολυτίμων γνώσεων, σὲ τρόπο ὥστε νὰ δώσῃ στοὺς μαθητὰς ὅ, τι εἶναι ἀναγκαῖο, γιὰ τὴν ψυχοπνευματικὴ καλλιέργειά τους καὶ τὴν ἐπαγγελματικὴ κατάρτισί τους.

Τὰ μαθήματα πού διδάσκονται στὶς σχολὲς αὐτὲς εἶναι τὰ ἑξῆς :

1) Πρῶτες βοήθειες καὶ Ὑγιεινή.
2) Ἐπαγγελματικὴ Ἀγωγή.
3) Τεχνικὴ ἐπαγγέλματος, ἤτοι νόμοι καὶ ἀποφάσεις σχετικοὶ μὲ τὸ προσωπικὸ κλπ.
4) Πρόληψις καὶ ἀντιμετώπισις ἀτυχημάτων.
5) Τουρισμὸς καὶ σχέσις μὲ τὸ αὐτοκίνητο.

6) Ἀγωγὴ τοῦ πολίτου καὶ κοινωνικὴ ἀγωγή.
7) Μηχανολογία αὐτοκινήτου.
8) Ἑλληνικὰ-Μαθηματικὰ-Στοιχεῖα Ἀγγλικῆς.
9) Ἐλεύθερες διαλέξεις ἐθνικοῦ περιεχομένου καὶ γενικῆς μορφώσεως.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς θεωρητικῆς διδασκαλίας, ἀκολουθοῦν πρακτικὲς ἀσκήσεις, ποὺ πραγματοποιοῦνται μὲ τριήμερες ἐπισκέψεις τῶν μαθητῶν σὲ ἐργοστάσια αὐτοκινήτων, σὲ τόπους τουρισμοῦ ἢ σὲ ἄλλα ἐνδιαφέροντα μέρη. Ἐκεῖ γίνονται καὶ ἐπιτόπιες ἀσκήσεις ἀντιμετωπίσεως ἀτυχημάτων.

Κατὰ τὴν 6ετία, ἀπὸ τοῦ 1959-1965, ἐφοίτησαν στὶς Σχολὲς Εἰσπρακτόρων λεωφορείων Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς καὶ πῆραν πτυχίο, ὕστερα ἀπὸ ἐπιτυχεῖς ἐξετάσεις, συνολικῶς 900 περίπου εἰσπράκτορες, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους σταδιοδρόμησαν ὡς σταθμάρχες ἢ ἐλεγκτές.

Ὅσοι λοιπὸν ἐγνώρισαν τὴν ὕπαρξι τῶν σχολῶν αὐτῶν ἐπιμορφώσεως εἰσπρακτόρων, ἐνδιεφέρθησαν νὰ πληροφορηθοῦν κάθε τι τὸ σχετικὸ μὲ τὴν ἀθόρυβη αὐτὴ ἐργασία, καὶ ἐξεδήλωσαν κατόπιν τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὴν πρόοδο στὸν κοινωνικὸ αὐτὸ τομέα, συμπαραστάθηκαν δὲ στὶς καταβαλλόμενες προσπάθειες γιὰ τὴν μορφωτικὴ στάθμη τῶν ἐργαζομένων αὐτῶν ἀνθρώπων στὰ λεωφορεῖα.

Ἀλλὰ καὶ οἱ ἰδιοκτῆτες τῶν λεωφορείων ἐξεδήλωσαν τὸν ἐνθουσιασμό τους γιὰ τὴν ἀναμόρφωσι τῶν εἰσπρακτόρων καὶ μὲ τοὺς κ.κ. προέδρους τῶν ΚΤΕΛ ἐξέφρασαν τὴν εὐγνωμοσύνη τους στὶς ἁρμόδιες κρατικὲς ὑπηρεσίες ποὺ εἶχαν τὴν πρωτοβουλία τῆς ἱδρύσεως καὶ λειτουργίας τῶν σχολῶν.

Τὸ πλέον ὅμως παρήγορα σημεῖο εἶναι ὅτι στὴν ἀποστολὴ τῶν σχολῶν ἐπίστευσαν πρὸ παντὸς οἱ ἴδιοι οἱ εἰσπράκτορες, οἱ ὁποῖοι σὲ σχετικὲς ἐκθέσεις ποὺ ἔγραψαν κατὰ τὴν ἀποφοίτησί τους, διετύπωναν ἄνετα καὶ μὲ πίστι τὸν ἐνθουσιασμό τους. Σεβόμενος τὸ χῶρο, δὲν θὰ παραθέσω ἀρκετὰ ἀποσπάσματα ἀπὸ τὶς ἐκθέσεις τῶν νέων αὐτῶν πολὺ χαρακτηριστικά.

Τὸ συμπέρασμα εἶναι, ὅτι ἔγινε καὶ γίνεται μιὰ ἐργασία ἀθόρυβη γύρω ἀπὸ τὴν ἐπιμόρφωσι τῶν εἰσπρακτόρων τῶν ἀστικῶν λεωφορείων καὶ τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἔκδηλα πρὸς ὄφελος ὄχι μόνον τῆς τουριστικῆς ἐμφανίσεως τῆς χώρας μας, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὄφελος αὐτῶν τῶν ἰδίων τῶν εἰσπρακτόρων καὶ τῶν ἐπιχειρήσεων στὶς ὁποῖες δουλεύουν. Ὅταν δὲ φοιτήσουν ὅλοι οἱ εἰσπράκτορες στὶς Σχολὲς αὐτές, τότε ἀσφαλῶς καὶ τὸ ἐπάγγελμα αὐτό, ποὺ ἄλλοτε ἐθεωρεῖτο ἀπὸ τὰ ταπεινότερα, θὰ ἔχῃ τὴν πρέπουσα θέσι στὴν ἐπαγγελματικὴ καὶ κοινωνικὴ ὀργάνωσι τῆς ἐργασίας.

Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

5ον ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Κατὰ μετάφρασιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ τοῦ Ἀστυφύλακος κ. **Α. ΒΟΓΙΑΤΖΗ**

Ἀπὸ 31ης Μαΐου ἕως 4ης Ἰουνίου ἐ.ἔ., συνῆλθεν εἰς Παρισίους καὶ εἰς τὸ οἴκημα τῆς U.N.E.S.C.O. τὸ 5ον Διεθνὲς Συνέδριον Τροχαίας, εἰς ὃ παρευρέθησαν ἀντιπρόσωποι ἐκ τεσσαράκοντα πέντε χωρῶν.

Τὸ ἐν λόγω συνέδριον ὠργανώθη ὑπὸ τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας (I.F.S.P.O), τῇ συνεργασίᾳ τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Προλήψεως Τροχαίων Ἀτυχημάτων καὶ τῇ ὑποστηρίξει τοῦ Παγκοσμίου Τουριστικοῦ καὶ Αὐτοκινητιστικοῦ Ὀργανισμοῦ.

Τὸ Συνέδριον ἐτίμησαν οἱ κ.κ. Πομπιντοῦ, πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, Φουαγιέ, ὑπουργὸς δικαιοσύνης, Κούβ ντὲ Μυρβίλλ, ὑπουργὸς ἐξωτερικῶν, Φρέϋ, ὑπουργὸς ἐσωτερικῶν, Μεσμέρ, ὑπουργὸς ἐθνικῆς ἀμύνης καὶ Ζακέ, ὑπουργὸς δημοσίων ἔργων καὶ μεταφορῶν.

Ληφθεῖσαι ἀποφάσεις.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς συνεδριάσεως τοῦ 5ου Διεθνοῦς Συνεδρίου Τροχαίας, ἐλήφθησαν αἱ κάτωθι ἀποφάσεις :

1.—Ταξινόμησις τῶν μεθόδων ἐκπαιδεύσεως καὶ προληπτικῶν ἀστυνομικῶν μέτρων, τῶν ἀφορώντων τοὺς χρησιμοποιοῦντας τὰς ὁδούς, ἤτοι ἀνήλικα, ἐνήλικα, καὶ ὑπερήλικα ἄτομα.

Μετὰ συζήτησιν ἐπὶ τῶν διαφόρων μεθόδων, αἵτινες χρησιμοποιοῦνται διὰ τὴν πρόληψιν ἀτυχημάτων καὶ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον αὗται ἐφαρμόζονται ἀναλόγως τῆς περιπτώσεως, ἀπεφασίσθη ἡ ταξινόμησίς των μὲ βάσιν τὸν βαθμὸν τῆς ἀνασχετικῆς δυνάμεως ἑκάστης μεθόδου.

Ἰδιαιτέρα σημασία ἀπεδόθη εἰς τὰς μεθόδους τὰς ἐφαρμοζομένας διὰ τοὺς ἀνηλίκους καὶ ὑπερήλικας. Οἱ πρῶτοι θὰ πρέπει νὰ κατατοπισθοῦν ὅσον τὸ δυνατὸν πληρέστερον διὰ νὰ καταστοῦν καλοὶ ὁδηγοὶ καὶ καλοὶ πεζοί, οἱ δεύτεροι θὰ πρέπει νὰ καταστοῦν ἱκανοὶ νὰ αὐτοπροστατεύωνται ἐκ τῶν κινδύνων τῆς τροχαίας κυκλοφορίας.

Ὅσον ἀφορᾶ τοὺς ἐνήλικας, ἐπειδὴ οὗτοι ἀποτελοῦν τὴν πλειοψηφίαν τῶν κυκλοφορούντων εἰς τὰς ὁδούς, θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν δραστικὰ μέτρα, χωρὶς νὰ ἀποκλείεται καὶ τὸ μέτρον μετεκπαιδεύσεως ὡρισμένων ἀτόμων μὲ κακὰς ἕξεις, ἅτινα ἀποτελοῦν κίνδυνον διὰ τοὺς ὑπολοίπους.

Εἰδικῶς δὲ διὰ τοὺς καθ' ἕξιν οἰνόφλυγας ὁδηγούς, θὰ πρέπει νὰ ληφθοῦν αὐστηρότερα μέτρα.

Βεβαίως θὰ ἦτο σφάλμα καὶ ἀδικία νὰ ἀποκαλέσωμεν ἢ νὰ μεταχειρισθῶμεν τοὺς ὁδηγοὺς ὡς κοινοὺς ἐγκληματίας, ἐπειδὴ ἕνα ἐλάχιστον ποσοστὸν ἐξ αὐτῶν ὑποπίπτει εἰς λάθη καὶ παραβαίνει τὸν Κώδικα Ὁδικῆς Κυκλοφορίας, καθ' ὅσον τοῦτο ἀντίκειται εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς λογικῆς καὶ τοὺς κανόνας ἀγωγῆς ἐντὸς μιᾶς πεπολιτισμένης κοινωνίας.

Ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰ ἀνωτέρω, τὸ Συμβούλιον ἀποτίει φόρον τιμῆς εἰς τοὺς ἐθνικοὺς καὶ διεθνεῖς ὀργανισμοὺς προλήψεως τροχαίων ἀτυχημάτων, οἵτινες διαδραματίζουν ἀποφασιστικὸν ρόλον εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἀτυχημάτων.

Ἐπιβεβαιοῖ εἰς τοὺς ὀργανισμοὺς τούτους τὴν κατανόησιν καὶ τὴν συνεργασίαν, ἥτις παρέχεται ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τὴν συνέχισιν καὶ ἐπέκτασιν τῆς δραστηριότητός των, ὡς καὶ τὴν ἐπιδίωξιν καὶ ἀνεύρεσιν κάθε δυνατοῦ μέσου διὰ τὴν αὔξησιν τῆς ἀποδόσεώς των, καθ' ὅσον οἱ ἀστυνομικοί, λόγῳ τῆς ἰδιότητός των, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ὁδικὴν κυκλοφορίαν, εἶναι ἕτοιμοι νὰ διεξα-

γάγουν οἱασδήποτε μελέτας καὶ παρατηρήσεις, αἵτινες εἶναι δυνατὸν νὰ παράσχουν πρακτικὰς λύσεις διὰ τὰ προβλήματα ἀσφαλείας.

2.—Ἐκτίμησις ὡρισμένων ἀποτελεσμάτων τῆς κατατοπιστικῆς καὶ προληπτικῆς δραστηριότητος τῆς ἀστυνομίας.

Τὸ Συμβούλιον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν σπουδαιότητα τῆς δαπάνης τοῦ κατατοπιστικοῦ καὶ προληπτικοῦ προγράμματος τῆς ἀστυνομίας διὰ τὴν τροχαίαν κυκλοφορίαν, ὡς ἐπίσης καὶ τὴν ἀπόλυτον ἀνάγκην ὑπάρξεως θετικῶν ἀποτελεσμάτων εἰς τὸν τομέα τοῦτον, ὑπογραμμίζει τὴν ἀνάγκην, ὅπως ἐπειγόντως τεθοῦν εἰς ἐφαρμογήν, εἰς ὅλας τὰς χώρας, τὰ διάφορα κατατοπιστικὰ καὶ προληπτικὰ μέτρα.

Εἰς τὸν τομέα τοῦτον, θὰ πρέπει νὰ καταβληθῇ ἰδιαιτέρα προσπάθεια διὰ νὰ ἐπιτευχθῇ ἡ στενὴ συνεργασία μεταξὺ ὅλων τῶν χωρῶν, καὶ θὰ πρέπει νὰ ἐξευρεθῇ τὸ κατάλληλον σύστημα, τὸ ὁποῖον θὰ καταστήσῃ δυνατὴν τὴν εὐρεῖαν ἐνημέρωσιν ἐπὶ τῶν καταγραφομένων ἀποτελεσμάτων.

Πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον συνιστᾷ τὴν συνεχῆ ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν μεταξὺ τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν Ἀστυνομίας καὶ τοῦ Διεθνοῦς Ὀργανισμοῦ Προλήψεως Τροχαίων Ἀτυχημάτων.

Εἰσηγεῖται ἐπίσης, ὅπως πρὶν ἢ συνέλθῃ τὸ 6ον Διεθνὲς Συνέδριον Τροχαίας, καταβληθῇ προσπάθεια διὰ τὴν καταγραφὴν τῶν ἀποτελεσμάτων τῶν κατατοπιστικῶν καὶ προληπτικῶν μέτρων εἰς ἑκάστην χώραν, νὰ ὑποβληθῇ δὲ εἰδικὴ ἀναφορὰ περὶ τῶν κατὰ χώρας ἐφαρμοζομένων μεθόδων.

Βάσει δὲ τῶν πληροφοριῶν τούτων, τὸ ἑπόμενον Συνέδριον θὰ δυνηθῇ νὰ καταλήξῃ εἰς συμπεράσματα ἐπιστημονικῆς ἀξίας.

3.—Τεχνικαὶ καὶ πρακτικαὶ μέθοδοι ἐν χρήσει παρὰ τῆς ἀστυνομίας διὰ τὴν σύνδεσιν τοπικῶν μετὰ κεντρικῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν.

Τὸ Συνέδριον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν σπουδαιότητα, διὰ τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, τῆς συνδέσεως μιᾶς κεντρικῆς ὁδικῆς ἀρτηρίας μὲ ἐπαρχιακὰς τοιαύτας, τὰς ἐπιφορτισμένας μὲ τοιαῦτα περίπλοκα προβλήματα, κρίνει ἀπαραίτητον τὴν χρησιμοποίησιν τεχνικῶν μέσων καὶ δεδοκιμασμένων τεχνικῶν.

Ἔχον ὑπ' ὄψιν, ὅτι εἰς πλείστας χώρας ἡ συμβολὴ τῆς ἀστυνομίας εἰς τὸν τομέα τοῦτον ὑποβοηθεῖ τὰ μέγιστα εἰς τὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ἀνεπαρκείας τῶν ὁδικῶν δικτύων, ἅτινα δὲν εἶναι κατάλληλα διὰ τὸν σύγχρονον μηχανοκίνητον πολιτισμόν,

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ προσφερομένη συμβολὴ ἐκ μέρους τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τροχαίας κινήσεως ἔχει θεραπεύσει πλείστας ὅσας δυσκολίας, αἵτινες ἀνακύπτουν μέχρι σήμερον, καὶ τὴν διευκόλυνσιν τῆς κυκλοφορίας χάριν εἰς τὰ λαμβανόμενα ἀστυνομικὰ μέτρα,

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς πλείστας χώρας ἡ βελτίωσις καὶ ἐκσυγχρονισμὸς τῶν ὁδικῶν δικτύων πιθανῶς νὰ ἐπιτευχθῇ πρὶν ἢ παρέλθουν πολλὰ ἔτη, καὶ ὅτι μέχρι τότε ἡ ἀστυνομία θὰ εἶναι ἀναγκασμένη νὰ ἀντιμετωπίζῃ δι' ἰδίων της μέσων τὰ ἐκ τῆς αὐξανομένης κυκλοφορίας προκύπτοντα προβλήματα,

Τὸ Συνέδριον ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ πραγματικὴ λύσις τῶν προβλημάτων τροχαίας ἐντὸς καὶ πέριξ τῶν μεγάλων ἀστικῶν κέντρων, θὰ ἐπιτευχθῇ διὰ τῆς κατασκευῆς καταλλήλων ἔργων, ἅτινα θὰ πρέπει νὰ γίνουν ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερον.

Εἰσηγεῖται τὴν αὔξησιν τοῦ προσωπικοῦ τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τροχαίας κινήσεως καὶ τὴν χορήγησιν εἰς αὐτὸ τῶν ἀπαραιτήτων ἐφοδίων, εἰδικῶς δὲ θὰ πρέπει νὰ τεθοῦν εἰς τὴν διάθεσίν του αἱ πλέον σύγχρονοι ἐφαρμογαὶ τῆς τεχνικῆς, τῆς μηχανικῆς, τῆς ἠλεκτρομηχανικῆς καὶ τῆς ἠλεκτρομαγνητικῆς.

Εἰσηγεῖται ἐπίσης ὅπως τὸ προσωπικὸν τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν τροχαίας ἐνημερώνεται ἐπὶ ὅλων τῶν ἐρευνῶν, μελετῶν καὶ ἐργασιῶν, αἵτινες τοῦ εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τοῦ προβλήματος τῆς ρυθμίσεως τῆς μεγάλης τροχαίας κυκλοφορίας εἰς τὰς πόλεις.

Διὰ πάντα τὰ ἀνωτέρω, ἐπιθυμεῖ τὴν ἀνταλλαγὴν πληροφοριῶν καὶ τὴν ὀργάνωσιν συναντήσεων μεταξὺ ἀστυνομικῶν τροχαίας ὅλων τῶν χωρῶν.

4.—Σύστασις εἰδικῆς ὑπηρεσίας δημοσίων σχέσεων εἰς τὴν ἀστυνομίαν τροχαίας.

Τὸ Συνέδριον, ἔχον ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ δημόσιαι σχέσεις εἶναι μία ἐπαγγελματικὴ ἐκδήλωσις, ἥτις ἀποσκοπεῖ εἰς τὴν ἐνημέρωσιν τῆς κοινῆς γνώμης ἐπὶ τῆς δραστηριότητος ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ὀργανισμῶν, ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὴν δημιουργίαν εὐνοϊκοῦ κλίματος διὰ τὴν ἀποκατάστασιν καλῶν σχέσεων μεταξὺ τοῦ κοινοῦ καὶ τῶν ἐν λόγω ὀργανισμῶν,

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ δημόσιαι σχέσεις ἔχουν ὡς σκοπὸν τὴν παροχὴν τῆς δυνατότητος εἰς ἕκαστον νὰ πληροφορηθῇ καὶ ταυτοχρόνως νὰ πληροφορῆται,

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁ διάλογος μεταξὺ τῆς ἀστυνομίας καὶ τοῦ κοινοῦ θὰ πρέπει νὰ καταστῇ ἕνα μέσον ἀναπροσαρμογῆς καὶ ἀμοιβαίας κατανοήσεως,

Λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς τεχνικῆς τῶν δημοσίων σχέσεων ἀπαιτεῖται εἰδικὴ ἐκπαίδευσις,

Τὸ Συνέδριον εἰσηγεῖται ὅπως εἰς ἁπάσας τὰς ἀστυνομικὰς ὑπηρεσίας, εἰδικῶς δὲ τὰς ἐπιφορτισμένας μὲ τὸν ἔλεγχον τροχαίας κινήσεως, συσταθοῦν ὑπηρεσίαι δημοσίων σχέσεων, καὶ τονίζει ὅτι εἶναι ἀνάγκη αἱ ὡς ἄνω ὑπηρεσίαι δημοσίων σχέσεων νὰ πλαισιωθοῦν ὑπὸ εἰδικῶς ἐκπαιδευμένου ἐπαγγελματικῶς προσωπικοῦ.

Ἐπιθυμία του ἐπίσης εἶναι ὅπως τὸ 6ον Διεθνὲς Συνέδριον Τροχαίας συμπεριλάβῃ τὸ θέμα τοῦτο εἰς τὸ πρόγραμμά του.

5.—Νόμιμα μέσα καὶ ἐφόδια εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀστυνομίας διὰ τὸν ἔλεγχον καὶ διαπίστωσιν προσωρινῆς ἀνικανότητος ἑνὸς ὁδηγοῦ, λόγω χρήσεως ἀλκοόλ, φαρμάκων (διεγερτικῶν ἢ καταπραϋντικῶν) ἢ ἐκ κοπώσεως.

Τὸ Συνέδριον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν ἔκτασιν καὶ σοβαρότητα τῶν κινδύνων ἐκ τῆς ὁδηγήσεως ὀχημάτων ὑπὸ ἀτόμων εὑρισκομένων εἰς κατάστασιν μέθης, ἢ ἐχόντων ἐξησθενημένας τὰς πνευματικὰς καὶ σωματικὰς των ἱκανότητας, λόγω χρήσεως φαρμάκων, κοπώσεως ἢ οἱασδήποτε ἄλλης αἰτίας, κάμνει ἔκκλησιν πρὸς ὅλας τὰς χώρας, ὅπως υἱοθετήσουν μίαν κοινὴν προσπάθειαν ἐπὶ τοῦ προκειμένου, ἵνα ἐμποδίζωνται οἱ ὁδηγοὶ ἀπὸ τοῦ νὰ ὁδηγοῦν, μέχρις ὅτου ἡ φυσικὴ καὶ πνευματικὴ των κατάστασις ἐπιτρέπῃ εἰς αὐτοὺς τὸν πλήρη ἔλεγχον τῶν ὀχημάτων των, χωρὶς νὰ ὑφίσταται κίνδυνος προκλήσεως δυστυχήματος.

Ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ υἱοθετηθῇ διεθνὴς ὅρος διὰ τὴν «ὁδήγησιν ὀχήματος ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ οἰνοπνεύματος» καὶ ὅτι θὰ χρησιμοποιηθῇ μία ἀλάνθαστος μέθοδος διὰ τὴν διαπίστωσιν τοῦ βαθμοῦ τῆς μέθης, χωρὶς ταυτοχρόνως νὰ προσβάλλεται ἡ ἀνθρωπίνη ἀξιοπρέπεια.

Ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ ἐφαρμοσθῇ ἐνιαία νομοθεσία εἰς ὅλας τὰς χώρας διὰ τὴν ἐφαρμογὴν περιοριστικῶν μέτρων.

6.—Ἡ συμπεριφορὰ τῆς ἀστυνομίας πρὸς τὰ θύματα τροχαίων δυστυχημάτων ἀπὸ νομικῆς, ἰατρικῆς καὶ ἀνθρωπιστικῆς πλευρᾶς.

Τὸ Συνέδριον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ ἐνέργειαι τῆς ἀστυνομίας εἰς περίπτωσιν τροχαίου δυστυχήματος εἶναι :

—Νὰ ἀποκαθιστᾶ τὴν ἀσφάλειαν εἰς τὸ σημεῖον ἔνθα ἔλαβε χώραν τὸ δυστύχημα,

—Νὰ παρέχῃ τὴν βοήθειάν της πρὸς τὰ θύματα,

—Νὰ λαμβάνῃ τὰ προβλεπόμενα ὑπὸ τοῦ νόμου μέτρα καὶ νὰ ἀναφέρῃ σχετικῶς.

Θεωρεῖ ὅτι πρὸς ἄμεσον παροχὴν βοηθείας εἰς τὰ θύματα, ἀπαιτεῖται : 1) Ἡ σύστασις ἑνὸς συστήματος συναγερμοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου νὰ κινητοποιοῦνται ἅπασαι αἱ ὑπηρεσίαι παροχῆς βοηθειῶν, διὰ μιᾶς ἁπλῆς τηλεφωνικῆς κλήσεως, 2) Ἡ αὔξησις τῶν τραυματιοφόρων ὀχημάτων τῶν νοσοκομείων καὶ 3) Ὁ ἐφοδιασμὸς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπηρεσιῶν διὰ τῶν ἀναγκαίων μέσων μεταφορᾶς, ὥστε νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐνεργοῦν τὴν μεταφορὰν τραυματισθέντων ἀτόμων, εἰς περίπτωσιν ἀνάγκης.

Συνιστᾶ ἐπίσης τὰ ἑξῆς, ἅτινα θὰ συντελέσουν εἰς τὴν ἄμεσον παροχὴν τῶν πρώτων βοηθειῶν ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερον : 1) Τὸ κοινὸν θὰ πρέπει νὰ καθοδηγῆται γενικῶς καὶ ἰδιαιτέρως νὰ ἐνημερώνεται καὶ νὰ κατατοπίζωνται τὰ ἀνήλικα ἄτομα, 2) Οἱ ὑποψήφιοι διὰ τὴν ἀπόκτησιν ὁδηγοῦ αὐτοκινήτου, θὰ πρέπει νὰ ἐξετάζωνται καὶ εἰς τὸ μάθημα παροχῆς πρώτων βοηθειῶν πρὸ τῆς χορηγήσεως τῆς ὡς ἄνω ἀδείας, 3) Ὁ χῶρος ἔνθα ἔλαβε χώραν τὸ δυστύχημα, θὰ πρέπει νὰ σημειοῦται διὰ τῆς τοποθετήσεως ἐνδεικτικῆς πινακίδος, π.χ. φωσφορίζοντος τριγώνου ἀσφαλείας.

7.—Χρησιμοποιούμεναι μέθοδοι διὰ τὴν ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας εἰς τὰς μεγάλας ὁδικὰς ἀρτηρίας.

Τὸ Συμβούλιον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ κυκλοφορία εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδικὰς ἀρτηρίας θὰ πρέπει νὰ ἐξετάζεται γενικῶς ἀπὸ ἀπόψεως ἀσφαλείας, ὅτι τὰ τεχνικὰ προβλήματα, τὰ ἔχοντα σχέσιν μὲ τὴν κυκλοφορίαν εἰς τὰς κεντρικὰς ὁδικὰς ἀρτηρίας ἔχουν ἴδιον χαρακτῆρα καὶ εἶναι εἰς πολλὰς περιπτώσεις διάφορα ἐκείνων εἰς δευτερευούσης σημασίας ὁδούς, ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας πρέπει νὰ γίνεται εἰδικὴ μελέτη ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου,

Ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ὑπεύθυνοι εἰδικοὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ αὐτοῦ γεωγραφικοῦ, οἰκονομικοῦ καὶ τουριστικοῦ χώρου, π.χ. τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, θὰ πρέπει νὰ συναντῶνται μὲ σκοπὸν τὴν μελέτην καὶ κατάστρωσιν προγραμμάτων, διὰ τὴν γενικὴν ἐφαρμογὴν τῶν τεχνικῶν προόδων τοῦ ἀνθρώπου, τὰ ὁποῖα εἶναι δυνατὸν νὰ συμβάλλουν εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν προβλημάτων τῆς τροχαίας κυκλοφορίας ἐπὶ τῶν κεντρικῶν ἐθνικῶν καὶ διεθνῶν ὁδικῶν ἀρτηριῶν, ἐντὸς τῶν περιοχῶν των.

8.—Τεχνικὰ μέσα εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀστυνομίας πρὸς διευκόλυνσιν τῆς ἀστικῆς συγκοινωνίας.

Τὸ Συμβούλιον, διαπιστῶνον τὴν συνεχῆ βελτίωσιν τῶν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς ἀστυνομίας τεχνικῶν μέσων πρὸς ἀνακάλυψιν, ἐπίβλεψιν καὶ ρύθμισιν τῆς κυκλοφορίας εἰς ἀστικὰς περιοχάς, καὶ τὴν διαπίστωσιν διαπραχθεισῶν ὑπὸ τῶν ὁδηγῶν παραβάσεων, συνιστᾶ ἐκθύμως τὴν χρησιμοποίησιν τῶν τοιούτων μέσων.

Διαπιστώνει ἐν τούτοις, ὅτι ἡ καθιέρωσις τῶν τοιούτων μέσων δὲν δύναται νὰ ὑποκαταστήσῃ τὴν ἀνεπάρκειαν ἑνὸς ἐλλειποῦς ὁδικοῦ δικτύου, ἀλλὰ ἀντιθέτως τὰ δίκτυα ταῦτα ἐνισχύονται διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς παραγωγῆς καὶ τῆς ἐκμεταλλεύσεως.

Τὸ Συνέδριον θεωρεῖ ὅτι ὁ κύριος σκοπὸς τῆς χρησιμοποιήσεως τῶν τεχνικῶν μέσων θὰ πρέπει νὰ ἀποβλέπῃ εἰς τὴν ὑποβοήθησιν καὶ ἀντιμετώπισιν τοῦ κυκλοφοριακοῦ προβλήματος, ὅπερ συνεχῶς καθίσταται δυσκολώτερον. Τονίζον δὲ τὸν διεθνῆ χαρακτῆρα τοῦ προβλήματος τῆς κυκλοφορίας, εὔχεται τὴν πραγματοποίησιν διαλόγου εἰς τὸν τεχνικὸν τομέα, μεταξὺ τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν καὶ

συνιστᾶ τὴν ἐπέκτασιν τῶν ἀνταλλαγῶν πληροφοριῶν μεταξὺ ὅλων τῶν χωρῶν.

9.—Ἐνιαιοποίησις τῶν ἀστυνομικῶν μεθόδων ἐν σχέσει μὲ παραβάσεις διαπραττομένας ὑπὸ ἀλλοδαπῶν.

Τὸ Συμβούλιον, διαπιστώνει μὲ ἱκανοποίησιν ὅτι συμφώνως πρὸς τὰς ὑποδείξεις τοῦ 4ου Διεθνοῦς Συνεδρίου Τροχαίας, συνελθόντος ἐν Μαδρίτῃ τῷ 1963, ἡ Ἱσπανία καὶ ἡ Πορτογαλία συνῆψαν ἀμοιβαίαν συμφωνίαν, διὰ τὴν ἐπιβολὴν ποινῶν ἐπὶ τροχαίων παραβάσεων διαπραττομένων ὑπὸ ἀλλοδαπῶν.

Ἐκφράζει τὴν ἐπιθυμίαν ὅπως αἱ δύο ἐνδιαφερόμεναι κυβερνήσεις φθάσουν τὸν ὑψηλότερον βαθμὸν ἀποδόσεως ἐντὸς τοῦ βραχυτέρου δυνατοῦ χρονικοῦ διαστήματος.

10.— Προτεραιότης ἀριστερά.

Τὸ Συμβούλιον, διαπιστῶσαν ὅτι αἱ συζητήσεις ἐπὶ τῆς τεχνικῆς καὶ αἱ ὑποβληθεῖσαι ἀντικειμενικαὶ ἀναφοραὶ περὶ τῆς προτεραιότητος τοῦ βαίνοντος ἀριστερά, ἐκίνησαν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν συνέδρων, θεωρεῖ ὅτι οὐδὲν μέσον, τὸ ὁποῖον δυνατὸν νὰ διευκολύνῃ τὴν κυκλοφορίαν, καὶ νὰ ἐλαττώνῃ τὸν ἀριθμὸν τῶν δυστυχημάτων, δὲν πρέπει νὰ ἀπορρίπτεται ἄνευ ἐμπεριστατωμένης μελέτης του.

Ἐπείγουσα ἀνάγκη νὰ διεξαχθῇ εἰδικὴ μελέτη ἐπὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου θέματος.

11.— Τὸ εὐδιάκριτον καὶ τὸ ὁμοιόμορφον τοῦ περιεχομένου τῶν πινακίδων τῶν ὀχημάτων.

Τὸ Συμβούλιον, λαβὸν ὑπ' ὄψιν τὴν γοργὴν καὶ συνεχῆ αὔξησιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κατὰ τὴν νύκτα κυκλοφορούντων ὀχημάτων, γεγονὸς ὅπερ καθιστᾶ τὴν ἀναγνώρισιν τῶν ὀχημάτων ὑπὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἔτι δυσκολωτέραν καὶ δημιουργεῖ προβλήματα ἀσφαλείας, καὶ ἔχον ὑπ' ὄψιν τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα, ἅτινα ἐπιτυγχάνονται εἰς πλείστας χώρας καὶ ἰδίᾳ ἐν Γαλλίᾳ, διὰ τῆς χρησιμοποιήσεως φωτεινῶν πινακίδων,

Ἀποδέχεται μεθ' ἱκανοποιήσεως τὴν ἀπόφασιν τοῦ Νοεμβρίου 1964 τῆς ὑποεπιτροπῆς ὁδικῶν μεταφορῶν ECE τῶν Ἡνωμένων Ἐθνῶν, περὶ τῆς καθιερώσεως φωτεινῶν πινακίδων.

Ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἀνάγκην τῆς χρησιμοποιήσεως πινακίδων, αἵτινες νὰ εἶναι εὐανάγνωστοι καὶ εὐδιάκριτοι ἐξ ἀποστάσεως τουλάχιστον 45 μέτρων, ὑφ' οἱασδήποτε συνθήκας.

Συνιστᾶ τὴν καθιέρωσιν φωτεινῶν πινακίδων, ἵνα καθίσταται ἐφικτὴ ἡ ἀνάγνωσίς των κατὰ τὴν νύκτα ἐκ τῆς ὡς ἄνω ἀναφερομένης ἀποστάσεως.

Ἀπαιτεῖ ὅπως αἱ ἁρμόδιαι κρατικαὶ ὑπηρεσίαι θέτουν τὰς ἀπόψεις των ὑπ' ὄψιν τῆς Διεθνοῦς Ὁμοσπονδίας Ἀνωτέρων Ἀξιωματικῶν, ἐν σχέσει πρὸς διεθνεῖς συμφωνίας ἐπὶ τῆς ὁδικῆς κυκλοφορίας.

12.— Εὐρωπαϊκὸς τύπος ἀναφορᾶς τροχαίων δυστυχημάτων.

Τὸ Συμβούλιον, μελετῆσαν τὸ προκαταρκτικὸν σχέδιον ὁρολογίας καὶ ὁδηγιῶν, αἵτινες θὰ χρησιμοποιηθοῦν εἰς τὸ ὑπόδειγμα εὐρωπαϊκῆς ἀναφορᾶς τροχαίων δυστυχημάτων, καὶ διαπιστῶσαν μεθ' ἱκανοποιήσεως ὅτι τὸ Εὐρωπαϊκὸν Συμβούλιον ἐπέδειξε ἐνδιαφέρον διὰ τὸ σχέδιον τοῦτο, δι'ὃ καὶ ἐζήτησε τὴν γνώμην τῶν κυβερνητικῶν καὶ ἐξωκυβερνητικῶν παραγόντων, οἵτινες ἐπεδοκίμασαν τὸ ὁμοιόμορφον τοῦ τύπου τῆς ἀναφορᾶς.

Ἔχον ὑπ' ὄψιν ὅτι αἱ κυβερνήσεις ἐπιδεικνύουν μεγάλην προσοχὴν διὰ τὰ προβλήματα, ἅτινα ἔχουν σχέσιν μὲ τὴν μελέτην καὶ πρόληψιν τῶν τροχαίων ἀτυχημάτων.

Ἐπισύρει τὴν προσοχὴν εἰς τὸ γεγονὸς ὅτι, ὁσάκις λαμβάνει χώραν ἕνα τρο-

χαῖον δυστύχημα, ἡ ἀστυνομία συγκεντρώνει μέγαν ἀριθμὸν ἀντικειμενικῶν πληροφοριῶν, αἱ ὁποῖαι πρέπει νὰ γνωστοποιοῦνται εἰς ἅπαντας τοὺς ἔχοντας σχέσιν μὲ τὰ θέματα τροχαίας ἀσφαλείας (κατασκευαστὰς ὁδῶν, αὐτοκινήτων, δικαστικούς, νομικούς, ἰατρικὰς ὑπηρεσίας, φυσιολόγους, ἀσφαλιστικοὺς ὀργανισμοὺς κλπ.).

Ἐπιβεβαιοῖ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν ἀστυνομικῶν τροχαίας, ὅπως συγκεντρώνουν καὶ χρησιμοποιοῦν τοιαῦτα μαρτυρικὰ στοιχεῖα εἰς κατάλληλον τύπον, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὰς ἀνάγκας τῶν χρησιμοποιούντων τὰς ὁδούς.

Ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ εὐρωπαϊκοὶ ὀργανισμοί, ἰδίως δὲ τὸ Συμβούλιον τῆς Εὐρώπης, θὰ συγκαλέσουν τοὺς εἰδικοὺς διὰ νὰ μελετήσουν τὰ διεθνῆ σχέδια, ἅτινα υἱοθετήθησαν ὑπὸ τῶν 4ου καὶ 5ου Διεθνῶν Συνεδρίων Τροχαίας καὶ νὰ καθορίσουν ἕνα τύπον κατάλληλον, ὅστις θὰ ὑποβληθῆ πρὸς ἔγκρισιν ὑπὸ τῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν χωρῶν.

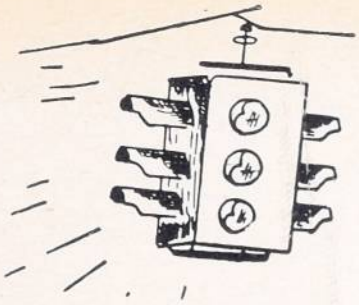
13.—Ἐπιβεβλημένη ἡ καθιέρωσις ἑνιαίου εὐρωπαϊκοῦ κώδικος ὁδικῆς κυκλοφορίας.

Τὸ Συμβούλιον, ἀναγνωρίζον τὸ ὑπὸ τῆς συνδιασκέψεως τῶν ὑπουργῶν μεταφορῶν Εὐρώπης πραγματοποιηθὲν ἔργον, διὰ τὴν καθιέρωσιν ἑνιαίου κώδικος ὁδικῆς κυκλοφορίας εἰς τὰς χώρας μέλη.

Θεωρεῖ ὅτι τὰ υἱοθετηθέντα πρὸς συζήτησιν θέματα περὶ ἑνιαίου κώδικος ὁδικῆς κυκλοφορίας, θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ καταστοῦν πραγματικότης, ὅταν ὅλαι αἱ ποιναὶ αἱ ἐπιβαλλόμεναι εἰς τὰς διαφόρους χώρας τυποποιηθοῦν ὑπὸ ἑνιαίαν μορφήν, γεγονὸς ὅπερ θὰ ἀποτελέσῃ σπουδαῖον βῆμα ὅσον ἀφορᾶ τὴν ἀσφάλειαν τῶν ὁδῶν.

Ἐκφράζει τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ ὑπουργοὶ τῶν ἐνδιαφερομένων χωρῶν θὰ λάβουν ὅλα τὰ ἀπαραίτητα μέτρα διὰ νὰ ἐφαρμοσθῆ ὅσον τὸ δυνατὸν τὸ ταχύτερον ὁ ἑνιαῖος κῶδιξ ὁδικῆς κυκλοφορίας, λόγω τῆς μεγίστης σπουδαιότητος διὰ τὰς διεθνεῖς εὐρωπαϊκὰς μεταφορὰς καὶ εἰδικῶς διὰ τὰ μέτρα ἀσφαλείας.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ», μὲ τὴν πλουσίαν ἐπιστημονικὴν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὴν ὕλην των, κατέστησαν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν ἀστυνομικῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὴν πρόοδόν των.

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟ ΤΡΟΧΑΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΔΥΟ ΝΕΚΡΟΙ καὶ 4 τραυματίες σὲ τρομακτικὴ σύγκρουσι ταξὶ ποὺ ἔπεσε πάνω σὲ φορτηγὸ ποὺ προχωροῦσε μπροστά του κανονικά. Τόσο τρομερὴ ἦταν ἡ σύγκρουσις, ὥστε τὰ πτώματα δὲν μποροῦσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὰ σιδερικὰ τοῦ αὐτοκινήτου καὶ χρειάστηκε συνεργεῖο νὰ κόψη τὰ σίδερα καὶ τὶς λαμαρίνες. Ἔγινε στὰ Μέγαρα.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ γέροντας Ἀντωνόπουλος ποὺ τὸν σκότωσε φορτηγό, τὴν ὥρα ποὺ πήγαινε στὴν ἐκκλησία, στὸν δρόμο τοῦ Κατακώλου.

* 20 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ στὴ Ρόδο σὲ διάφορα τροχαῖα δυστυχήματα κατὰ τὸ Σαββατοκύριακο 19—20/6/65.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΗ ΣΟΒΑΡΩΣ ἡ Δ.Δ. στὸν Πειραιᾶ ἀπὸ μοτοποδήλατο.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 61495, ποὺ παρεξέκλινε τοῦ δρόμου, στὴν Ξάνθη καὶ ἀνετράπη.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΣΟΒΑΡΩΣ ὁ Α. Σωτηρίου ποὺ τὸν παρέσυρε, στὴν Σάμο, στρατιωτικὸ αὐτοκίνητο, ποὺ ὡδηγοῦσε ὁ στρατιώτης Α. Βουγιούκας.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὑπ' ἀριθ. 29947 ταξί, ποὺ συνεκρούσθη στὸ 35 χιλιόμετρο τῆς Ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Κορίνθου μὲ Δ.Χ. φορτηγό. Ἰλιγγιώδη ταχύτητα φαίνεται ὅτι εἶχαν ἀναπτύξει καὶ τὰ δύο αὐτοκίνητα, γιατὶ στὴν περιοχὴ ἐκείνη (35ον χλμ. τῆς νέας ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Κορίνθου) ὁ δρόμος εἶναι εὐθύτατος καὶ ἀπεριόριστο τὸ ὅριο ταχύτητος.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ ποδηλάτης Δ. Μανωλόπουλος, ἐτῶν 22, ποὺ τὸν παρέσυρε τὸ φορτηγὸ 148243 μὲ ὁδηγὸ τὸν Λ. Χατζῆ, ὁ ὁποῖος συνελήφθη. Ἔγινε στὴν Θεσσαλονίκη.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ΣΟΒΑΡΩΣ ὁ ὁδηγὸς τζὶπ στρατιωτικοῦ Ι. Μποφάκης καὶ ἑνὸς συνεπιβάτου, ὅταν συνεκρούσθη μὲ ἐπιβατικό, στὴν Θεσσαλονίκη.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ΣΟΒΑΡΩΣ ὁ πεζὸς Στέργιος Ραψανιώτης ποὺ τὸν παρέσυρε ὁ ὁδηγὸς Ι.Χ., στὴν διασταύρωσι Λιοσίων—Ἁγίου Μελετίου, ποὺ ἦταν μεθυσμένος καὶ ἔχασε τὸν ἔλεγχο τῆς πορείας.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου καὶ ἡ συνεπιβαίνουσα ἀπὸ σύγκρουσι μὲ τὸ Ι.Χ. 99545, στὴν ὁδὸ Πύλης καὶ Ράλλη τῆς Καστέλλας, στὸν Πειραιᾶ.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΣ ὁ ὁδηγὸς μοτοποδηλάτου, ὀνόματι Ι. Ἰακώβου, ποὺ λόγω ἀδεξιότητος ἔπεσε στὴν προσθήκη τοῦ ζαχαροπλαστείου ὁδῶν Δερβενακίων καὶ Κορυτσᾶς.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΟΙ ὁ Κ. Πρεζάνης καὶ ἡ θυγατέρα του ἀπὸ τὸ Ξ.Α. 3167 αὐτοκίνητο, ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ Λουδοβῖκος Κερεράπ, ὑπάλληλος τῆς Γερμανικῆς Πρεσβείας, στὴν λεωφόρο Κηφισίας καὶ ἔτρεχε μὲ ὑπερβολικὴ ταχύτητα.

* 7 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ ἀπὸ σύγκρουσι, στὸ 43 χλμ. τῆς ἐθνικῆς ὁδοῦ Ἀθηνῶν—Κορίνθου, παρὰ τὰ Μέγαρα, ποὺ ἔγινε μεταξὺ τῆς ὑπ' ἀριθ. 55714 τρικύκλου μοτοσυκλέττας μὲ τὸ Δ.Χ. 71122 φορτηγό. Ὅλοι οἱ τραυματίες ἐπέβαινον τῆς μοτοσυκλέττας.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς τοῦ Ι.Χ. 185186, ἔμπορος Ν.Α. Ναούμ, ὅταν τὸ αὐτοκίνητό του, στὴν λεωφόρο Συγγροῦ, παρεξέκλινε τῆς πορείας του καὶ ἔπεσε πάνω σὲ στύλο τῆς Δ.Ε.Η.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Εὐτυχία Ἀθανασάκη ποὺ παρεσύρθη, στὴν ὁδὸ Πανεπιστημίου, ἀπὸ τὸ ταξί, τὸ ὁποῖο ὡδηγοῦσε ὁ Γ. Ὀρφανός. Συνελήφθη ὁ ὁδηγός.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Τ. Κουτάνης, ἐτῶν 19, ποὺ παρεσύρθη ἀπὸ αὐτοκίνητο, στὸ χωριὸ Καλύβια Λαρίσης.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Μαρίνα Κούγια, ἐτῶν 1 1/2, ποὺ τὴν παρέσυρε στὸ Ἄργος τὸ Ι.Χ. 176325 μὲ ὁδηγὸ τὸν Α. Ρένη. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

* ΝΕΚΡΟ ἕνα ἀγοράκι 2 χρονῶν, ὁ Γιαννάκης Πετρόγιαννης, ποὺ ἔπαιζε στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ Γυμνὸ Εὐβοίας, πλάγι ἀπὸ ἕνα φορτηγό, ποὺ ἀπὸ ἀδέξιο χειρισμὸ τοῦ βοηθοῦ τοῦ ὁδηγοῦ τὸ ἔμπλεξε κάτω ἀπὸ τοὺς τροχοὺς καὶ τὸ ἐπολτοποίησε.

* ΝΕΚΡΟ καὶ τὸ ἀγοράκι Β. Κατσῆς, 9 ἐτῶν, στὴν Πάτρα, ποὺ τὸ παρέσυρε ταξὶ μὲ ὁδηγὸ τὸν Ν. Γεωργόπουλο.

* 5 ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ ἀπὸ σύγκρουσι ταξί, ἀνατροπὴ μοτοσυκλετῶν καὶ χτυπήματα πεζῶν.

* ΝΕΚΡΟΣ ἕνας, τραυματίες 17, ποὺ ἐπέβαιναν φορτηγοῦ, στὸ χωριὸ Μεσοβούνι Κοζάνης, πηγαίνοντας σὲ μιὰ βάπτισι. Τὸ φορτηγὸ ἀνετράπη.

* ΝΕΚΡΟΙ 2 καὶ τραυματίες 16 ἀπὸ τροχαῖα δυστυχήματα, στὴν περιοχὴ Ἀθηνῶν καὶ 6 στὴν Λαμία.

* ΝΕΚΡΟΙ 3 καὶ τραυματίες 5, στὴν περιοχὴ Δράμας, ἀπὸ τροχοφόρα.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ ΣΟΒΑΡΩΣ ὀκτὼ ἄτομα κατὰ τὴν σύγκρουσι δύο λεωφορείων, στὴν ὁδὸ Ἀγρινίου—Καρπενησίου.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς Δ. Νταῆς, στρατιώτης, κατὰ τὴν σύγκρουσι τοῦ αὐτοκινήτου του μὲ ἄλλο στρατιωτικό, στὸ 37 χλμ. τῆς ὁδοῦ Λαμίας.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΣΜΕΝΑ ΣΟΒΑΡΩΣ τρία ἄτομα ἀπὸ ἀνατροπὴ φορτηγοῦ ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε, στὰ Γιαννιτσά, ὁ Δ. Χατζημωυσίδης. Αἰτία μία σφήκα ποὺ ἐπετέθη κατὰ τοῦ ὁδηγοῦ.

* ΝΕΚΡΟΣ στὸ χωριὸ Γαβαλοῦ Ἀγρινίου, ὁ Δ. Ἀγγελόπουλος ποὺ τὸν παρέσυρε μοτοποδήλατο. Ὁ ὁδηγὸς συνελήφθη.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 10 σὲ διάφορες συγκρούσεις, στὶς ἐπαρχίες καὶ στὴν Ἀθήνα.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Γ. Τηλεγράνης, ἐτῶν 70, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὴν ὁδὸ Β. Παύλου, τὸ ὑπ' ἀριθ. Ι.Χ. 188003 μὲ ὁδηγὸ τὸν Ε. Ἐκατζόγλου, ὁ ὁποῖος συνελήφθη.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 5 ἀπὸ ἀνατροπὴ αὐτοκινήτου μὲ ὁδηγὸ τὸν Π. Λιακόπουλο, στὴν ὁδὸ Διονύσου.

* ΤΡΑΥΜΑΤΙΕΣ 2 ἀπὸ ἀνατροπὴ τοῦ Ι.Χ. 185934, λόγω τοῦ ὅτι σφήκα ἐδάγκασε τὸ χέρι τοῦ ὁδηγοῦ.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Ἑλένη Τζουρούνη, τὴν ὁποία παρέσυρε, στὴν Πάτρα, τὸ Κ.Ζ. 210G μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Παύλου.

* ΝΕΚΡΑ ἡ Ναυσικᾶ Παύλου, τὴν ὁποία παρέσυρε, στὸ χωριὸ Παλλάδιο Ξάνθης, τὸ Ι.Χ. 69079, μὲ ὁδηγὸ τὸν Δ. Θεμενίδη.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ ὁδηγὸς τρακτὲρ Σ. Γιουβανίδης, τὸ ὁποῖο ἀνετράπη, στὸ χωριὸ Μεσσήνη.

* ΝΕΚΡΟΣ ὁ Β. Σπυριδάκης, ἐτῶν 55, τὸν ὁποῖο παρέσυρε, στὸ Ἡράκλειο, Ι.Χ. ποὺ τὸ ὡδηγοῦσε ὁ ἰατρὸς Τ. Χαλκιαδάκης. Ὁ ἴδιος ὁ ὁδηγὸς ἐτραυματίσθη σοβαρῶς γιατὶ τὸ αὐτοκίνητό του ἔπεσε πάνω σὲ δέντρο μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Β. Σπυριδάκη.

Ν. Α.

Η ΠΡΟΘΥΜΙΑ ΠΡΟΣ ΕΚΠΛΗΡΩΣΙΝ ΤΟΥ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

Ὑπὸ τοῦ κ. ΘΕΜ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο καὶ τέλος)

1.—Ἡ π ί σ τ ι ς. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸ πρῶτο. Τὸ νὰ πιστεύουμε στὸ Θεὸ καὶ συγχρόνως τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, νὰ Τὸν ἀγαποῦμε καὶ μάλιστα περισσότερον ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ τὴ μητέρα μας, ἀποτελεῖ ρητὴ καὶ σαφῆ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο: — Κατ' ἀρχὴν ἡ ἐντολὴ αὐτὴ περιελήφθη στὸ Δεκάλογο τοῦ Μωϋσέως, ἐπανελήφθη δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλους προφῆτες. Ἀργότερα ἐτονίσθη καὶ ἀπὸ τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, ὁ Ὁποῖος «οὐκ ἦλθε καταλῦσαι, ἀλλὰ πληρῶσαι τὸν Νόμον», ἤτοι τὸ Μωσαϊκὸ Δεκάλογο... Νομίζουμε, κατὰ συνέπειαν, ὅτι δὲν δύναται ν' ἀμφισβητηθῇ ἀπὸ κανένα καλῆς πίστεως συζητητὴν ἡ ὑποχρέωσις αὐτὴ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ προχωροῦμε.

2.—Ἡ ἐ φ α ρ μ ο γ ὴ τ ο ῦ Ν ό μ ο υ. Πῶς ὅμως, ἐρωτᾶται, πρέπει νὰ δείχνῃ ὁ ἄνθρωπος τὴν πίστι του αὐτή ; Φυσικὰ ὄχι μὲ λόγια μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ ἔργα, δοθέντος ὅτι ἡ πίστις ἄνευ ἔργων εἶναι νεκρά, ὅπως βεβαιώνει καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης. Τὰ ἔργα δὲ αὐτὰ ἀναφέρονται στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ Νόμου τοῦ Θεοῦ, ἤτοι τοῦ ἠθικοῦ νόμου, καὶ τὴν τήρησι τῶν ἐντολῶν Του στὸν πρακτικὸ βίο... Ἄνευ αὐτοῦ ἡ πίστις εἶναι ἀνύπαρκτη. «Οὐ πᾶς ὁ λέγων Μοι Κύριε, Κύριε, ἀλλ' ὁ τηρῶν τὰς ἐντολάς Μου, οὗτος ἀδελφός Μου ἐστίν», βεβαιώνει ὁ Θεάνθρωπος στὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον. Καὶ σ' ἄλλο σημεῖο παραγγέλλει ρητά : «Ἐὰν μὲ ἀγαπᾶτε τὰς ἐντολάς Μου τηρήσατε», καὶ ἄλλα.

Δὲν νομίζουμε δέ, ὅτι μεταξὺ τῶν πραγματικὰ καὶ συνειδητὰ πιστῶν, καὶ ὄχι τῶν τηρούντων ἁπλῶς, τὰ προσχήματα καὶ ἐντελῶς τυπικὰ συχναζόντων στοὺς ἱεροὺς ναούς, δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία ἢ ἄγνοια τοῦ περιεχομένου τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεανθρώπου. Γιατὶ ὅλοι οἱ ὡς ἄνω πιστοὶ γνωρίζουν, ὅτι οἱ ἐντολὲς αὐτὲς ἀφοροῦν τὴν ἀγάπη τῶν ὁμοίων μας, τὴ συγχώρησι τῶν πταιόντων, τὴν ἐνίσχυσι τῶν ἐχόντων ἀνάγκην, τὴν ἀνακούφισι τῶν πονούντων καὶ δυστυχούντων καὶ τὴν τήρησι καὶ ἐφαρμογὴν ὅσων ἄλλων περιλαμβάνει ὁ Δεκάλογος... Ἡ ἄγνοια καὶ ἡ παράβασις τῶν ἐντολῶν τούτων σημαίνει καταδίκη καὶ αὐστηρὰ τιμωρία τῶν ἐνόχων, ὅπως πληροφορούμαστε ἀπὸ τὴν παραβολὴ τῆς μελλούσης κρίσεως, ἡ ὁποία εἶναι σ' ὅλους γνωστή.

3.—Ἡ μ υ σ τ η ρ ι α κ ὴ ζ ω ή. Ἡ συμμετοχὴ τέλος τοῦ ἀνθρώπου στὴ μυστηριακὴ ζωὴ τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ποὺ γίνεται μὲ τὸν τακτικὸν ἐκκλησιασμό, τὴν ἐξομολόγησι, τὴ θεία Εὐχαριστία καὶ τ' ἄλλα μυστήρια, συμπληρώνει τὸν κύκλο τῶν καθηκόντων αὐτοῦ πρὸς τὸν ἅγιον Θεὸν καὶ τὴν ἐπικοινωνίαν του μὲ τὸν Λυτρωτήν... Γιατὶ καὶ ἂν ἀκόμα ἐφαρμόζωνται ὅλες οἱ ἄλλες ἐντολὲς καὶ τὸ κήρυγμα τοῦ Θεανθρώπου, ἡ ἄρνησις τοῦ ἐκκλησιασμοῦ καὶ τῆς μυστηριακῆς ζωῆς, θέτει αὐτοδικαίως τὸν ἄνθρωπον ἔξω τοῦ περιβόλου τῆς πίστεως καὶ τῆς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων του πρὸς τὸν Πατέρα καὶ Δημιουργόν του Θεόν.

Ἡ προσευχὴ παραλλήλως, ποὺ γίνεται τόσο στὴν Ἐκκλησία μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους πιστούς, ὅσο καὶ κατ' ἰδίαν ἀπὸ κάθε Χριστιανό, συμπληρώνει τὰ κενά. Γιατὶ μ' αὐτὴν ὁ ἄνθρωπος ζητεῖ τὴν ἐξ ὕψους βοήθεια καὶ ἐνίσχυσί του στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ἐνῷ συγχρόνως ἀναθέτει τὶς ἐλπίδες του στὸ Δημιουργό του, γιὰ κάθε πρόβλημα ποὺ ἀντιμετωπίζει καὶ ἐξασφαλίζει τὴν ψυχική του γαλήνη. Ἔτσι λαμβάνει ἐκεῖνο ποὺ ζητεῖ, ὅταν ἔχῃ πραγματικὴ καὶ συνειδητὴ πίστι, ὅπως μᾶς βεβαιώνει ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος, λέγων : «Αἰτεῖτε καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε καὶ

εὑρήσετε, κρούετε καὶ ἀνοιγήσεται...» (Ματθ. ζ' 7—8). Στὴ μεγάλη σημασία ποὺ ἔχει ἡ προσευχὴ γιὰ τὸν ἄνθρωπον, ὀφείλεται καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου ἔδωκε καὶ τὸν τύπο τῆς προσευχῆς, τὸ γνωστὸ «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς...» (Ματθ. στ' 5—13).

Ἡ συμμετοχὴ στὴν κοινὴ προσευχὴ τῶν πιστῶν, ποὺ γίνεται στοὺς ἱεροὺς ναούς, τοὺς οἴκους τοῦ Θεοῦ καὶ στὰ μυστήρια, ἐξασφαλίζει μεγάλα ὀφελήματα. Γιατὶ οἱ πιστοὶ ἐνισχύονται ἠθικά, ἀνανεώνονται πνευματικά, γαλουχοῦνται μὲ τὰ νάματα τῆς πίστεως καὶ ἀποκομίζουν τὴ δύναμι καὶ τὴν ἱκανότητα ν' ἀντιμετωπίζουν τὶς θλίψεις τοῦ βίου καὶ νὰ λύουν τὰ προβλήματά τους κατὰ τὸν καλύτερο καὶ ἀποτελεσματικώτερο τρόπο. Ἐν συνεχείᾳ καθαρίζονται ψυχικὰ καὶ ἑτοιμάζονται νὰ πλησιάζουν, ὅταν ἔρχεται ἡ κατάλληλη στιγμή, τὸν οὐράνιο Πατέρα καὶ Δημιουργό τους καὶ ν' ἀπολαμβάνουντῶν ἀγαθῶν τῆς οὐράνιας βασιλείας... Αὐτὴν τὴν ἔννοιαν καὶ τὸν σκοπὸν ἔχουν ὁ ἐκκλησιασμὸς καὶ ἡ συμμετοχὴ στ ἅχραντα μυστήρια ἀπὸ κάθε πιστόν...

«Τέκνον Τιμόθεε, γράφει σχετικῶς ὁ θεῖος Παῦλος, (Τιμόθ. α', ιε', 1—2), πιστὸς ὁ Λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος... Παρακαλῶ ὅθεν ὑμᾶς κάμνετε δεήσεις, προσευχές, παρακλήσεις, εὐχαριστίες, κλπ. ὑπὲρ πάντων τῶν ἀνθρώπων καὶ ἐκείνων ποὺ κατέχουν τ' ἀξιώματα, ἵνα διάγωμεν βίον ἀτάραχον καὶ ἥσυχον, ἐν πάσῃ εὐσεβείᾳ καὶ ἁγνότητι...».

Μερικοὶ «πιστοί», ὅπως λένε, ἀρκοῦνται ν' ἀκοῦν τὴ λειτουργία ἀπὸ τὸ «ραδιόφωνο», στὸ σπίτι τους, ἐνῷ συγχρόνως κοιμοῦνται ἢ ἐργάζονται... Νομίζουμε περιττὸ νὰ εἰποῦμε, ὅτι πρόκειται περὶ παρωδίας καὶ ἀνθρώπων ξένων πρὸς τὴν πίστιν, οἱ ὁποῖοι κοροϊδεύουν ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους... Τὸ ραδιόφωνον εἶναι βέβαια μιὰ μεγάλη πρόοδος καὶ ἡ δι' αὐτοῦ μετάδοσις τῆς Θείας λειτουργίας εἶναι κατ' ἀρχὴν ἀνεκτή. Προορίζεται ὅμως ἀποκλειστικὰ γιὰ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς παραμένοντας στὸ κρεββάτι τοῦ πόνου... Οἱ ὑγιεῖς οὐδόλως συγχωροῦνται ν' ἀπουσιάζουν ἀπὸ τοὺς ἱεροὺς ναοὺς καὶ νὰ περιορίζωνται στὶς μεταδόσεις τοῦ ραδιοφώνου, γιατὶ στεροῦνται πάντως τῆς Θείας χάριτος, ἡ ὁποία μεταδίδεται στοὺς πιστούς, ὅταν ἐκκλησιάζωνται...

Διάφοροι ἄλλοι ἀποφεύγουν τὸν Ἐκκλησιασμό, μὲ τὴ δικαιολογία ὅτι «δὲν ὑπάρχουν δῆθεν καλοὶ ἱερεῖς, δοθέντος ὅτι οἱ ὑφιστάμενοι εἶναι ἐκμεταλλευτές, παληάνθρωποι», κλπ. Καὶ ὅσον μὲν ἀφορᾷ τοῦτο, δὲν εἴμαστε ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τὸ ἀρνοῦνται. Ἂς σημειωθῇ ὅμως ὅτι κατ' ἀρχὴν οὐδεὶς δύναται νὰ κρίνῃ τοὺς ἄλλους καὶ μάλιστα τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Ὑψίστου, οἱ ὁποῖοι πρόκειται νὰ δώσουν λόγο τῶν πράξεών τους στὸ Δίκαιο Κριτή... Ἂς φροντίζουν λοιπὸν νὰ εἶναι οἱ ἴδιοι ἐν τάξει, καὶ ἂς ἀφήνουν τοὺς ἄλλους... Ἔπειτα ποιὸς εἶπεν, ὅτι ὅλοι οἱ ἱερεῖς εἶναι ἀνάξιοι τοῦ σχήματός τους... ; Τοῦτο εἶναι τοὐλάχιστον ἀπίθανον...

Ὑπάρχουν ἐπομένως καὶ πολλοὶ καλοὶ ἱερεῖς παράλληλα πρὸς τοὺς λίγους προβατοσχήμους λύκους, ποὺ λυμαίνονται τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ. Ἔπειτα ἂς μὴ λησμονῆται, ὅτι καὶ οἱ ἱερεῖς εἶναι ἄνθρωποι, προερχόμενοι ἀπὸ τὸν κόσμον... Ὅπως δὲ ἐκεῖ κυκλοφοροῦν πάσης φύσεως ἄνθρωποι, τοῦτο δυνατὸν νὰ συμβαίνῃ καὶ στὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἔν τινι μέτρῳ... Οἱ πιστοὶ ὅμως γνωρίζουν, ὅτι ἀφ' ἧς στιγμῆς οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ χειροτονοῦνται ἱερεῖς καὶ περιβάλλονται τὸ ράσον, ἀποβάλλουν τὴν ἰδιότητα τοῦ ἁπλοῦ ἀνθρώπου καὶ γίνονται «οἰκονόμοι Θεοῦ». Ἂν τώρα μερικοὶ ἐξ αὐτῶν ἀποδεικνύωνται ἀνάξιοι τοῦ λειτουργήματός τους, τὸ πρᾶγμα στερεῖται σημασίας καὶ ἀφορᾷ τοὺς ἰδίους, οὐδόλως ἐνδιαφέρον τοὺς πιστούς... Τοῦτο εἶναι ἀναμφισβήτητον.

Τέλος πολλοὶ ἰσχυρίζονται, ὅτι «ἂν πηγαίνουν στὴν Ἐκκλησία χάνουν τὴν ἀξιοπρέπειά τους» κλπ. καὶ ὅτι «εἶναι καλλίτεροι ἀπὸ ἐκείνους ποὺ συχνάζουν ἐκεῖ», κ.τ.λ. Ἐπ' αὐτοῦ ἀπαντοῦμε τὰ ἑξῆς : «Δὲν ἀρνούμαστε κατ' ἀρχήν, ὅτι πολλοὶ

ἀπὸ τοὺς γεμίζοντας τοὺς Χριστιανικοὺς ναούς, κατὰ τὶς μεγάλες μάλιστα γιορτὲς τῆς Χριστιανοσύνης, εἶναι ἁπλῶς τυπικοί, χωρὶς πίστιν, ἄνευ θρησκευτικοῦ ἐνδιαφέροντος, μὲ αἰσχρὰν διαγωγήν, κλπ. Καὶ ὅτι συνχνάζουν ἐκεῖ ἀπὸ συνήθειαν, ἐκ παραδόσεως, ἢ δι' ἄλλους ἀνοσίους σκοπούς... Τὸ πρᾶγμα ὅμως στερεῖται εὐρύτερης σημασίας... Πρῶτον γιατὶ οὐδεὶς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κρίνῃ τοὺς ἄλλους, εἰμὴ μόνον ὁ Θεός, ὅπως καὶ προηγουμένως εἴπαμεν. Καὶ δεύτερον γιατὶ δὲν ἀποκλείεται, γιὰ μερικοὺς τοὐλάχιστον, ν' ἀπεκήρυξαν τὸ παρελθόν τους καὶ νὰ μετενόησαν... Ἔπειτα ἂν περιμένῃ κανεὶς νὰ συχνάζουν στὴν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ὅλοι οἱ «καλοί», γιὰ νὰ ἐκκλησιάζεται κι' αὐτός, θ' ἀναμένῃ μοιραίως πολὺ καὶ ἐπὶ ματαίῳ...

Ἂς τίθενται λοιπὸν κατὰ μέρος τὰ προσχήματα, ἂς μὴ προσπαθῇ κανεὶς νὰ δικαιολογήσῃ τ' ἀδικαιολόγητα καὶ ἂς φροντίζουν ὅλοι νὰ ἐκκλησιάζωνται τακτικὰ καί, μετέχοντες τῆς μυστηριακῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ἂς ἐκπληρώνουν καὶ τὰ λοιπὰ καθήκοντά τους ἀπέναντι τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ Λυτρωτοῦ τοῦ κόσμου. Γιατὶ κατὰ τὸν τρόπον αὐτὸ συντελοῦν τὰ μέγιστα, ἐκτὸς τῶν ἄλλων ὠφελημάτων ποὺ ἀποκομίζουν, καὶ στὴν ἐξασφάλισιν τῆς ψυχικῆς τους ὑγείας...

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω συνάγουμε τὰ ἑπόμενα παραγγέλματα, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὁποίων στὸν πρακτικὸ βίο σᾶς συνιστοῦμε, ἀγαπητοὶ ἀναγνῶστες :

1ον) Λαμβάνετε σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἔχει, μεταξὺ τῶν ἄλλων, καὶ διάφορα καθήκοντα, τὰ ὁποῖα ὀφείλει νὰ ἐκπληρώνῃ μὲ προθυμία, χάριν τῆς ψυχικῆς του ὑγείας... Καὶ ὅτι ἀκόμα στὴν πρώτη γραμμὴ τῶν καθηκόντων του αὐτῶν ὑπάρχουν τὰ καθήκοντα τοῦ ἀνθρώπου πρὸς ἑαυτὸν καὶ τοὺς οἰκείους του. Φροντίζετε ὅθεν γιὰ τὴν ἐκπλήρωσί τους, ἀνάλογα μὲ τὶς συνθῆκες τῆς ζωῆς σας, τὶς ἀνάγκες καὶ τὰ ἰδανικά σας, μὴ ἀφιστάμενοι πάντως ἀπὸ τὶς ἐντολὲς τοῦ ἠθικοῦ νόμου.

2ον) Μὴ παραλείπετε ὅμως παράλληλα καὶ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν κοινωνικῶν σας καθηκόντων, τὰ ὁποῖα βαρύνουν κάθε ἄνθρωπον. Συγκεκριμένως σέβεσθε τὴ ζωή, τὴν τιμὴ καὶ τὴν περιουσία τῶν ἄλλων, βοηθεῖτε κατὰ ὅποιον τρόπο μπορεῖτε τοὺς συνανθρώπους σας, καὶ συμβάλλετε μ' ὅλες σας τὶς δυνάμεις στὴν ἀνύψωσι τῆς προόδου καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τῆς κοινωνίας, τοῦ ἔθνους σας καὶ τῆς ἀνθρωπότητος, τῆς ὁποίας ἀποτελεῖτε καὶ σεῖς μέλη.

3ον) Μεριμνᾶτε ἐν συνεχείᾳ καὶ γιὰ τὴν ἐκπλήρωσι τῶν καθηκόντων σας πρὸς τὸν Θεόν, τὰ ὁποῖα βαρύνουν κάθε ἄνθρωπον, ἐφόσον θέλει νὰ εἶναι πιστὸς καὶ νὰ λέγεται Χριστιανός. Πιστεύετε συγκεκριμένως στὸ Θεὸ καὶ τὸ Λυτρωτὴ τοῦ κόσμου, ἐφαρμόζετε τὸ Νόμο Του καὶ τὶς ἐντολές Του καὶ μετέχετε τῆς μυστηριακῆς ζωῆς καὶ δράσεως τῆς Ἐκκλησίας, συχνάζοντες στοὺς ἱεροὺς ναούς, προσευχόμενοι καὶ ἐργαζόμενοι τὸ ἀγαθόν.

4ον) Σημειώνετε τέλος, ὅτι οὐδεμία δικαιολογία εὐσταθεῖ, γιὰ τὴν ἀπουσία τῶν πιστῶν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μὴν ὀχυρώνεσθε ὅθεν σὲ διάφορα σαθρὰ ἐπιχειρήματα, γιὰ ν' ἀποφεύγετε τὸ καθῆκον αὐτό, ἄνευ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ ὁποίου τίθεσθε αὐτοδικαίως ἔξω τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ Ἐκκλησίας... Μὴ λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν τὶς κατὰ τῶν ἄλλων πιστῶν ἢ τῶν ἱερέων κατηγορίες, γιατὶ εἶσθε ἀναρμόδιοι πρὸς κρίσιν τους.

Θ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΟΙΗΜΑ

ΑΦΙΕΡΩΜΕΝΟ ΣΤΗΝ ΝΕΟΓΕΝΝΗΤΟ ΔΙΑΔΟΧΟ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΑΛΕΞΙΑΝ

Τῆς ἐθνικῆς ποιητρίας Κυρίας **ΖΑΝΑΝΤΡΙΣ**

ΚΑΛΩΣ ἔφτασες 'στὸν κύκλο τῆς ζωῆς μας...
Καλῶς ὥρισες, ψυχὴ ἀγγελική!...
Πριγκιποπούλα κι' 'Εσύ, εἶσαι δική μας!
'Εγεννήθηκες μιὰ πρόσχαρην αὐγὴ
ἀπ' τοῦ ρόδου καὶ τὴν εὐωδιὰ τοῦ κρίνου...
Κι' ἄγγελοι στρῶσαν εὐθὺς τὰ γιασεμιά,
ἀνάλαφρο στρῶμα τοῦ μικροῦ Σου λίκνου,
μέσ' τῶν γενναίων 'Ελλήνων τὴν καρδιά!...

ΧΑΙΡΕΤΩ τὸν ἐρχομό Σου μὲ τραγούδια,
Σένα, ποὖρθες ἀπ' τὸν οὐρανὸ 'στὴ γῆ
γιὰ νὰ ζήσης ὅπως ζοῦνε τ' ἀγγελούδια
μὲ μιὰν ἀγνὴ κι' ὑψηλὴν ἀποστολή...

Στὴν ὥρα ἔφτασες, σὰν δῶρο θεϊκό...
Σὰν 'Αγάπης 'Αναστάσιμο φιλί...
Ὤ, εἴθε μὲ τὸ πάναγνό Σου ριζικό,
ἡ διχόνοια νὰ σβύσ' ἀπ' τὴ Φυλή,
κι' ἡ 100/χρονή μας Δυναστεία,
Χιλιόχρονη νὰ εἶναι 'στὴ ζωή!

Εἴθε νὰ λάμπης πάντα σὰν τὸν ΗΛΙΟ...
'Εσὺ ἀπαντοχὴ μας καὶ ἐλπίδα.
Καὶ μέσα 'στὸ ἡρωϊκὸ βασίλειο,
καμαρωμένη νᾶσαι ΕΛΛΗΝΙΔΑ!...

'Η Χώρα ταλαντεύεται 'στὴν παρακμή,
κι' ὡς «προφητεία» ἔχει ἀνατείλει
τ' ὄνομα ποὺ Σοῦ χάρισαν οἱ ΚΟΜΝΗΝΟΙ
μὲ τοῦ ἀρχιερέως μας τὰ χείλη...
Κι' εἴθε, νὰ κάμ' ἡ δρᾶσις Σου, ΒΥΖΑΝΤΙΝΗ
καὶ ὁλόκληρη τὴν σημερινὴν ΕΛΛΑΔΑ...
Καὶ κάποιος ἀπόγονός Σου,—ἀληθινὴ
νέαν θὰ γράψη γιὰ Σέ,—«Α Λ Ε Ξ Ι Α Δ Α »...

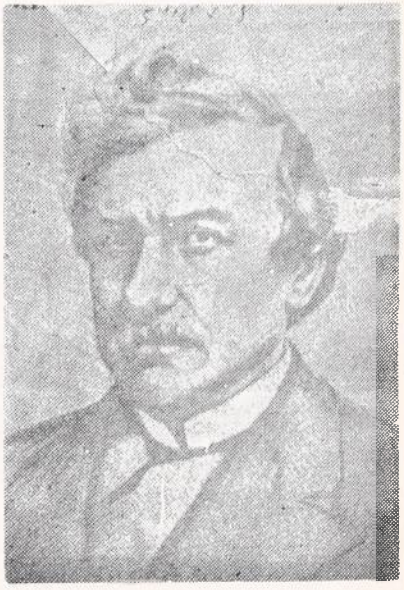
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ

- Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΙΣΤΟΡΙΚΟΣ ΤΟΥ ΓΕΝΟΥΣ
- Ο ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΜΑΣ ΕΝΟΤΗΤΟΣ

ΜΕ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ 150 ΕΤΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ ΤΟΥ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Δ' κ. **ΧΑΡΑΛ. ΣΤΑΜΑΤΗ**

ΥΠΑΡΧΟΥΝ εἰς τὸ σύμβολον «Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος» διδάγματα καὶ πορίσματα καὶ ἀλήθεια, ποὺ δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ τὰ ἀγνοῇ τὸ Ἔθνος ὁλόκληρον καὶ περισσότερον ἡ ἑλληνικὴ νεότης. Ὑπάρχει τόση ἱστορικὴ πραγματικότης τοῦ νεωτέρου ἰδίως Ἑλληνισμοῦ, ποὺ ἂν ὁ καθένας μας τὴν κάμῃ κτῆμα του καὶ ἰδῇ τὰ λάθη, τὰ ἐλαττώματα, τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐθνικῶν συμφορῶν, θὰ διανοιχθῇ ὁπωσδήποτε ἕνας καλύτερος δρόμος πρὸς τὸ μέλλον καὶ θὰ γιγαντωθῇ ἡ πίστις ὅλων πρὸς τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα.

Τὸ κυριώτερον ὅμως ποὺ προβάλλει μέσα ἀπὸ τὸ σύμβολον—τὴν ψυχὴν καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου—εἶναι ὁ πράγματι μεγάλος, ὁ ἀπέραντος, ὁ ἀναλλοίωτος ψυχισμὸς τοῦ Γένους καὶ τῆς Φυλῆς ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Εἶναι ἡ Ἑλλάδα ὅλων τῶν ἐποχῶν, οἱ Ἕλληνες τῆς κάθε ἐποχῆς εἰς τὴν μεγάλην των ἀποστολήν: Τὴν Δ η μ ι ο υ ρ γ ί α ν. Καὶ αὐτὰ ὅλα, γραμμένα ἀπὸ ἕνα προνομιοῦχον πνεῦμα μὲ ἑνότητα σκέψεως καὶ κρίσεως, μὲ κλασσικὴν γλαφυρότητα καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν καὶ βαθυτάτην πίστιν εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς Φυλῆς, δὲν ἠμποροῦν νὰ ἀφήσουν τὸν ἄνθρωπον τῆς ἐποχῆς μας ἀσυγκίνητον· καὶ νὰ μὴ ἐπιτάσσουν ἐφέτος, τὸ 1965 ποὺ συμπληρώνονται 150 χρόνια ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, μίαν καθολικὴν ἀπότισιν φόρου τιμῆς εἰς ἐκεῖνον ποὺ ἔδωσε τὴν ἀληθινὴν Ἑλλάδα καὶ κατέδειξεν εἰς τὴν παγκοσμιότητα τὴν ἀναμφισβήτητον Ἐθνικήν μας Ἑνότητα.

***

ΕΓΕΝΝΗΘΗ εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν τοῦ 1815, ὅπου ὁ πατέρας του Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος, ἐκ Βυτίνης Γορτυνίας, εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἀσκῶν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ τραπεζίτου. Ὅταν ἦλθεν ἡ εὐλογημένη ὥρα τοῦ Εἰκοσιένα, παιδὶ ἕξη μόνον ἐτῶν εἶδε μὲ τὰ ἀθῶα μάτια του νὰ θανατώνωνται ἀπὸ τοὺς Τούρκους ὁ πατέρας του, ὁ ἀδελφός του Μιχαήλ, ὁ θεῖος του Ἰωάννης, ὁ σύζυγος τῆς θείας του Δημήτριος Σκαναβῆς καὶ ἄλλοι συγγενεῖς του. Τὸ βάρβαρον θέαμα, ποὺ συνεπληρώθη ὕστερα ἀπὸ μίαν ἑβδομάδα μὲ τὸν ἀπαγχονισμὸν τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ε' καὶ ἄλλων ἱεραρχῶν καὶ προυχόντων, ἄφησε εἰς τὴν παιδικὴν ψυχὴν τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου βαθυχάρακτον τὴν φρικτὴν ἐντύπωσιν, αὐτὴ δὲ ἡ φοβερὰ τραγωδία τὸν ἠκολούθησε εἰς ὅλην του τὴν ζωήν.

Ὁ Σπυρίδων Λάμπρος, σοφὸς καὶ αὐτὸς ἱστορικὸς καὶ μαθητὴς τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, εἰς τὸν ἐπικήδειον τοῦ Διδασκάλου του τὴν 15 Ἀπριλίου 1891 ἐκ μέρους τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, μᾶς δίδει τὴν ἐπίδρασιν ποὺ εἶχαν εἰς τὴν πνευματικὴν ἐξέλιξιν καὶ εἰς ὅλον τὸ ἔργον τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου αἱ πρῶται ἐκεῖναι παιδικαὶ ἐντυπώσεις. Ἀναλύων τὸν κανόνα ζωῆς ποὺ ἀνέτειλε εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἑξαετοῦς παιδίου—ἕνα κανόνα ζωῆς ποὺ συνέδεσε ἀκατάλυτα τὸν μετέπειτα μεγάλον ἱστορικόν μας, ἕως τὴν τελευταίαν του πνοήν, μὲ τὴν ψυχὴν τοῦ Ἔθνους—ὁ Σπυρίδων Λάμπρος εἶχεν εἰπῆ : «Μόνον ἐσὺ θὰ ἠδύνασο νὰ ἐγκαταλείψῃς τοῦ λόγου σου τὴν δύναμιν καὶ τοῦ σπινθηρίζοντος πνεύματός του τὴν ἀκτινοβολίαν, ἵνα καταδείξῃς ὁποία ρώμη προσγίνεται εἰς τὴν γραφίδα ἐκείνου, ὅστις μέλλει ἐπαξίως νὰ κληθῇ ὁ Ἐθνικὸς τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἱστοριογράφος, ὅταν εἰς τὰ ἄλλα ἐφόδια προστίθεται ἡ ἀπὸ οἰκείων ἀναμνήσεων καὶ παθημάτων ζωηρὰ συγκίνησις, ἡ ἀντίληψις τῆς ἐθνικῆς ἱστορίας, ὡς ἱστορίας τοῦ ἰδίου αἵματος, τοῦ ἰδίου οἴκου, τοῦ ἰδίου πόνου. Καὶ ἀληθῶς ὁ βίος τοῦ μεταστάντος ὅλος φέρει ἀπαραγνώριστον τὴν σφραγίδα τῶν ἐντυπώσεων, ἃς ἐνεποίησαν εἰς τὸν Παπαρρηγόπουλον, παῖδα ἔτι ὄντα ἐν αὐτῇ τῇ ἄλλοτε βασιλίδι τῶν πόλεων τὰ αἱματηρὰ πρωτόλεια τοῦ μεγάλου Ἀγῶνος...».

Τὸ ἴδιον ἔτος τῆς τραγωδίας, ἀλλὰ καὶ τῆς Μεγάλης Ἀρχῆς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ μητέρα του τὸν παρέλαβε μαζὶ μὲ τὰ ἐπιζήσαντα μέλη τῆς οἰκογενείας της καὶ κατέφυγεν εἰς τὴν Ὀδησσόν. Ἐκεῖ ὁ Κωνσταντῖνος ἐσπούδασεν εἰς τὸ Λύκειον Ρισελιέ, ὡς ὑπότροφος τοῦ τσάρου Ἀλεξάνδρου τοῦ Α' καὶ ἔδωσεν ἀμέσως δείγματα τῆς ἐξαιρετικῆς ἰδιοφυΐας του. Μία ἔκθεσίς του ἐπὶ ἱστορικοῦ θέματος, ἔκαμε τὸν καθηγητὴν καὶ ὑποδιευθυντὴν τοῦ Λυκείου Καΐπεν νὰ μαντεύσῃ τὴν ἔξοχον μελλοντικὴν ἱκανότητά του ὡς ἱστορικοῦ. Τὸ 1830, ἔρμαιον τῆς τύχης τῶν προσφύγων εὑρέθη εἰς τὴν Ἑλλάδα, ὅπου συνέχισε τὰς σπουδάς του εἰς τὸ «Κεντρικὸν Σχολεῖον» Αἰγίνης τὸ ὁποῖον διηύθυνε ὁ μέγας Διδάσκαλος τοῦ Γένους Γ. Γεννάδιος. Ὅπως ἀναφέρει ἐπ' αὐτοῦ ὁ ἱστορικὸς Καρολίδης, ἦτο νέος πολὺ ζωηρὸς καὶ δὲν θὰ ἠμποροῦσε νὰ καυχηθῇ διὰ τὴν ἐπιμέλειάν του, ἐκεῖνος δὲ «ὁ ἐκ μητρὸς θεῖος ἤλεγχεν αὐτὸν ὅτι δὲν θὰ γίνῃ ποτὲ ἄνθρωπος!...». Ἀλλὰ πέραν αὐτοῦ, ὁ νεαρὸς Κ. Παπαρρηγόπουλος ἦτο καὶ «ἀντικυβερνητικὸς» ὅπως οἱ περισσότεροι συμμαθηταί του. Ἦτο δηλαδὴ κατὰ τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια, καὶ ὅταν κάποτε, εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1831, ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸν ἀδελφόν του Σκαρλᾶτον ποὺ ὑπηρετοῦσεν ὡς γραμματεὺς τοῦ Καποδίστρια εἰς τὸ Κυβερνεῖον, εὑρέθη ἀπέναντι τοῦ Κυβερνήτου ὅτε καὶ ἤκουσε παρ' αὐτοῦ : «Καὶ σὺ λοιπόν, λογιώτατε, εἶσαι ἀντικυβερνητικὸς ; Φρόντισε νὰ μάθῃς γράμματα καὶ τότε θὰ ἀλλάξῃς γνώμην...»

Ἀργότερα, ὅταν πλέον ὁ Ἐθνικὸς ἐκεῖνος Κυβερνήτης δὲν ὑπῆρχεν εἰς τὴν ζωήν, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἔγραφεν : «... Ἡ περὶ τοῦ Κυβερνήτου ἀλήθεια δὲν θέλει ἀποκαλυφθῇ ἐν ὅσῳ τὸ Ἑλληνικὸν Ἔθνος δὲν ἐννοήσῃ τί ἐστὶ Κυβέρνησις... Ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ἦτο ἐκ τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἀναλαμβάνοντες τὴν Κυβέρνησιν τῶν πραγμάτων εἰς κρισίμους περιστάσεις, ἢ σώζουν τὴν Πολιτείαν ἢ ἀποθνήσκουν...».

Τὸ ἴδιον ἔτος, 1831, ἐγκαταλείπει τὴν Ἑλλάδα καὶ μεταβαίνει εἰς Γαλλίαν καὶ Γερμανίαν, ὅπου συμπληρώνει τὰς σπουδάς του εἰς τὰ ἐκεῖ πανεπιστήμια. Τὸ 1834 ἐπιστρέφει εἰς τὴν πατρίδα καὶ διορίζεται ὑπάλληλος εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης, ἐκ τοῦ ὁποίου μεταβαίνει κατὰ διαταγὴν τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ κρατᾷ τὰ πρακτικὰ εἰς τὴν δίκην τοῦ Θ. Κολοκοτρώνη. Ἀλλὰ τὸ 1845, ὅταν εἶχε φθάσει εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ «παρέδρου» (τμηματάρχου), ἦλθεν ἡ «μεταπολίτευσις» ἡ ὁποία καὶ τὸν ἀπέλυσε βάσει ἑνὸς νόμου περὶ «ἑτεροχθόνων». Ἡ ἐνέργεια αὐτὴ ἐπέφερε πολλὰς διαμαρτυρίας, δεδομένου ὅτι δύο ἔτη πρότερον, τὸ 1843, εἶχε συγγράψει τὴν περίφημον ἱστορικὴν μελέτην του—ἀπάντησιν εἰς τὴν νεόκοπον θεωρίαν

τοῦ Γερμανοῦ Φαλμεράϋερ ὅτι ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ εἶχεν ἐκσλαυϊσθῆ—«Περὶ τῆς ἐποικήσεως σλαυϊκῶν τινων φύλων εἰς τὴν Πελοπόννησον», ἀλλὰ καὶ διότι, ὅπως γράφει ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης καὶ γνωστότατος συγγραφεὺς κ. Ε. Φωτιάδης, «ἦτο ἐπίφθονος ἄλλωστε καὶ λόγῳ τῆς ἐξόχου παιδείας, ἧς εἶχε δώσει ἤδη δείγματα ἱκανότητος εἰς πολλοὺς κύκλους». Διωρθώθη λοιπὸν εὐθὺς ἀμέσως τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ Παπαρρηγόπουλος ἀπέκτησε τὴν ἑλληνικὴν ἰθαγένειαν ὡς Γορτύνιος, διωρισθεὶς καθηγητὴς τοῦ Γυμνασίου Ἀθηνῶν μέχρι τοῦ 1851, ἔκτακτος καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν μέχρι τοῦ 1855 καὶ ἐν συνεχείᾳ τακτικὸς καθηγητής.

***

Η ΙΣΤΟΡΙΚΗ μεγαλοφυΐα τοῦ Κωνσταντίνου Παπαρρηγοπούλου διέλαμψε καὶ ἀνεγνωρίσθη, ὄχι μόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἀλλὰ καὶ διεθνῶς, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ πρώτου του ἔργου, ἤτοι τοῦ «Περὶ τῆς ἐποικήσεως σλαυϊκῶν τινων φύλων εἰς τὴν Πελοπόννησον». Τὸ ἔργον αὐτό, ποὺ συνέγραψεν ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος τὸ 1843 καὶ εἰς ἡλικίαν 28 μόνον ἐτῶν, εἶναι ἡ πρώτη ἀλλὰ καὶ τελειωτικὴ, ὡς χαριστικὴ βολή, ἀπάντησις εἰς τὴν τόσον ἀναβρασμὸν ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος δημιουργήσασαν καινοφανῆ θεωρίαν τοῦ Φαλμεράϋερ περὶ ἐκσλαυϊσμοῦ τῆς Ἑλλάδος. Κατὰ τὸν Γερμανὸν αὐτὸν ἱστορικόν, ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ ἔσβησε καὶ ἐχάθη ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Σλαύων εἰς τὴν Ἑλλάδα, οἱ νέοι δὲ Ἕλληνες οὐδεμίαν σχέσιν ἔχουν μὲ τοὺς ἀρχαίους διότι κατάγονται ἀπὸ τοὺς Σλαύους! Ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ὅμως, μὲ κριτικὴν βάσανον τῶν πηγῶν καὶ μὲ νηφάλιον καὶ ἀντικειμενικὴν ἑρμηνείαν τῶν πραγμάτων, ἀνέτρεψεν ἕνα πρὸς ἕνα τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ Γερμανοῦ ὑβριστοῦ καὶ συκοφάντου μὲ ἀκλόνητα ἐπιχειρήματα, τὰ ὁποῖα ἀπὸ τότε μέχρι σήμερον ἀπεστόμωσαν τοὺς δράστας τῆς βλασφημίας καὶ πάντοτε θὰ τοὺς ἀποστομώνουν. Διότι, ὅπως γράφει ὁ ἱστορικὸς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σ. Κουγέας, «δεχθεὶς ὡς ἀναμφισβήτητον τὴν κάθοδον τῶν Σλαύων εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἀποδείξας ὅτι οἱ Σλαῦοι οὗτοι δὲν ἦλθον ὡς κατακτηταί, οὔτε κατέστρεψαν τὴν χώραν οὐδὲ ἐξωλόθρευσαν τοὺς κατοίκους, ἀλλ' ὅτι τοὐναντίον ἐδαμάσθησαν καὶ ἀφωμοιώθησαν ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς, ἀνέτρεψε τοὺς περὶ ἐκσλαυϊσμοῦ τῆς Ἑλλάδος ἰσχυρισμοὺς καὶ εἰς τὴν ἀκλόνητον ἐπιχειρηματολογίαν καὶ ἀποδεικτικότητά του ὀφείλεται τὸ ὅτι οὐδεὶς ἔκτοτε ἐπανῆλθεν εἰς τὰς παραδοξολογίας τοῦ Φαλμεράϋερ».

Ἐπ' αὐτοῦ, μία περίφημος διαπίστωσις τοῦ ἰδίου τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, ποὺ ἔχει γραφῆ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς μελέτης του, εἶναι ἀρκούντως ἐνδεικτικὴ τῶν προθέσεων τοῦ Φαλμεράϋερ. «Ἡ ἑνότης, γράφει, τῆς Ἑλληνικῆς Ἐθνικότητος, διεφιλονικήθη τὸ πρῶτον παραδόξως ἐπὶ τῆς τελευταίας μεγάλης ἡμῶν ἐπαναστάσεως· καθ' ἣν δηλαδὴ ἐποχὴν ἀριδήλως μὲν διετρανοῦτο ὑπὸ τοῦ Ἔθνους αὐτοῦ, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ, ὁμοψήφως δὲ ὑπὸ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἀνεκηρύσσετο... Ἐπὶ δισχίλια ἔτη πολλὰ ἐρρέθησαν καθ' ἡμῶν τὰ μὴ εὔφημα, τὰ μὴ δίκαια· ἀλλ' εἰ καὶ πικρότατοι ὑπῆρξαν οἱ κατὰ τῆς ἠθικῆς ἡμῶν ἀλλοιώσεως ἔλεγχοι, οὐδεὶς ὅμως ποτὲ πρότερον ἠμφισβήτησε καὶ αὐτὴν τὴν ὑλικὴν ὕπαρξιν, ἀξιώσας ὅτι τὸ γένος τῶν Ἑλλήνων ἠφανίσθη ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς...» (1).

(1) Πρέπει νὰ συνδυασθῆ ἡ ὕβρις αὐτὴ τοῦ Φαλμεράϋερ μὲ τὸ ὅτι τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ὠργίαζεν ἡ προπαγάνδα τῶν Σλαύων περὶ ἐκσλαυϊσμοῦ τῆς Μακεδονίας (βλ. σχετικῶς εἰς μελέτην μου διὰ τὸν Π. Μελᾶν, «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» τόμ. ΙΒ' 1964, σελ. 1085 κ.ἑ.). Ἀλλὰ περὶ ἐκσλαυϊσμοῦ ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, πρῶτος—καὶ τελευταῖος—ὡμίλησε μόνον ὁ πολὺς Φαλμεράϋερ !....

Τὸ ἑπόμενον ἔτος, 1844, ἦλθεν εἰς φῶς ἡ δευτέρα ἱστορική του μελέτη «Τὸ τελευταῖον ἔτος τῆς Ἑλληνικῆς Ἐλευθερίας», ἡ ὁποία ἐκρίθη ἐπαινετικώτατα ἀπὸ τὸν μεγαλύτερον τότε Γερμανὸν φιλόλογον Ἔρμαν καὶ ἐφανέρωσε καὶ αὐτὴ ἱστορικὸν ὁλκῆς. Μὲ τὴν μελέτην του αὐτὴν μετέθεσε τὸ ἔτος τῆς ἁλώσεως τῆς Κορίνθου κατὰ ἕνα ἔτος, ἀπέδειξε δηλαδὴ ὅτι ἡ Κόρινθος δὲν ἔπεσε τὸ ἴδιον ἔτος μὲ τὴν Καρχηδόνα, τὸ 146 π.Χ., ἀλλὰ τὸ ἑπόμενον, 145 π.Χ. Καὶ αἱ μετέπειτα ἀνασκαφαὶ τὸν ἐδικαίωσαν πλήρως.

Μὲ αὐτὰ τὰ δύο μεγάλα ἔργα διὰ τὸν Ἑλληνισμόν, ὁ Παπαρρηγόπουλος ἐκρίθη «ἑτερόχθων» καὶ ἐπεζητήθη ἡ ἐξοστράκισίς του ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τοῦ 1845..... Εἶναι εὐτύχημα τὸ ὅτι δὲν ἐπετελέσθη τὸ ἀνοσιούργημα καὶ ὁ μεγάλος ἱστορικὸς τοῦ Γένους ἠδυνήθη νὰ ἐκδώσῃ ἀμέσως, τὸ 1845 καὶ ὡς πρωτοδιορισθεὶς καθηγητὴς Γυμνασίου, τὸ ἔργον «Στοιχεῖα Γενικῆς Ἱστορίας κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Γάλλου Λευῦ». Τὸ 1849 ἐκδίδει τὴν δίτομον «Γενικὴν Ἱστορίαν» του καί, τὸ 1855 δημοσιεύει τὸν ἐναρκτήριον λόγον του ὡς τακτικοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἱστορίας εἰς τὸ ἀθηναϊκὸν Πανεπιστήμιον, μὲ τίτλον «Περὶ τῆς ἀρχῆς καὶ τῆς διαμορφώσεως τῶν φυλῶν τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἔθνους». Μὲ τὸν λόγον του αὐτὸν ἀνατρέπει τὴν καινοφανῆ θεωρίαν τοῦ Κ.Ο. Μύλλερ περὶ τῆς Δωρικῆς κατακτήσεως καὶ προβάλλει ὡς σημαντικωτέρους φορεῖς τοῦ τότε Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ τοὺς Ἀχαιούς. Αἱ γνῶμαι του αὐταί, τὰ ὅσα διετύπωσε διὰ τὴν ἐπικράτησιν τῶν Ἀχαιῶν, ἐπεβεβαιώθησαν πλήρως ἀπὸ τὰ πορίσματα τῶν μετέπειτα διενεργηθεισῶν ἀνασκαφῶν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν Αἴγυπτον καὶ τὴν Ἀνατολήν.

***

Τὸ ΜΕΓΙΣΤΟΝ, τὸ ἀπαράμιλλον συνθετικόν του ἔργον «Ἱστορία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους» ἤρχισε νὰ ἐκδίδεται τὸ 1860. Μέσα εἰς τοὺς τόμους του—ὁ πρῶτος ἐξεδόθη τὸ 1860, ὁ δεύτερος τὸ 1862, οἱ ὑπόλοιποι τρεῖς μέχρι τοῦ 1872, καὶ τὸ 1877 ὁ «Ἐπίλογος»—περικλείεται ἡ ἱστορία τριῶν χιλιάδων ἐτῶν καὶ ἀποδεικνύεται κατὰ τρόπον ἄκρως ἐπιστημονικὸν ἡ ἀδιάσπαστος ἑνότης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους. Ὁ Παπαρρηγόπουλος, περισσότερον παντὸς ἄλλου συγγραφέως ἀπέδειξε καὶ καθιέρωσε μὲ ἐπιστημονικὰ δεδομένα μίαν ἑνότητα συνεχῆ καὶ ἀδιάσπαστον τοῦ Ἑλληνισμοῦ, πρῶτος δὲ κατεδίκασε τὴν πρὸς τὸ Βυζάντιον καὶ πρὸς πᾶν τὸ βυζαντινὸν περιφρόνησιν τοῦ νεωτέρου κόσμου. Ὁ ἴδιος ἔδωσε τὴν πλέον ἀντικειμενικὴν ἀλλὰ καὶ πλέον δραματικὴν εἰκόνα τοῦ «δράματος τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ», ἀφοῦ νοῦς φιλοσοφικὸς καὶ πνεῦμα φωτεινὸν ἀνέταμε τοὺς ἐγωϊσμοὺς καὶ τὰς φιλοδοξίας, ἐπεσήμανε τὰ λάθη καὶ ἔδωσε παραστατικώτατα τὰς πικρὰς ἐκείνας ἀληθείας ποὺ ἠμαύρωναν τὴν δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Δὲν ὑπάρχει ἔργον ἀναγνωσθὲν περισσότερον εἰς τὴν Ἑλλάδα—καὶ θαυμασθὲν περισσότερον διεθνῶς—ἀπὸ τὴν «Ἱστορίαν» τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου. Μέσα ἀπὸ τὰς σελίδας του προβάλλει τὸ ὑπέρτατον δίδαγμα ὅτι εἰς τὸν ἀρχαῖον, τὸν μακεδονικόν, τὸν χριστιανικόν, τὸν μεσαιωνικὸν καὶ τὸν νεώτερον Ἑλληνισμὸν ὑπάρχει πάντοτε μία ψυχή, ποὺ ἔμεινεν ἀναλλοίωτος ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ τὰς βαθυτάτας μεταβολάς. Αὐτὸ εἶναι ἡ μεγαλυτέρα προσφορὰ τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, ὄχι μόνον εἰς τὸ Ἔθνος ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἱστορικὴν ἐπιστήμην. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἐκεῖνο πού, πολὺ δικαίως, ἔκαμε τὴν Ἱστορίαν του νὰ θεωρηθῇ ὡς καύχημα τῆς ἑλληνικῆς ἐπιστήμης, ἀλλὰ καὶ τῆς μεγάλης ἑλληνικῆς ἀληθείας ἀπὸ τὰ βάθη τῶν αἰώνων.

Ὁ Παπαρρηγόπουλος ἀνέταμεν ὅλας τὰς ἐποχὰς τοῦ Ἑλληνισμοῦ μὲ τὸ βλέμμα τοῦ ἱστορικοῦ ποὺ γνωρίζει νὰ φιλοσοφῇ. Ἠρεύνησε, διεπίστωσε καὶ ἐπρόβαλε μεγαλοπρεπέστατο τὸ θέαμα ἑνὸς Ἔθνους ποὺ διετήρησε ἀλύγιστον τὴν ψυ-

χήν του. Καὶ ὅλα αὐτά, ὅλαι αἱ ἀλήθειαι, χαρίζονται μὲ συνθετικὴν ἱκανότητα καὶ μὲ ὕφος γλαφυρόν, ποὺ δίδουν εἰς τὸ ἔργον του τὴν σφραγίδα ἑνὸς λογοτεχνικοῦ ἀριστουργήματος Δι' αὐτὸ ἡ τεραστία προσφορὰ του θὰ παραμένῃ πάντοτε ὡς πηγὴ ἠθικῆς δυνάμεως διὰ τὸ Ἔθνος, ὡς πηγὴ ποὺ θὰ δίδῃ εἰς τὸν Ἕλληνα «κάθε εἴδους μεγαλεῖο» κατὰ τὴν φράσιν τοῦ Σολωμοῦ. Δι' αὐτὸ καὶ—ὅπως γράφει ὁ ἱστορικὸς καὶ ἀκαδημαϊκὸς κ. Σ. Κουγέας—«τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου ἱστορικοῦ, τὸ ὁποῖον κυριαρχεῖ ἤδη εἰς τὸν πνευματικὸν ὁρίζοντα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος ἐπὶ μίαν σχεδὸν ἑκατονταετίαν, καὶ τὸ πολυμερὲς καὶ ἐθνικὸν αὐτοῦ ἔργον, θὰ μείνουν ἀθάνατα εἰς τοὺς Ἕλληνας».

***

Ὅπως ἡ Φιλικὴ Ἑταιρία, ὅπως τὸ ἔπος τοῦ Εἰκοσιένα, ὁ Φεραῖος, ὁ Παλαμᾶς, ὁ Μακρυγιάννης καὶ τόσα ἄλλα μεγάλα γεγονότα καὶ φωτεινὰ πνεύματα ἐδυσφημίσθησαν ἀπὸ τοὺς κομμουνιστάς, οὕτω καὶ ὁ μεγάλος ἱστορικὸς τοῦ Ἔθνους ἐδυσφημίσθη καὶ παρουσιάσθη ὡς «ὁ κλασσικὸς ἱστορικὸς τῶν Ἑλλήνων ἀστοτσιφλικάδων καὶ τῆς «μεγάλης ἰδέας», ποὺ ἐπιδιώκει νὰ τῆς δώσῃ ἱστορικὴ βάσῃ». (Γ. Ζέβγου : «Νεοελληνικὴ Ἱστορία», σελ. 30). Ἀπέναντί του ὑψώθηκε μάλιστα ὡς «πραγματικὸς ἱστορικός», ποῖος ; Ὁ Ν. Ζαχαριάδης!!!....

Ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ἀπέθανε εἰς τὰς 14 Ἀπριλίου τοῦ 1891 καὶ ἀφοῦ εἶδε νὰ φεύγουν ἀπὸ τὴν ζωὴν ὅλα τὰ ἀγαπημένα του πρόσωπα, ἤτοι ἡ σύζυγος, ὁ ἀδελφός του Πέτρος, καὶ ὁ υἱός του Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος εἰς νεανικὴν ἡλικίαν, γεγονὸς ποὺ ἔκαμε τὸν Σ. Λάμπρου νὰ γράψῃ ὅτι «ὁ φιλοσοφῶν περὶ τῶν τυχῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἠναγκάζετο βαρυαλγὴς νὰ φιλοσοφῇ καὶ περὶ τῆς ἰδίας ἑαυτοῦ τύχης, βλέπων σειόμενον ὕποθεν τὸν δρόμον αὐτοῦ...». Ἡ περίπτωσίς του ἔχει πολλὰ κοινὰ μὲ ἐκείνην τοῦ Μακρυγιάννη (1), ἀφοῦ οἱ ἐχθροὶ δὲν τοῦ ἀπέλειπον καὶ μάλιστα τὸν ἀποκαλοῦσαν «ἀγράμματον», «ἀγύρτην», «ἐπαίτην» κ.λ., εἰρωνικῶς δὲ τοῦ εἶχον προσάψει τὴν ἐπωνυμίαν «ὁ Κωστάκης». Ἐν τούτοις, οἱ βασιλεῖς Ὄθων καὶ Ἀμαλία τὸν ἐτίμησαν ἀρκούντως, ὁ Γεώργιος Α' τὸν ὥρισε καθηγητὴν τοῦ υἱοῦ του εἰς τὴν Ἱστορίαν, καὶ ὁ Χ. Τρικούπης τοῦ ἀνέθεσεν ἐπίσημον ἀποστολὴν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου δὲν ἐξαντλεῖται εἰς τὰ ὅσα ἀνέφερα. Ὑπάρχει πλῆθος σοβαρῶν μελετῶν του εἰς διάφορα περιοδικά, ἐκλαϊκευτικὰ ἄρθρα, βιογραφίαι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τοῦ Γ. Καραϊσκάκη. Ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν καὶ τὰ «Ἐπιστολιμαῖα Ἱστορήματα», ἤτοι ἐντυπώσεις του ἀπὸ ἐπισκέψεις εἰς διαφόρους ἑλληνικὰς παροικίας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ὡς τῆς Ἀλεξανδρείας, τοῦ Καΐρου, τῆς Μασσαλίας, τοῦ Λονδίνου, τῶν Παρισίων κ.λ. ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὴν «Ἑστίαν» τοῦ 1880. Τὸ 1899 ἐτυπώθησαν «Τὰ διδακτικώτερα πορίσματα τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους», ἔργον ποὺ εἶχε γραφῇ ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του καὶ ποὺ ὁ ἴδιος τὸ ὁρίζει ὡς σύνοψιν τῆς πεντατόμου ἱστορίας του καὶ συμπλήρωσιν αὐτῆς. Πέραν ὅμως τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς του γενικῶς ἐργασίας ὑπάρχει καὶ ἡ μεγάλη ἐθνικοκοινωνικὴ του δρᾶσις : Ὁμιλητὴς ἀξιοθαύμαστος καὶ μέγας ἱστορικὸς ἀνέλαβε διαφόρους ἀποστολάς, τὰς ὁποίας ἔφερεν εἰς πέρας κατὰ τρόπον λίαν ἐπιτυχῆ διὰ τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ἑλλάδα. Πρῶτος ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος ὡμίλησε διὰ τὸν Σλαυϊκὸν κίνδυνον καὶ τὸν κατεπολέμησε δι' ὅλων τῶν δυνάμεών του—ἐξ οὗ καὶ ἡ μῆνις τῶν κομμουνιστῶν— συνέβαλε δὲ ἀπὸ τοὺς πρώ-

(1) Βλ. σχετικῶς περὶ Μακρυγιάννη εἰς «Ἀστυνομικὰ Χρονικά», σελ. 415, 453 καὶ 517 ΙΒ' τόμου 1964, τεύχη 263, 264 καὶ 265.

τους εἰς τὴν ἵδρυσιν τοῦ «Συλλόγου πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν Γραμμάτων». Ἐξελέγη «Πρόεδρος τῆς Ἐθνικῆς Ἀμύνης» τὸ 1876, «Πρόεδρος τῆς Ἐκθέσεως Κειμηλίων τοῦ Ἀγῶνος» τὸ 1884, ἔδωσε πλῆθος ὁμιλιῶν εἰς τὰς ἑλληνικὰς κοινότητας καὶ εἰς τὸν «Παρνασσὸν» παρέχων πάντοτε ὑψηλὰ διδάγματα πατριωτισμοῦ καί, γενικῶς, ἀφιέρωσε τὴν ζωήν του εἰς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς Ἐθνικοκοινωνικῆς προόδου τοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ἀλλὰ διὰ τὴν Ἑλλάδα ὅλων τῶν ἐποχῶν, ὁ Κ. Παπαρρηγόπουλος θὰ παραμένῃ πάντοτε ὁ «Ἱ σ τ ο ρ ι κ ὸ ς τ ῆ ς». Καὶ μία φράσις του ἀπὸ τὸν Πρόλογον τοῦ πρώτου τόμου τῆς Ἱστορίας του—μὲ τὴν ὁποίαν φράσιν ὑψώνεται ἔμπροσθεν τοῦ Ἔθνους μία πελωρία ἀλήθεια—ἂς εἶναι καὶ ἡ τελευταία τοῦ ἐπετειακοῦ μας αὐτοῦ σημειώματος :

«Οὐδὲν ἔθνος ὑποχρεοῦται νὰ εἶναι μεγαλοφυές· ἀλλὰ οὐδὲν ἔθνος δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἄνευ κοινοῦ νοῦ. Κοινὸς δὲ νοῦς τῶν ἐθνῶν εἶναι ἡ Κυβέρνησις».

Χ. ΣΤΑΜΑΤΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦμεν ὅτι ἡ εἰδικὴ συμφωνία βιβλιοδεσίας τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Μεσολογγίου καὶ Τζαβέλλα (Ἐξάρχεια) βιβλιοδέτου κ. Δ. Πιπέρη, ἔπαυσεν ὑφισταμένη διὰ τὴν ὑπηρεσίαν μας. Κατόπιν τούτου, οἱ κ.κ. συνδρομηταὶ τοῦ περιοδικοῦ μας δέον ὅπως ἀπευθύνωνται εἰς βιβλιοδετεῖον τῆς ἀρεσκείας των, ἢ ἀναμείνουν νεωτέραν ἀνακοίνωσίν μας δεδομένου ὅτι θὰ προβῶμεν εἰς ἐνεργείας διὰ τὴν ἐξεύρεσιν ἄλλου βιβλιοδετείου, μὲ τιμὰς κατὰ τὸ δυνατὸν χαμηλὰς καὶ ἐργασίαν ἐπιμελημένην.

Ὑπὸ τοῦ κ. **Ν. Α.**

* ΦΟΝΟΣ ἐκ προμελέτης καὶ αὐτοκτονία ἔλαβε χώραν στὸ Μαρούσι, ὅπου ὁ Κ.Δ., ἐτῶν 46, ἐσκότωσε μὲ κυνηγετικὸ ὅπλο ἐξ ἐνέδρας τὴν γυναίκα του μὲ τὴν ὁποία ἦταν σὲ διάστασι καὶ κατόπιν μὲ τὸ ἴδιο ὅπλο αὐτοκτόνησε.

* ΦΟΝΟΣ ἐπίσης καὶ αὐτοκτονία σημειώθηκε στὴν Ρόδο, ἀπὸ ἔρωτα, μεταξὺ τῶν ἀνηλίκων, ὅταν ὁ Α.Π. σκότωσε μὲ πολεμικὸ ὅπλο τὴν φίλη του Κ.Α., 19 ἐτῶν καὶ κατόπιν αὐτοκτόνησε, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τῆς νέας δὲν ἔστεργαν νὰ τοὺς ἀρραβωνιάσουν.

* ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΦΟΝΟΥ μὲ μαχαίρι ἔγινε στὴν Πάτρα κατὰ τοῦ Κ.Γ. ἀπὸ τὸν πατέρα τῆς φίλης του.

* ΑΠΑΤΕΩΝ ΠΟΛΥΜΗΧΑΝΟΣ συνελήφθη ἀπὸ τὴν Γενικὴ Ἀσφάλεια Ἀθηνῶν γιὰ πολυάριθμες κλοπὲς καὶ ἀπάτες. Ὀνομάζεται Ἑλένη Ρωμανίδου ἢ Παπαδοπούλου ἢ Τριανταφύλλου ἢ Καρυώτου ἢ Μιχαηλίδου, ἐτῶν 35. Ἐπεζήτησε τελευταῖα ἡ λωποδύτρια νὰ ἐπισκεφθῇ ντυμένη «μοναχὴ» ἰδιόκτητο ἐκκλησάκι τοῦ Φ. Τσίγκου, στὸ Παλαιὸ Φάληρο, ὁδὸς Πρωτέως 86, μὲ σκοπὸ νὰ «ἀποθαυμάσῃ τὸν ἐσωτερικὸ πλοῦτο», ἀλλὰ φεύγοντας ἄφησε πολλὰ ἴχνη τῆς ἐπιδρομῆς της καὶ ἐπροδόθη. Ἡ πολυμήχανος, ἀφοῦ ἥρπασε ἀργυρὰ σκεύη τοῦ ναοῦ, ἀξίας 6.500 δραχ., γονάτισε εὐλαβικὰ μπρὸς στὶς εἰκόνες, ἄναψε τὸ τελευταῖο κερί, ἐψέλλισε μιὰ προσευχὴ καὶ ἀπῆλθεν.

Ἀπὸ τὶς ἀνακρίσεις προέκυψαν ἀποκαλυπτικὰ στοιχεῖα γιὰ τὴν ζωὴ καὶ τὴν δρᾶσι τῆς συλληφθείσης. Τὰ περισσότερα ἐνδιαφέροντα εἶναι ὅτι: α) παρουσιάσθη πρὸ τετραμήνου στὸν ἀρχιμανδρίτη Δ. Μπούρα, τῆς Μονῆς Ἁγίας Σκέπης καὶ ἐζήτησε μὲ περίλυπο ὕφος, «ὡς ἀγνοτάτη παρθένος», νὰ χειροτονηθῇ μοναχή, πρᾶγμα ποὺ τελικὰ ἐπέτυχε. Δὲν πέρασαν ὅμως πολλὲς μέρες, καὶ ἐξιστόρησε στὸν κληρικὸ «συνταρακτικὲς πτυχὲς» τῆς ζωῆς της καὶ ἔτσι τὸν ἔπεισε νὰ τῆς δανείσῃ 30.000 δραχ. γιὰ νὰ ἀνταπεξέλθῃ σὲ μερικὰ πιεστικὰ προβλήματά της. Οἱ ἀμφιβολίες καὶ δισταγμοὶ τοῦ ἀρχιμανδρίτου διελύθησαν ὅταν τὸν διεβεβαίωσε ὅτι ἔχει ὑπὸ τὴν κυριότητά της μεγάλο οἰκόπεδο στὸν συνοικισμὸ Παπάγου καὶ ὅτι σὲ περίπτωσι ποὺ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἐκπληρώσῃ ἐμπρόθεσμα τὴν ὑπόσχεσί της, θὰ πωλοῦσε τὸ οἰκόπεδο. Τὴν ἑπομένη ἡ μοναχὴ ἐγκατέλειψε τὴν μονὴ καὶ μαζὶ μὲ τὶς δανεικὲς 30.000 καὶ ἄλλες 35.000 ποὺ ἔκλεψε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἀρχιμανδρίτη, ἐξηφανίσθη. Πρὶν φύγῃ, πῆρε μαζί της καὶ ἕνα λευκὸ ποινικὸ μητρῶο ἄλλης μοναχῆς (γιὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ σὲ μελλοντικὲς ἐπιχειρήσεις). β) Ἐνεφανίσθη ὡς χήρα φονευθέντος ἀξιωματικοῦ τοῦ «Ε.Λ.Α.Σ.» στὴν Πτολεμαΐδα καὶ κατώρθωσε νὰ ἀποσπάσῃ σημαντικὰ ποσὰ ἀπὸ ἀφελεῖς ἀριστερούς, ποὺ προθυμοποιήθηκαν νὰ συνδράμουν τὴν «γυναίκα ἑνὸς φονευθέντος συναγωνιστῆ». γ) Διέπραξε σοβαρὲς ἀπάτες στὸν Πειραιᾶ, στὸ Μπογιάτι καὶ σὲ πολλὰ ἄλλα προάστια, ἐμφανιζομένη κατὰ τὶς περιστάσεις, ὡς καμαριέρα, χήρα μεγαλεμπόρου κ.λπ.

Ν. Α.

ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ
ΚΛΑΔΟΥ ΥΓΕΙΑΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΗΝΟΣ ΙΟΥΝΙΟΥ 1965

Α) Κατὰ τὸν μῆνα Ἰούνιον ἐ.ἔ. καὶ ἀπὸ 1—30 εἰς Ἀθήνας—Πειραιᾶ—Πάτρας καὶ Κέρκυραν:

1. Ἐξητάσθησαν ἀπὸ ἰατροὺς τῆς ἐκλογῆς των οἱκοι	1.905	μέλη
2. Ἐξητάσθησαν εἰς ἰατρεῖα τῆς ἐκλογῆς των	3.381	»
3. Παρεπέμφθησαν διὰ παρακλινικὰς ἐξετάσεις ἢ θεραπείας εἰς ἰδιώτας ἰατροὺς ἢ ἰδιωτικὰ ἐργαστήρια	1.328	»
4. Ὑπεβλήθησαν εἰς ὀδοντιατρικὰς θεραπείας ἐν Πάτραις καὶ Κερκύρᾳ	25	»
5. Εἰσήχθησαν εἰς νοσοκομεῖα καὶ κλινικὰς τῆς ἐκλογῆς των	185	»
6. Ἐγεννήθησαν εἰς μαιευτήρια	45	νέα »
7. Παθολογικαὶ καὶ παρακλινικαὶ ἐξετάσεις πραγματοποιηθεῖσαι εἰς τὰ ἰατρεῖα καὶ ἐργαστήρια τοῦ νοσοκομείου Ἀστυνομίας Πόλεων καὶ Κλάδου Ὑγείας Ἀθηνῶν—Πειραιῶς	4.192	»
8. Ἐχορηγήθησαν ὀρθοπεδικὰ εἴδη ἀξίας 16.055 δρχ. εἰς	67	»
Ἤτοι τὸ Ταμεῖον περιέθαλψεν ἐν συνόλω	11.128	»

9. Ἐξετελέσθησαν εἰς φαρμακεῖα τῆς ἐκλογῆς των 7.343 συνταγαί.

Ἀπὸ οἰκονομικῆς πλευρᾶς ὁ μὴν Μάϊος 1965 ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ἔσοδα τακτικὰ	δραχμαὶ	522.454,60
Ἔσοδα ἐκ συμμετοχῆς Δημοσίου	»	613.979,20
Σύνολον ἐσόδων	»	1.136.433,80
Ἔξοδα	»	936.788,55
Πλεόνασμα	»	199.645,25

Β) Ἀνακοινοῦμεν ὑμῖν ὅτι, καθ' ἃ ἀναφέρει τὸ νοσοκομεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων, τὸ Α' Περιφερειακὸν Κέντρον Αἱμοδοσίας Ἀθηνῶν (Ἱπποκράτειον Νοσοκομεῖον), διὰ τοῦ ἀπὸ 3-6-65 ἐγγράφου του, ἐγνώρισεν αὐτῷ ὅτι τὸ ἀπόθεμα εἰς αἷμα διὰ τὰς ἀνάγκας τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος ἔχει σχεδὸν ἐξαντληθῇ. Κατόπιν τούτου παρίσταται ἄμεσος ἀνάγκη ἐπαναλήψεως τῆς αἱμοδοσίας πρὸς δημιουργίαν νέου ἐπαρκοῦς ἀποθέματος διὰ τὴν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος καὶ τοῦ Κλάδου Ὑγείας.

Πρὸς τοῦτο παρακαλοῦμεν νὰ συστηθῇ εἰς ἅπαντας τοὺς ὑγιεῖς ὑπαλλήλους ὡς καὶ τὰ μέλη τοῦ Κλάδου Ὑγείας, ὅτι ἔχουσι κοινωνικὸν καθῆκον νὰ προσφέρωσιν αἷμα ὑπὲρ τοῦ συνόλου τῆς ἀστυνομικῆς οἰκογενείας. Ἰδιαιτέρως ὑποχρεοῦνται νὰ προσφέρωσιν οἱ ἀστυνομικοὶ ἐκεῖνοι ὑπὲρ συγγενῶν τῶν ὁποίων ἔχει ἤδη χορηγηθῇ δωρεὰν αἷμα τῶν συναδέλφων των.

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ προσφέρωσιν αἷμα, δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται εἰς τὸν Κλάδον Ὑγείας Ἀθηνῶν ἢ τὸ νοσοκομεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων πρὸς λῆψιν ὁδηγιῶν καὶ παραπομπὴν εἰς τὸ Α' Περιφερειακὸν Κέντρον Αἱμοδοσίας Ἀθηνῶν.

Ο ΑΡΧΗΓΟΣ
Ὡς Πρόεδρος τοῦ Κλάδου Ὑγείας
ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΚΑΡΑΜΠΕΤΣΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. Ι. ΡΑ·Ι·ΚΟΥ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Τοπωνυμικὰ τῶν ὁδῶν Ἀθηνῶν κατ' ἀλφαβητικὴν σειράν.

Μπόταση.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα 25, ἀπέναντι στὸ Μετσόβειο Πολυτεχνεῖο.

Ὀφείλει τὴν ὀνομασία στὴν συνώνυμη μεγάλη οἰκογένεια προκρίτων ἀπὸ τὸ Κρανίδι, τῆς ὁποίας πολλὰ μέλη ἐγκατεστάθησαν στὶς Σπέτσες ἀπὸ τὸν ΙΗ' αἰῶνα καὶ προσέφεραν στὸν Ἱερὸν Ἀγῶνα σημαντικὰ χρηματικὰ ποσὰ γιὰ τὴν εὐόδωσί του.

Μπότσαρη Μάρκου. (Βλέπε Μάρκου Μπότσαρη).

Μπότσαρη Νότη.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 52, στὴν «Γαργαρέττα».

Ὁ Νότης Μπότσαρης (1759—1841), τριτότοκος γυιὸς τοῦ Γιώργη Μπότσαρη, ἀρχηγὸς τῆς οἰκογενείας μετὰ τὴν δολοφονία τοῦ ἀδελφοῦ του Κίτσου, ὑπῆρξε ἕνας τῶν κυριωτέρων ὑπερασπιστῶν τοῦ Σουλίου κατὰ τὶς ἐναντίον αὐτοῦ ἐπιδρομὲς τῶν σουλτανικῶν στρατευμάτων ἢ τοῦ Ἀλῆ πασᾶ. Μετὰ τὴν παράδοσι τῆς περιοχῆς, ἐξ αἰτίας τῆς ἥττης τῶν Ἑλλήνων στὴ μάχη τοῦ Πέτα (Ἰούλιος 1822), ὁ Νότης διακρίθηκε σ' ὅλες τὶς πολιορκίες τοῦ Μεσολογίου, ἡγήθηκε δὲ τῆς ἀμύνης αὐτοῦ κατὰ τὴν διάρκεια τῆς τελευταίας καὶ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς μεγάλης φάλαγγος κατὰ τὴν ἔξοδο. Ὁ Νότης Μπότσαρης διακρίθηκε ἐπίσης στὸ Δίστομο καὶ στὴν Ναύπακτο (1829).

Μετὰ τὴν Ἐπανάστασι, ἔλαβε τὸν βαθμὸ τοῦ ὑποστρατήγου καὶ διωρίσθη Σύμβουλος τῆς Ἐπικρατείας. Ἀπέθανε καὶ ἐτάφη στὴν Ναύπακτο τὴν 22 Ὀκτωβρίου 1841.

Μπότσαρη Τούσια.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βείκου 58, στὴν «Γαργαρέττα».

Ὁ Τούσιας ἢ Ἀθανάσιος Μπότσαρης (1792—1827), ὑπαρχηγὸς τοῦ σώματος τοῦ ἐξαδέλφου του Μάρκου, ἐπολέμησε στὸ Καρπενήσι, Μεσολλόγγι καὶ στὴν Ἀττική, ὅπου καὶ ἐφονεύθη κατὰ τὴν μάχη τοῦ Φαλήρου.

Μπουκουβάλα Ἰωάννου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Ἀλεξάνδρας 109, κοντὰ στὸ τέρμα Ἱπποκράτους.

Ὁ Ἰωάννης Μπουκουβάλας, ὁ ἀποκαλούμενος Γέρο-Μπουκουβάλας, κατήγετο ἀπὸ τὸ Σακαρέτσιο τῆς Ἀκαρνανίας καὶ ὑπῆρξε ἁρματωλὸς τῶν Ἀγράφων στὶς ἀρχὲς τοῦ ΙΗ΄ αἰῶνος, κατατροπώσας τὸν Μουχτάρ, πάππον τοῦ Ἀλῆ πασᾶ τῶν Ἰωαννίνων.

Μπουμπουλίνας Λασκαρίνας.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Στουρνάρα 24, ὄπισθεν τοῦ Πολυτεχνείου.

Ἡ Λασκαρίνα Μπουμπουλίνα (1771—1825), ἡρωίς τοῦ 1821 ἀπὸ τὴν Ὕδρα, μυήθηκε στὰ τῆς Φιλικῆς Ἑταιρίας στὴν Κωνσταντινούπολι καὶ διέθεσε ὁλόκληρη τὴν περιουσία της ὑπὲρ τοῦ Ἀγῶνος, τεθεῖσα καὶ ἡ ἴδια ὡς κυβερνήτρια τοῦ ἰδιοκτήτου πλοίου της «Ἀγαμέμνονος». Ἔλαβε μέρος στὸν ἀποκλεισμὸ τοῦ Ναυπλίου καὶ τῆς Μονεμβασίας, τῆς ἁλώσεως τῆς Τριπόλεως, τῶν μαχῶν κατὰ τοῦ Δράμαλη καὶ σ᾽ ἄλλα μέτωπα τῆς Ἐπαναστάσεως. Ἐφονεύθη στὶς Σπέτσες κατὰ τὴν διάρκεια οἰκογενειακῆς ἔριδος. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μπούσγου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀρμένη Βραΐλα 22, στὸ λόφο Φινοπούλου.

Ὁ Μποῦσγος, ἁρματωλὸς καὶ ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, ἔλαβε μέρος σὲ πολλὲς μάχες καὶ διακρίθηκε γιὰ τὴν ἀνδρεία του καὶ τὴν τόλμη του.

Μπουσίου Γεωργίου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μεσογείων 135, ἀπέναντι στὶς σχολὲς Χωροφυλακῆς.

Ὁ Γεώργιος Μπούσιος (1875—1929), πολιτικὸς ἀπὸ τὰ Γρεβενά, διετέλεσε ἀντιπρόσωπος τῶν Σερβίων στὴν τουρκικὴ Βουλὴ καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἑλληνικῆς ὁμάδος (1908), βουλευτὴς στὴν ἑλληνικὴ Βουλὴ (1915) καὶ ἡγέτης τῆς ὁμάδος Ἴωνος Δραγούμη (1920) καὶ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν στὴν κυβέρνησι Τριανταφυλλάκου (1922). Ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα τὸ 1929.

Μυκάλης.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀγησιλάου 104, ἀπέναντι στὴν Ἁγία Τριάδα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ἡ Μυκάλη, ἐκτεταμένη προβολὴ τῆς Ἰωνίας, ἀπέναντι στὴ Σάμο, ἔχει μῆκος 10 ναυτικὰ μίλια. Στὴν χερσόνησο τῆς Μυκάλης συνήφθη τὸ 479 π.Χ. πεζομαχία μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Περσῶν, μὲ νίκη τῶν Ἑλλήνων, καὶ τὸ 1824 διεξήχθησαν ἐκεῖ τέσσαρες ναυμαχίες μεταξὺ τῶν ὑπὸ τοὺς Σαχτούρη καὶ Κανάρη ἀγωνιστῶν καὶ τῶν Τούρκων, ποὺ ἀπέληξαν στὴν καταστροφὴ τοῦ τουρκικοῦ ναυτικοῦ. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μυκηνῶν.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου 97, στὸ Μεταξουργεῖο.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἀρχαιοτάτη καὶ ἐνδοξοτάτη πόλι τῆς Πελοποννήσου, ποὺ βρίσκονταν στὸ ΒΑ ἄκρο τοῦ Ἀργολικοῦ πεδίου καὶ σ᾽ ἀπόστασι 14 χιλ. ἀπὸ τὸν Ἀργολικὸ κόλπο. Σύμφωνα μὲ τὶς μυθολογικὲς παραδόσεις, κτίσθηκε ἀπὸ τὸν Περσέα, ἔγγονο τοῦ βασιλέως τοῦ Ἄργους Ἀκρισίου καὶ γενάρχου τῆς πρώτης Μυκηναϊκῆς δυναστείας τῶν Περσειδῶν. Αὐτὴν διαδέχθηκε ἡ δυναστεία τῶν Πελοπιδῶν, ποὺ ἱδρύθηκε ἀπὸ τὸν Ἀτρέα, γυιὸ τοῦ Πέλοπος καὶ πατέρα τοῦ Ἀγαμέμνονος τοῦ ἰσχυροτάτου ὁμηρικοῦ βασιλέως τῆς «εὐρυαγυίας» καὶ «πολυχρύσοιο» πόλεως τῶν Μυκηνῶν.

Οἱ Μυκῆνες κατωκοῦντο ἀπὸ τὴν Πρωτοελλαδικὴ ἀκόμη περίοδο. Τὴν ἀκμὴ καὶ τὴν εὐημερία τους, κατὰ τὸ διάστημα τῆς Μεσοελλαδικῆς περιόδου, κατέδειξαν τὰ ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως ἀρχιτεκτονικὰ λείψανα, ἡ ἄφθονη κεραμεικὴ καὶ κυρίως ὁ ἀνασκαφεὶς βασιλικὸς ταφικὸς περίβολος, ποὺ βρισκόταν ἔξω τῶν τειχῶν τῆς πόλεως καὶ κοντὰ στὸν θολωτὸ τάφο τῆς Κλυταιμνήστρας.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ὑστεροελλαδικῆς ἢ «Μυκηναϊκῆς» περιόδου, οἱ Μυ-

κῆνες ἀνῆλθον σὲ ὑψίστη ἀκμή, κατέστησαν τὸ σπουδαιότερο κέντρο τοῦ Μυκηναϊκοῦ πολιτισμοῦ καὶ ἐξουσίαζον, ὁλόκληρη σχεδόν, τὴν Πελοπόννησο καὶ τὶς νήσους ποὺ βρίσκονταν κοντά. Μετὰ τὴν κάθοδο τῶν Δωριέων (1100 π.Χ.), οἱ Μυκῆνες, ἄρχισαν νὰ παρακμάζουν καὶ κατὰ τὴν Γεωμετρικὴ περίοδο στὴν θέσι τους βρίσκονταν μικροὶ καὶ ἀσήμαντοι συνοικισμοί. Στοὺς Περσικοὺς πολέμους οἱ Μυκῆνες ἔλαβον μέρος στὶς μάχες τῶν Θερμοπυλῶν καὶ Πλαταιῶν, ἀλλὰ τὸ 468 π.Χ. περίπου κατελήφθησαν καὶ κατεστράφησαν ἀπὸ τοὺς Ἀργείους. Ἀπὸ τότε παρέμειναν ὡς ἄσημη κώμη. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

Μυκονίου Νικολάου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Μανδροκλέους 11, κοντὰ στὴν πλατεία «Γερμανοῦ Χριστιανουπόλεως» τοῦ Κυνοσάργους.

Ὁ Νικόλαος Μυκόνιος, ἀγωνιστὴς τοῦ 1821, γεννήθηκε στὴν Νάξο τὸ 1803 καὶ ἐπολέμησε στὴν Ἀττική, στὸ Χαϊδάρι καὶ στὴν Ἀκρόπολι. Ἀπεστρατεύθη μὲ τὸν βαθμὸ τοῦ ταγματάρχου τὸ 1861 καὶ ἀπέθανε ἀργότερα.

Μυλάσων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Κωνσταντινουπόλεως, κοντὰ στὸ τέρμα τῶν λεωφορείων Ν. Ἑλβετίας.

Ἡ Μύλασα ἦταν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα σημαντικὴ πόλις τῆς Καρίας καὶ ἀρχαιοτέρα τῆς Ἁλικαρνασσοῦ. Κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους ἦταν ἕδρα Ἐπισκόπου. Κοντὰ στὰ ἐρείπια τῆς ἀρχαίας καὶ τῆς μεσαιωνικῆς πόλεως, βρίσκεται σήμερα ἡ πόλις Μέλας μὲ πληθυσμὸ γύρω στὶς 8 χιλιάδες, ποὺ πρὶν τὴν Μικρασιατικὴ καταστροφὴ κατωκεῖτο κατὰ τὸν πλεῖστον ἀπὸ Ἕλληνες.

Μύλλερ.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Καλλιπόλεως 50, στὸν λόφο τοῦ Κολωνοῦ.

Ἔλαβε τὴν ὀνομασία αὐτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ Καρόλου—Ὄτφριντ Μύλλερ (1797—1840), Γερμανοῦ ἀρχαιολόγου καὶ φιλολόγου, ποὺ ἀπέθανε στὴν Ἀθήνα, ὅπου εἶχε ἔλθει γιὰ τὴν διενέργεια ἀνασκαφῶν στοὺς Δελφούς. Ἐτάφη ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ Κολωνοῦ, ὅπου ἔχει ἀνεγερθῆ ἀναμνηστικὴ στύλη.

Μυλλέρου (Μύλλερ) Γουλιέλμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πειραιῶς 68, ἀπέναντι στὸ Δημοτικὸ Βρεφοκομεῖο.

Ὁ Γουλιέλμος Μύλλερ (1794—1827), Γερμανὸς ποιητὴς καὶ φιλέλλην, μὲ τὸ ἔργο του «Ἑλληνικὰ ἄσματα» συνέβαλε σημαντικὰ στὴν διάδοσι τοῦ φιλελληνικοῦ πνεύματος στὴ Γερμανία.

Μυλοποτάμου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Βολονάκη, στὴν ΒΑ πλευρὰ τοῦ νοσοκομείου «Ἐρυθρὸς Σταυρός».

Πρόκειται γιὰ τὴν μία ἐκ τῶν τεσσάρων ἐπαρχιῶν τοῦ νομοῦ Ρεθύμνης, ποὺ καταλαμβάνει τὸ ΒΑ τμῆμα αὐτοῦ, ἔχει ἔκτασι 508 τετρ. χιλ. καὶ πληθυσμὸ περὶ τὶς 20 χιλιάδες.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς Ἐνετοκρατίας (1204—1669) καὶ τοὺς μετέπειτα χρόνους ἐπὶ τουρκοκρατίας, ἡ περιοχὴ τοῦ Μυλοποτάμου ὑπῆρξε ἑστία ἐπαναστάσεων καὶ ἐξεγέρσεων. Στὴν ἐπανάστασι τοῦ 1866—1869 κατελήφθη ἀπὸ τοὺς Τούρκους, ὕστερα ἀπὸ πολύμηνες σκληρὲς μάχες.

Μύλων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Λενορμάν 126, κοντὰ στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο τοῦ Κολωνοῦ.

Οἱ Μύλοι, χωριὸ τῆς ἐπαρχίας Ἄργους μὲ 500 περίπου κατοίκους, εἶναι γνωστὸ γιὰ δυὸ λόγους. Πρῶτο γιατὶ ἐκεῖ ἐστρατοπέδευσε ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, ὅταν ἑτοιμαζόταν γιὰ τὴν ἐπίθεσι στὰ Δερβενάκια καὶ δεύτερο γιατὶ σ' αὐτὸ ἐγκατα-

στάθηκε ἡ Κυβέρνησις κατὰ τὸ διάστημα τῆς πολιορκίας τοῦ Ναυπλίου, καθὼς καὶ τὸ 1824.

Μυριοφύτου.

Πάροδος τῆς λεωφόρου Βενιζέλου 136, ἀπέναντι στὸ στάδιο τῆς Ν. Σμύρνης.

Τὸ Μυριόφυτον, παράλιος πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης στὴν Προποντίδα, ὠνομάσθηκε ἔτσι, ἐξ αἰτίας τῶν πολυποικίλων φυτῶν καὶ ἀνθέων. Μέχρι τὸ 1922 διέμενον ἐκεῖ περὶ τοὺς 5 χιλιάδες Ἕλληνες, ποὺ μετὰ τὴν Μικρασιατικὴν καταστροφὴ ἦλθαν καὶ ἐγκατεστάθηκαν σὲ διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Μυρμιδόνων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Τριῶν Ἱεραρχῶν 6, στὰ Πετράλωνα.

Οἱ Μυρμιδόνες, ἀρχαιότατος λαὸς τῆς Θεσσαλίας, ἀνῆκον στὸ βασίλειο τοῦ Ἀχιλλέως, μὲ τὸν ὁποῖον καὶ συνεξεστράτευσαν ἐναντίον τῆς Τροίας. Σύμφωνα μὲ μιὰ παράδοσι, Μυρμιδόνες ἐκαλοῦντο οἱ κάτοικοι τῆς Αἰγίνης, ποὺ ἀρχικῶς ἦσαν μερμήγκια καὶ μεταμορφώθηκαν ἀργότερα σὲ ἀνθρώπους, ἀπὸ τὸν Δία.

Μυρρινουσίων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Χίου 9, στὸ τέρμα τῆς ὁδοῦ Φαβιέρου.

Πρόκειται γιὰ τοὺς κατοίκους τοῦ ἀρχαίου ἀττικοῦ δήμου τῆς Πανδιονίδος φυλῆς, ποὺ βρισκόταν κατὰ τὴν θέσι Μερέντα, ΝΔ. τοῦ Μαρκοπούλου. Στὸ δῆμο Μυρρινοῦντος ἐλατρεύετο ἰδιαίτερα ἡ Ἄρτεμις ἡ Κολαινίς.

Μύρων.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 112, κοντὰ στὴν στάσι «Δεριγνύ».

Ἡ Μύρα (τουρκιστὶ Ντεμπρέ), ἀρχαία πόλις τῆς Λυκίας (ΝΔ. Μικρὰ Ἀσία), ἐσημείωσεν ἐξαιρετικὴν ἀκμὴν ἀπὸ τὸν Δ' αἰῶνα, ὁπότε διετέλεσεν ἕδρα ἐπισκοπῆς ὑπὸ τὸν Ἅγιον Νικόλαον καὶ ἐπὶ αὐτοκράτορος Θεοδοσίου Β' (408-450) ὑπῆρχεν ἐκεῖ συνοικισμὸς 800 περίπου Ἑλλήνων, καλούμενος Μυρί, κατὰ παραφθορὰν τῆς ἀρχαίας ὀνομασίας τῆς πόλεως.

Μυρωνίδου.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Πλαταιῶν 25, ἀπέναντι στὴν Ἁγία Τριάδα τοῦ Κεραμεικοῦ.

Ὁ Μυρωνίδης, Ἀθηναῖος στρατηγός, γυιὸς τοῦ Καλλίου, μετέσχε τῆς μάχης τῶν Πλαταιῶν (479 π.χ.) ὡς συστράτηγος τοῦ Ἀριστείδου. Τὸ 456 π.Χ. κατήγαγε σημαντικὴ νίκη στὰ Οἰνόφυτα τῆς Βοιωτίας, κατὰ τῶν Θηβαίων καὶ τῶν Λακεδαιμονίων καὶ ἐδραίωσε ἔτσι τὴν ὑπεροχὴ τῶν Ἀθηναίων στὴν Βοιωτία, Φωκίδα καὶ Λοκρίδα.

Μύρωνος.

Πάροδος τῆς ὁδοῦ Θρασύλου 19, κοντὰ στὸ θέατρο τοῦ Διονύσου (Πλάκα).

Ὁ Μύρων, ἕνας τῶν σημαντικωτέρων καὶ ἐνδοξοτέρων γλυπτῶν τῆς ἀρχαιότητος, κατήγετο ἐξ Ἐλευθερῶν καὶ ἤκμασε τὸ 480-445 π.χ. Ὑπῆρξε μαθητὴς τοῦ Ἀγελάδα καὶ εἰργάσθηκε ἰδιαίτερα στὴν Ἀθήνα.

Τὰ ἔργα του διακρίνονταν γιὰ τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν φυσικότητα τῶν μορφῶν, γιὰ τὶς βίαιες καὶ στιγμιαῖες κινήσεις των καὶ γιὰ τὴν πρωτοτυπία τῶν ἀπεικονιζομένων θεμάτων. Ἀπὸ τὰ πλαστικά του ἔργα ὀνομαστότερα ἦσαν «ὁ δολιχοδρόμος Λάδας» καὶ κατ' ἐξοχήν, ὁ περίφημος «Δισκοβόλος» καὶ τὸ ὡραιότατο σύμπλεγμα τῆς Ἀθηνᾶς καὶ τοῦ Μαρσύου τῶν ὁποίων σώζονται ἀντίγραφα. Ὁ Μύρων κατατάσσεται μεταξὺ τῶν ἐξ μεγάλων γλυπτῶν τῆς ἀρχαιότητος καὶ εἶναι ὁ ἀρχαιότερος ὅλων. (Συνώνυμη ὁδὸς ὑπάρχει σὲ προάστια τῶν Ἀθηνῶν).

(Συνεχίζεται)

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Διὰ Β.Δ., ἐκδοθέντος ἐν Ἀθήναις τὴν 11-6-1965 καὶ δημοσιευθέντος εἰς τὸ ὑπ' ἀριθ. 190 Φ.Ε.Κ. (Τ.Γ') τῆς 15-6-1965, προήχθησαν ἐκ τῶν ἐν ἰσχύι πινάκων προακτέων τοῦ ἔτους 1965, οἱ κάτωθι Ὑγειονομικοὶ Ἀξιωματικοὶ Ἀστυνομίας Πόλεων, κατ' ἐκλογήν, πρὸς πλήρωσιν ὑφισταμένων ὀργανικῶν θέσεων, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑγειονομικοῦ Ἀστυνόμου Α' τάξεως: 1) Καστρήσιος Πέτρος τοῦ Μιχαὴλ καὶ 2) Παπασταθόπουλος Ἰωάννης τοῦ Κωνσταντίνου.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Διὰ διαταγῆς τοῦ κ. Ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἀπενεμήθη ἠθικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς κ.κ. 1) Ὑπαστυνόμον Α' τάξεως Κωνσταντακόπουλον Γεώργιον, 2) Ἀνθυπαστυνόμον Ἀρώνην Κωνσταντῖνον καὶ 3) Ἀστυφύλακας Βασιλόπουλον Κωνσταντῖνον, Στεφανόπουλον Χρῖστον, Διαμαντόπουλον Διονύσιον καὶ Δρούκαν Ἰωάννην, διότι, οὗτοι, ὑπὸ τὴν ἐπιδεξίαν καθοδήγησιν τοῦ πρώτου, προϊσταμένου τῆς ὁμάδος διώξεως κοινοῦ ἐγκλήματος τοῦ τμήματος ἀσφαλείας τῆς Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως Πατρῶν, ἐργασθέντες μετὰ ζήλου, μεθοδικότητος καὶ πολὺ πέραν τῶν κεκανονισμένων ὡρῶν ἐργασίας, ἐπιδείξαντες ἰδιάζουσαν ἐπιμέλειαν περὶ τὴν ἐκτέλεσιν τῆς ὑπηρεσίας των, ἐπέτυχον τὴν ἀνακάλυψιν, σύλληψιν καὶ παραπομπὴν εἰς τὴν Δικαιοσύνην, σπείρας ἐπικινδύνων διαρρηκτῶν καταστημάτων καὶ δημοσίων κέντρων, ἀποτελουμένην ἀπὸ τοὺς Μπάσταν Νικόλαον, Μπάσταν Σπυρίδωνα καὶ Δερόγλου Κωνσταντῖνον, δρώσης ἀπὸ καιροῦ ἐν Πάτραις ὡς συμμορία, ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Μαῦρος Πάνθηρ».

***

ΠΑΡΑΙΤΗΣΕΙΣ ΚΛΠ. ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Παρητήθησαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Σώματος οἱ Ἀστυφύλακες κ.κ. Πατσαλῆς Ἰωάννης, Γκίκας Γεώργιος, Κολάνης Ἐμμανουήλ, Τσιρώνης Ἰωάννης, Καταλαγαριανάκης Νικόλαος, Ἰωαννίδης Γεώργιος καὶ Γαλάνης Δημήτριος.

—Ἐτέθη εἰς ἐτησίαν διαθεσιμότητα, τῇ αἰτήσει του, διὰ λόγους ὑγείας, ὁ Ἀστυνόμος Α' κ. Σακελλαρόπουλος Δημήτριος.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Δημοσίας Τάξεως, ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντων του, ἀπὸ 13-7-1965, ὁ Ἀστυνόμος Β' τάξεως κ. Ἀναγνώστου Ἐπαμεινώνδας, καταληφθεὶς ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας καὶ διατηρηθεὶς εἰς τὴν ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν ἐκτὸς ὀργανικῶν θέσεων, κατ' ἐφαρμογὴν τῶν διατάξεων τοῦ Ν. 4331/53 καὶ Ν.Δ. 4371/64, καθ' ὅτι συνεπλήρωσεν ἤδη 35ετῆ πραγματικὴν συντάξιμον ὑπηρεσίαν, δυνάμει τοῦ Ν. 4448/64.

Εἰς τὸν εἰρημένον ἀπενεμήθη ὁ ἀνώτερος τὸν ὃν κέκτηται βαθμὸς τοῦ Ἀστυνόμου Α' τάξεως, συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 122 τοῦ Κ.Ν. 2458/53 περὶ ΟΣΑΠ.

Κάθε Σάββατο

Ὥρα 12 - 12.30' μ.μ.

Παρακολουθεῖτε τὴν Ἐκπομπὴ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων.